HELEN RAY

Sunt timidă

Traducerea si adaptarea în limba română
de SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Octombrie era o lună frumoasă. Pacienţii care stăteau afară la taclale vorbeau de o "vară indiană" în toată regula, iar păturile alocate saloanelor pentru luna septembrie fuseseră înapoiate. Pământul, pregătit de iarnă, reînvia, se lăfăia la soare din nou. Frunzele aurii se legănau graţios sub cerul albastru. Arţarul pe care un echipaj de urgenţe îl plantase pe pajiştea doctorilor îşi desfăcea braţele roşietice în aer ; pavilionul asistentelor era plin de flori roşii, iar stejarii zgâriau cu crengile lor geamurile laboratoarelor. Era atât de frumos, încât nimic nu trebuia schimbat, nimic nu trebuia să meargă rău. Poate ceream prea mult.

în prima zi a lunii, doctoriţa Tetlow îşi luă rămas-bun pentru totdeauna. îmbrăcată cu o haină de blană cu catarame în formă de pană, urcă în Fiatul încărcat, îndreptându-se către o cabană din Merioneth. Printre bagaje avea şi o amintire de la studenţii ei, precum şi un televizor portabil de la asistente. Medicii îi oferiseră un cec, rezidenţii alergau după ea ca să facă poze, pentru a o înrăma, la fel ca

pe cei nouă predecesori ai ei. Era la sfârşitul carierei. Fiecare dintre noi pierdea ceva la St.Finbar.

- Locul nu va mai fi acelaşi cu o nouă conducere, îmi zise Torfy Bates în seara aia, în timp ce croşetam în camera ei. Instinctul îmi spune că va prinde repede şi că va fi modernă. Iar Fin nu e genul ăla de spital. Doctoriţa Tetlow l-a menţinut curat şi ordonat şi aşa ar trebui să rămână. Măcar cu demnitatea dacă nu cu.. .Dar am bârfit destul despre vremurile apuse, şi o să-i ducem dorul.

Eram de acord. Oamenii au un fix despre directoarea unui spital: că oricine îşi păstrează slujba mai mult timp devine fie o marionetă a acesteia, fie un solitar insensibil, iar dacă persoana mai e şi singură, automat îşi va roade unghiile de invidie şi-i va da pe toţi afară. Nu e adevărat; scorpiile de altă dată nu mai sunt excluse, ci îşi găsesc spitale mai mici şi mai prăpădite, iar în urma lor apar fetele talentate. La fel se întâmplă şi cu geniile, iar doctoriţa Tetlow era unul dintre acestea.

- Se poate repeta ceea ce ai zis, am răspuns. Era bătrână, chiar puţin timidă. Dar putea să-şi piardă cumpătul când oamenii o meritau, dar niciodată n-am văzut-o să nedreptăţească pe cineva.

Torfy îşi trase genunchii sub ea şi clipi repede de după ochelarii ei micuţi.

- O să vină femeia asta pe nume Macintosh, o să taie şi o să spânzure, dacă e aşa cum spun medicii.

- Ce spun?

Aveau sursele lor şi poate că vorbeau cu folos.

-Şi-au făcut temele. Cel puţin doctoriţa Ebbs. Se pare că e renumită pentru micile ei afaceri pe care le duce la bun sfârşit după care le face ca inexistente, pentru a o lua de la capăt cu altcineva. Un fel de asistentă- căpcăun. Nu stă mai mult de un an sau doi în orice post administrativ.

Asta sunase de-a dreptul răutăcios. Doctoriţa Tetlow fusese în St. Finbar mai mult de douăzeci de ani.

-în cazul ăsta să sperăm că se va preocupa de îmbunătăţirea clădirii si că ne lasă în pace.

- O să aflăm în curând, am zis. Soseşte în seara asta. Pregăteşte-te de revoluţie !

Asta se întâmpla miercurea. Până vineri, dr. Macintosh apăruse în toate saloanele şi-n toate departamentele. Toţi o văzuserăm. Si cu toţii trebuia s-o recunoaştem. Eram oarecum uşuraţi.

Când sosise la recepţie, zâmbitoare, cu domnul Sandbach la braţ, eu completam un formular pentru Interne. Sora Lamont a întâlnit-o faţă în faţă.

- E foarte receptivă, ne-a zis ea apreciind-o. Are ochi scăpărători ca ai unui conducător dar râde foarte mult. Fiţi recunoscători. Are ochi superbi, o garantez. Pariez pe patruzeci de lire că stă o zi şi că nu-şi pierde din interes. Trebuie urmărită : poate convoca un comitet pentru orice problemă.

Avea dreptate aici. Luni ni s-a spus că trebuie să purtăm bonete şi gulere detaşabile, să avem prosoape şi

seringi de unică folosinţă, tampoane de vată şi halate. Ori domnişoara Macintosh s-a mişcat repede, ori i-a paralizat pe cei care o făceau. începusem să ne facem griji cu privire la uniformă; eram mândri de cele în pătrăţele, o particularitate a spitalului, iar Torfy credea că dacă pacienţii se vor simţi ca nişte asistente în salopete sau halate albe, atunci va avea o revoltă pe conştiinţă.

Următoarele reforme ne-au afectat doar pe cei ce lucram la Urgenţe şi la Externe. Sora i-a chemat la ea pe toţi conducătorii de secţie după ce se întorsese dintr-o vizită misterioasă, în dimineaţa de joi.

- Vreau să văd ce spuneţi despre asta. Dacă nu sunteţi de acord, cred că voi bate în retragere.. .Domnişoara Macintosh vrea să încercăm să facem de gardă. Doar pe secţie, nu şi în saloane.

S-a uitat la mine şi la Torfy, apoi la Sally Dane şi la Luke, care erau rezidenţi de trei ani.

- Dacă nu găsesc vreo soră care să se ofere voluntar, voi apela doar la voi patru. Nu-i vrea pe cei de doi ani, iar eu sunt în aceeaşi oală. Soră Kennedy, n-ai să te poţi sustrage până nu-ţi iese certficatul. Ce ziceţi ?

- Dar de ce? am întrebat eu. Suntem cobai pentru a proba astfel de scheme ? Asta ca să pierdem nopţile? Iar dacă va fi pentru o scurtă perioadă, nu e un mare deranj ?

Luke mă aproba din priviri.

- Nu sunteţi cobai, zise sora. Şefa crede că o echipă la trei luni ar fi perfect pentru saloane, unde sunt întotdeauna

probleme. Dar aici, unde e aproape pustiu după miezul nopţii, ar fi doar de siguranţă. Zice că o săptămână e de-ajuns.

- Adică pe timpul săptămânii o să fim patru? întrebă Luke. Nu ia cam mult timp pentru modificări?

- Cinci pe săptămână, domnule Martin. Dacă vom renunţa la asistenta permanentă de noapte, eu mă voi muta la Chirurgie, unde mi s-a oferit un program part-time de noapte. Alte obiecţii ?

- Un singur lucru ar fi avantajos, zise asistenta Weaver, o roşcată calculată, dar cam profitoare. Se presupune că nu va mai fi timp pentru cină, dacă stai de gardă.

Deci dacă cineva are probleme şi vrea să iasă, va vorbi cu dumneavoastră şi nu cu sora Dufy.

Cathy Weaver ştia forte bine că Dufy şi Lamont erau certate de ani de zile, de când o nou-venită fusese numită pe tura de noapte la Urgenţe. Aceasta reuşise să strice sterilizatorul, să spargă ceainicul sorei Lamont şi să trimită acasă nişte cazuri fără a le reţine numele sau adresele pentru registru. De atunci, doar cei vechi au mai fost numiţi, şi bineînţeles că sora Lamont a fost încântată să se ocupe personal de turele de noapte. Aşa că s-a uitat rece la Cathy şi apoi la mine.

- Da, soră ?

- Se poate să fie o idee bună. N-am obiecţii până nu încercăm, am răspuns acelei priviri.

însă Torfy, care nu e doar mai înaltă, mai în vârstă şi

mai ageră decât mine, ci şi mai băţoasă de felul ei, a izbucnit imediat :

- Chiar vreţi asta, soră ? Dacă da, acceptaţi, fireşte, dacă nu, întorceţi-i spatele şi gata!

-Nu se vorbeşte aşa, soră Bates. Cred că mai bine încercăm în loc să-i întoarcem spatele.

-Am putea să facem o săptămână în şase, zise Randall Brown din spatele meu. Nu mi-ar displăcea o noapte din când în când.

Se referea desigur la banii în plus, pentru că are o soţie drăguţă şi doi copilaşi. Pentru cei care încă nu aparţineam personalului, nu se punea probleme de bani sau de alegeri, dar în ce mă privea, tura de noapte îşi avea rostul ei. întotdeauna preferasem intimitatea nopţii, agitaţiei şi aglomeraţiei de peste zi.

Sora era mulţumită.

-Cu cât sunteţi mai bucuroşi cu atât mai bine.

Uşuraţi viaţa şi celorlalţi. Soră Bates, tu eşti ceva mai calculată. După ce termini la fracturi, poţi să mă ajuţi să fac orarul. Garda începe de sâmbătă, dacă sunteţi de acord, iar dacă aveţi deja planuri, spuneţi-mi înainte de ora unsprezece. La treabă, acum. Sunt o mie de pacienţi în hol şi cu toţii vrem să ajungem şi acasă.

Ştiam că Torfy are să fie deranjată pentru că o făcuse "calculată". Nu era prima oară.

- De ce nu pot să-mi ţin gura? îmi spunea ea de fiecare dată. Uită-te la tine, Clare. Nimeni nu te tachinează. Şi nu

pentru că nu te duce mintea, ci pentru că nu te amesteci. Mă gândesc să răspândesc vestea premiului pe care l-ai câştigat la concursul de poezie- atunci or să te pună să scrii versurile pentru concertele de Crăciun.

Premiul Brook Memorial fusese singurul pe care-l primisem în ultimul an de şcoală, dar Torfy plecase cu şase. Şi ea pare deşteaptă, cu faţa osoasă şi cu bretonul ei, şi cu gesturile ei necontrolate. Dar are mai mult lipici la bărbaţi decât oricare fată cu adevărat drăguţă din grupul nostru. Nu că doctorii s-ar da în vânt după o frumuseţe ştearsă, dar profită de ea, fie ca asistentă, fie ca fiică a unui avocat bogat, care e pe punctul de a se retrage. Mă îndoiesc că David Leckie mi-ar fi acordat vreo atenţie, dacă nu s-ar fi întâmplat să fie apropiatul tatălui meu, totodată fost student de-al lui.

În timp ce mă echipam în dimineaţa aceea, mă gândeam la David. Afară aştepta o coadă imensă, dar cu patru sau cinci dintre noi avea să se reducă aproape complet până la prânz. Până să mi se alăture Torfy, lucrasem doar cu Eira Hughes, care mă ajuta la masa centrală, iar Cathy Weaver şi Johnny Winter erau în separeuri. Cei din anul trei se ocupau de nou-veniţii la Externe.

Urgenţele şi Externele erau separate, teoretic, dar utilizau aceeaşi sală de aşteptare, şi toţi eram coordonaţi de sora Lamont, iar îndatoririle noastre se suprapuneau adesea. Singurii oameni vechi care aveau locuri clare erau

Jessie Blake şi Patrick M'Ghie, ambii la Chirurgie, dar care mai participau şi la operaţii de rutină sau mai supravegheau câte vreun junior.

Cei din anul patru ajutau pe unde puteau, cu ce mai rămânea. în hol era întotdeauna o soră sau vreo asistentă care dirija traficul, şi se uita după cei care aveau nevoie de asistenţă imediată.

Din salon nu prea ne dădeam seama ce se întâmplă afară. Din când în când mai apărea câte o pauză în fluxul acela continuu, când trebuia să zicem " Următorul ", dar nimeni nu răspundea. Altfel, eram total rupţi de mulţime până la prânz şi aveai timp destul să meditezi între o ureche ruptă, un ghips de scos şi copii cu capul spart sau degete dislocate.

Chirurgul de la Urgenţe ne mai ajuta când nu era prins în vreo operaţie sau în vreo dispută cu cei de la Externe. Jenny Watts venise să se uite la băieţelul pe care-l pansam şi se opri lângă masă fixându-l, şi-n acelaşi timp uitându-se şi la mine.

-Pansamentele tale ţin întotdeauna, ale mele se dezlipesc imediat. Nimeni nu ne învaţă cum să le aplicăm ca lumea şi nu ştiu de ce.

-Dar cine nu reuşeşte ? Eu am făcut destul exerciţiu. Oricum, Torfy le pune şi mai bine.

- Ştii că de când am venit tot vreau să te întreb de la ce vine prescurtarea, şi se uită la Torfy. Sau e o chestiune privată ?

-Vine de la Torfrida. Dar nu-i place.

- Deci, e un fel de greşeală ?

- Da ; ea spune că tatăl ei fie nu e un bun istoric, fie a citit prea multe romane de dragoste.

-Un lapsus. Chiar s-a folosit de magia neagră împotriva lui, după ce i-a făcut ? Se zice chiar că poate transforma oamenii în broaşte.

Băieţelul care asculta liniştit s-a uitat la mine.

- Chiar a fost vrăjitoare ?

- Nu ştiu, Brian. Un fel de.

-Aş vrea să cunosc şi eu una, oftă el.

- De ce?

- Ştiu pe cineva pe care aş vrea să-l transform în broască, şi coborî de pe masă. îl cheamă David Smart. E groaznic, cel mai groaznic din şcoala mea.

Asta mi-a adus aminte de David Leckie şi nu mi-a ieşit din cap până când n-am terminat de curăţat ustensilele şi până n-am aranjat laboratorul.

Nu era prima oară când apărea o astfel de situaţie, şi asta mă neliniştea. îl întâlnisem la balul de fiecare început de an al facultăţii. Cine mi l-a prezentat, a zis :

-Ai grijă la pronunţie, David. Ea e fata profesorului Kennedy.

- Chiar? s-a mirat el. Nu ştiam că are vreuna, şi m-a tras direct pe ringul de dans.

- Una singură, i-am răspuns eu. Dar nu te lăsa intimidat. Eşti studentul lui ? Sau ţi-ai luat deja licenţa ?

Era tipul acela de blond care arată de douăzeci de ani când de fapt are treizeci.

-Am fost student. Tocmai am terminat. Iar tu chiar ştii să dansezi în loc să te agiţi doar. Ce bine!

-Asta ar trebui să ştie orice fată binecrescută. Mama a crezut de cuviinţă să mă trimită la toate cursurile necesare. Nu că acum ar conta. Nu prea ai ocazia să cânţi sau să valsezi sau să spui o poezie printre toţi pacienţii pe care-i ai.

-Eşti asistentă? Nu la QE; nu te-am văzut pe-acolo.

-Sunt la Fin. Tata a considerat că o să învăţ mai multe la un spital care nu e înţesat de studenţi, aşa că am eliminat QE şi spitalul general.

-Chiar aşa ?

Mă ţinea aproape de el. îi simţeam parfumul şi mâna care îmi apăsa uşor spatele.

-înseamnă că educaţia ta a fost cam exclusivistă. Fără prea multă distracţie. Eşti rezident, sau n-ai vârsta?

-Ba da, îmi dau examenele finale la anul.

Când muzica s-a terminat, mi-a dat drumul.

-Hai să mergem să bem ceva.. .Şi apoi? Vrei o diplomă?

Până atunci nu prea mă gândisem la asta. Fusesem prea ocupată. Şi prea fericită ca să merg mai departe.

- Voi continua la fel. Poate schimb locul, dar pentru început voi face pregătirea tot la Fin.

-Ar trebui să vii la QE. Tocmai am închiriat un loc de

casă, prin firma tatălui tău. Votcă sau limonadă ?

-Dar eu nu.

M-am uitat la paharul pe care-l ţinea în mână şi considerând că e destul de diluat, l-am încecat, dar nu prea avea gust de ceva.

-Eu nu prea beau, i-am explicat.

-E destul de slab. Nu te ameţeşti de la ăsta.

Asta credea el. Când am terminat paharul, deja mă simţeam puţin aiurea. Acum ştiu că a fost un amestec puternic, dar eram prea neexperimentată ca să fac diferenţa.

-E foarte cald aici. Am putea merge afară la aer? i-am zis.

Şi asta suna a lipsă de experienţă. Iar David a luat-o ca pe un fel de invitaţie. Trei minute mai târziu mă zbăteam în braţele lui pe bancheta din spate a maşinii tatălui său. Atunci am înţeles de ce o împrumutase şi de ce îmi spusese : " La un bal nu merge să bei Sprite. N-am să-ţi fac nimic ", îmi explica în timp ce descuia uşa.

-Relaxează-te. De ce te panichezi?

I-am împins mâinile la o parte.

-Nu mă panichez. Nu vreau să-mi stric rochia.. .Şi nici nu vreau să mă săruţi.

-Faci pe grozava acum, şi începu să-mi mângâie umărul cu palma. Eşti cam demodată, micuţo. Tehnica asta nu mai e în uz de mult.

-Hai să ne întoarcem.

încă mai încercam să fiu politicoasă. Am reuşit să deschid portiera şi să mă târăsc afară. Aerul rece m-a izbit în faţă şi a trebuit să mă sprijin de maşină. David a venit şi m-a luat în braţe.

De data asta a fost mai tandru.

- Hopa sus ! Tine-te de mine, dragă. Ia-o uşor.

Şi-a pus o mână sub bărbia mea şi m-a sărutat. La început m-am împotrivit, dar apoi, pentru că picioarele nu mă mai ascultau şi pentru că dacă aş fi deschis ochii luminile m-ar fi orbit, l-am lăsat să mă sărute. O parte din mine chiar începea să se complacă, iar alta stătea deoparte şi privea. El a fost cel care s-a îndepărtat.

- Deci, doar mă tachinai? Când pot să te mai văd, Clare?

Şi îşi strecură mâna pe lângă coapsa mea, apoi uşor spre genunchi şi printre faldurile fustei.

Nu mai era David Leckie. Era Ted Gaunt. Avea paisprezece ani, iar eu doisprezece şi eram speriată. Balonul de sticlă s-a spart imediat şi l-am lovit involuntar, la fel cum îl lovisem pe Ted. Apoi am alergat către ringul de dans unde erau oameni, lumini, siguranţă.

Torfy dansa cu Sam Eales; m-a văzut şi a venit la mine.

- Ce s-a întâmplat ? Arăţi de parcă te-a urmărit cineva. Calmează-te şi stai jos.

- Tipul ăla nesuferit, David nu-ştiu-cum.

- David Leckie? Dar e tip de treabă.

- E un animal.

Cred că suna cam isteric, dar eram foarte serioasă.

- Să înţeleg că s-a dat la tine? Despre asta e vorba? Dar la ce te aşteptai, draga mea? Dacă ai vrut să mergi cu el afară, la bal.

- Voiam doar să iau aer.

- Asta zic toate, oftă ea. Nu-i nimic. Cred că l-ai respins şi gata.

- Normal că da. Drept ce mă iei?

- Mai bine te-ai gândi drept ce te-a luat el, şi m-a privit oarecum matern. Nimic nu e " normal " în asta. Sunt multe care s-ar fi dus de bunăvoie sau altfel, şi o ştii foarte bine. Vorbesc de oameni obişnuiţi, ca mine sau ca tine.

Eu deja fierbeam de indignare.

- Oameni cărora le place giugiuleala din maşină şi atât. Şi sunt mulţi în categoria asta.

- Dar ţie nu-ţi place, Torfy.

Nu mi-o puteam imagina astfel.

- Nu? Cum poţi fi aşa de sigură? Am trăit şi eu anumite clipe, deşi recunosc că am fost destul de selectivă. Şi întotdeauna am avut anumite limite .Şi cred că băiatul n-avea de gând să te mănânce. Aş zice că arată chiar bine. La urma urmei e unul din oamenii tatălui tău. Crezi că ar face ceva nepermis ? Tu ai vrut-o, Clare. Asta e problema bărbaţilor : ai grijă ce-ţi doreşti, că s-ar putea să primeşti.

- Nu întotdeauna.

- întotdeauna, fără excepţie. Tind să cred că cei mai drăguţi sunt şi mai pregătiţi.

- Ştii, Torfy, nu ne întâlnim cu aceleaşi persoane. Băieţii de la noi nu se comportă astfel.

- Nu? şi râse cu poftă. Dar cei de la chirurgie?

Mă gândeam la Kenyon Fiske. Era înalt şi slab, cu un păr negru prea bogat şi cu mustăcioară; nu-mi plăcuse niciodată.

- Ken Fiske? N-am avut probleme cu el, am zis.

- Da, dar Matt Affleck sau Jim Kane?

- Dar ei sunt recepţioneri. Nu ar.. .în plus, Jim e însurat.

Torfy scutură din cap.

- Pentru o tipă care a luat notă maximă la toate testele, care are un premiu în medicină şi o medalie de argint, încă mai ai multe de învăţat. E drăguţ să fii atât de naivă. Totul ţi se pare o surpriză, nu? Şi cred că ai şi băut. Asta nu te ajută.

-A fost mai mult limonadă.

- Serios ? Dacă e paharul pe care l-am văzut, a fost mai mult de jumătate votcă.. .De care n-ai voie să te atingi, mai ţii minte ?

Voiam să plâng, să mă ascund.

- Nu ştiu nimic. Mai bine nu veneam. Haide înapoi la Fin.

- Ce ? După ce ne-am milogit de soră să ne lase până la ora unu ? Cred că glumeşti.. .Dacă într-adevăr vrei să mergi, mă duc să caut pe cineva să te ducă. Un taxi ar fi prea scump.

-Am bani, m-am încăpăţânat.

Veniserăm şase în maşina lui Sam şi voiam să mergem înapoi la fel.

Dar Torfy era ca de obicei mai practică.

- Nu, nu poţi. Mai ai doar cinci lire până la salariu. Stai aici, mi-am adus aminte de cineva.

S-a întors cu un tânăr înalt şi serios, după figură, cu ochi cenuşii şi păr şaten. Nu era prea tânăr, mi-am dat seama când s-a apropiat.

- El e Neil. Prieten cu fratele lui Mick. Şi are drum în aceeaşi direcţie ca şi noi.

- Mergem imediat, dacă vrei, zâmbi el. Am promis că aştept pe cineva până la unsprezece jumătate. Maşina e afară, dacă vrei să-ţi iei haina.

Mă simţeam uşurată cu cotul sprijinit de mâna lui. Aveam impresia că şi cu el se poate dansa, pentru că se mişca uşor şi silenţios. Pe la jumătatea drumului, îmi zise :

- Nu vreau să mă amestec, Clare, dar Torfy spunea că eşti supărată. Pot să te ajut ?

- Deja o faci.

- Da ?

Cred că începeam să-mi revin, dacă într-adevăr băutura era cauza.

- M-am speriat doar, proasta de mine.

- Nu pari genul care să fie aşa.

- Dar sunt. Torfy asta ţi-ar spune. Mă vede prea naivă şi inocentă pentru a acţiona.

- Inocenţa e un dezavantaj?

-Atunci, ignoranţa.

-Adică, ea crede că nu eşti prea obişnuită cu lumea, nu ? şi zâmbi cu ochii la drum.

Am stat să mă gândesc. Cu el simţeam că trebuie să fiu sigură de ceea ce simt.

- Dacă a fi obişnuită cu lumea înseamnă să te laşi. pipăită pe bancheta din spate a maşinii, atunci mă bucur că nu sunt.

-Ah, acum înţeleg.

- Ba nu.

Dintr-un motiv sau altul, mi se părea important să-i explic. Cred că încă eram sub influenţa alcoolului. El stătea foarte relaxat şi liniştit, iar eu am început să-mi reamintesc.

- Când aveam doisprezece ani am cunoscut un băiat pe nume Ted Gaunt. Mergeam la acelaşi curs de dans. Trebuia să mă ia de acasă. Mama zicea că nu e bine să traversez parcul singură.

Nu mai vorbisem despre asta nimănui, nici cu Torfy, nici cu mama. Dar i-o spuneam lui, despre Ted şi despre acel moment groaznic din pădure când nu ştiam ce vrea să facă şi eram convinsă că are să mă omoare.

-Am ţipat foarte mult. în cele din urmă au venit doi pescari de pe lac şi el a fugit.Eram sigură că ei mi-au salvat viaţa.

- Sărăcuţa de tine.îmi imaginez cum te simţeai.

Şi cred că vorbea serios. Părea genul. Credeam că ar fi

fost bun ca doctor. Şi nu a râs, nici măcar când i-am spus că întâmplarea mi-a revenit în minte în seara aceea.

- Torfy crede că sunt dusă.

- Nu e adevărat. Este doar îngrijorată. M-a avertizat să nu te sărut de noapte bună, zise el amuzat. Şi i-am promis că n-o voi face.

- Dar nici n-ai fi făcut-o, nu ?

M-am întors spre el, dar nu-i vedeam decât profilul întunecat.

- Poate. Dacă aş fi cosiderat că eşti genul de fată care se aşteaptă la asta. Te-ai gândit vreodată că ne ia mult timp să ne dăm seama ce vor fetele de la noi?

- Şi atunci de unde ştii ?

- înveţi, zise el uitându-se înainte.

- înseamnă că Torfy e genul care se aşteaptă ?

- Nu! Cred că celălalt s-ar alege cu nişte palme.

- Dar ea zicea.

- Una e să zici şi alta e să faci. Trebuie să fii atent la ceea ce fac ele.

Mă întrebam dacă asta se aplică şi la ceea ce spusese el înainte. Nu
l-am mai văzut după aceea. Oricum, Torfy a veni de la bal cu o mulţime de păreri, ceea ce m-a scutit de conversaţii lungi pentru câteva zile şi m-a făcut să-mi dau seama că fusesem penibilă.

La toate acestea mă gândeam în timp ce făceam curat în salon, aşteptându-i pe ceilalţi de la masă, ca să pot

merge şi eu. îmi aranjam boneta când a venit Torfy, uitându-se la mine prin oglindă.

- Poţi să mergi. Apropo, sâmbătă e o petrecere în camera comună a rezidenţilor. Pentru plecarea lui Ken Fiske.

în drum spre cantină. i-am spus-o şi lui Johnny.

-Ah, da. Termină săptămâna asta, uitasem. N-am petrecut de mult, o să ne prindă bine. Vii, nu-i aşa?

Nu eram prea entuziasmată. Astfel de petreceri puteau fi destul de zgomotoase, şi se putea ca cineva să ne prindă. N-aveam voie în acea încăpere. Doctoriţa Tetlow se făcea că nu ne vede, dar cu directorul era mai problematic. Si încă nu ştiam la ce pol se află doctoriţa Macintosh.

- încă n-am fost invitată.
- Dar o să fii. Or să vină toţi cei de la urgenţe.
- Depinde de noul orar. Unul dintre noi va fi de gardă.
- Nu vrei să mergi ?
- Nu neapărat.

Aveam să-mi aud vorbe din cauza asta pe la sfârşitul săptămânii.

Capitolul 2

După prânz, am întâlnit-o pe Torfy în timp ce făcea un tur al secţiei în căutare de materiale pentru examenele de oftalmologie. Eu le aveam deja. Echipamentul se redistribuia săptămânal în mod egal, şi nu trebuia să aştepţi să-ţi vină rândul.

- Acum că totul e calculat, cum arată? am întrebat-o.

- Orarul? zise distrată. L-am făcut deja. Dar numai pentru asistentele A, B, C şi aşa mai departe. Nu este nominal. De ce ?

- Mă întrebam cine va fi primul.

- Te gândeai la petrecere ?

- Da.

- Atunci, vorbeşte cu sora. Poate îl va pune pe Luke. Nu-i prea plac petrecerile. Sau în orice caz se strâmbă- mie mi se pare că e cam depresiv. întreab-o.

Nu-ţi poate spune decât "nu".

- Dar nici eu nu sunt prea încântată. De petreceri, vreau să zic. Mă gândeam să mă ofer voluntar.

S-a întors brusc spre mine. Avea o privire care mă măsura din cap până-n picioare, după care-şi dădu ochii peste cap.

- Ştii ceva ? Devii din ce în ce mai nesociabilă. O să ajungi ca Tetlow, să te închizi în birou.

- Nu mi-ar displăcea. Ar fi foarte linişte ; aş juca jocuri de societate cu asistenţii şi i-aş asculta cât mai atentă.

- Atunci, trage cu urechea acum şi află cine e primul

cobai. Nimeni nu ştie. Se zice că ar trebui să fie Alan Worcester, dar e plecat. La un al doilea calcul a picat Jeremy.

-Vezi că ştii mai multe decât mine. Ca de obicei.

-Dacă ţi-ai vârî nasul mai mult ai şti şi tu, draga mea. Cu cine faci oftalmo ?

-Cu doctorul Monahan. De ce ?

- La mine domnul Pettrifer, era ok, dar noua examinatoare mă îngrozeşte. E atât de mare. Ai senzaţia că te aruncă direct pe geam dacă greşeşti ceva. Şi ar fi în stare.

Mă gândeam la statura şi la personalitatea puternică a Leonorei Krk.

- Trebuie să fii aşa dacă eşti ortoped. E de trebă. Doar compensează. Cred că pe dinăuntru e ca o fetişcană. Trebuie s-o iei ca atare.

-Atunci ce mai aştepţi?

-Şi să-l pierd pe doctorul Monahan? Nu cred.

-E doar un moşneag.

-Ba nu. E foarte drăguţ.

-Şi-l are pe Toby Jarret ca asistent, zâmbi ea. Ştiu că atracţia e mare.

începea să mă intereseze pentru că de câteva săptămâni încercam să
aflu cine-l înlocuise, după multe schimbări, pe Jeremy Gibbons. Torfy,
interesată de orice nouă apariţie, devenise enigmatică.

Spre deosebire de Sally Dane, ea nu-şi lua un ajutor când mergea la vânătoare. Trebuia s-o dirijez la ce mă interesa pe mine.

-Oricum, are prietenă, nu ?

-De când ? se încruntă ea.

-I-a spus lui Monahan că se logodeşte cu Leila Hamilton. Voiam să-ţi spun şi ţie.

-Nu e mare lucru, zise ea jucându-se cu un optometru. Nu e tipic? Te referi la fata doctorului Hamilton, nu ? Poţi să-l consideri un mariaj de complezenţă. Ce mă bucur că nu sunt copilul unui om cunoscut. Fete de doctori stau să se gândească la motivele pentru care sunt luate.

Asta fusese cu intenţie.

-Mersi. Ce încurajator !

-O, scuze ! şi ridică din umeri. Nu m-am gândit. Ştii că n-am vorbit serios, nu?

-Nu, dar se potriveşte.

- Dragă, tipul care te va lua o va face pentru valoarea ta incontestabilă, cum ar zice doctoriţa Tetlow. Numai proştii au ambiţii pentru " fetele tăticului ",

Acum făcea haz de necaz.

-Leila nu e o proastă. Are doctoratul, printre altele.

-Da, dragă. Aşa şi pare. Adică Toby nu se ţine după ea pentru că e atrăgătoare, şi nici nu e genul care să umble după gogoşi. Deci ce rămâne? Tăticul.

Cu siguranţă, asta o deranja pe Torfy. Nu era genul care o ia de-a gata sau să se arunce cu capul înainte şi să

tragă concluzii pripite.

- Nu ştii nimic.

El nu e un fraier, şi-i plac fetele cu care are ce discuta. Fetele ca tine, am continuat, deşi nu era cazul. Şi poate că nici nu e al ei. încă n-au ajuns la altar, deci încă e liber.

- Dumnezeule, zise ea uitându-se pe hol. Vine amazoana aia şi încă n-am pregătit masa. Plec.

Ştiam că totul era pregătit pentru doctorul Monahan, verificasem. Acum, trebuia să văd numele următorilor pacienţi şi să le găsesc dosarele. Horace, portarul, deja le găsise pe primele şase. Era o comoară, omul acesta. Torfy lucra cu William care era de două ori mai mare, dar pe jumătate de ajutor.

Deşi pacienţii nu conteneau să apară, am reuşit să-i terminăm pe toţi până la cinci şl jumătate. Doctorul Monahan se pregătea să plece. Optometrii ar fi trebuit să termine la cinci, dar nu se întâmpla aşa niciodată. Cei mai lenţi o duceau şi până la şase.

Toby Jarret, care consultase în camera alăturată, m-a prins într-un moment liber.

- Sâmbătă, la petrecere. Ok ?

- Ştiu. Dar suntem toţi invitaţi ?

- Păi, suntem. Adică tu şi cu Torfy Bates. Aşa mi s-a spus.

Nu părea genul care să se logodească nici cu Leila Hamilton, nici cu altcineva. Cu siguranţă, o astfel de petrecere era rară, iar ospitalitatea doctorului Hamilton nu

era de refuzat, mai ales că suna ca o comandă de aur. Sora Wooley refuzase o dată, pe motiv că avea planuri, şi nu mai fusese invitată a doua oară. Altă soră, Gippy Hayward, renunţase la o nuntă în familie, şi a continuat să fie invitată de şase ori la rând. Iar acum Toby se asigura că Torfy va merge la petrecere; ştiam că nu-i pasă deloc de mine.

-Mersi; am să-i spun lui Torfy.

-Aşa să faci, zâmbi el.

După ce am curăţat şi l-am rugat pe Horace să pună dosarele la loc, m-am dus în biroul sorei. Eram de aproape zece ore la lucru şi începeam să simt oboseala. Am găsit noul orar agăţat de uşă şi am văzut că Sally Dane avea să fie prima de gardă. Sora plecase, iar Jessie Blake stătea la masa ei, scriind programările. M-a privit o clipă.

-E în regulă, Kennedy. Poţi să mergi la petrecere. Dacă vrei.

-Da, am zis fără prea mare încântare. Ai ceva de spălat, Jessie? Le pun în maşină în drum spre ieşire.

-Am o groază. Te rog. Dacă le pui acum, or să se amestece cu ale pacienţilor. Am auzit că n-o mai ducem mult aşa. Doctoriţa Macintosh a depus cerere pentru fonduri. Mai sunt cinci minute, se uită ea la ceas. Poţi să pleci, dacă ai terminat. Cine rămâne în seara asta- Bates ?

Doar unul dintre noi rămânea până la nouă, până când venea tura de noapte. M-am uitat pe orar.

-Luke Martin. De ce ?

- Mai bine aş rămâne cu el. Au sunat de la poliţie că a fost un accident pe autostradă, poate au ceva urgenţe.

-Uite ce, hai că stau eu. N-am de lucru. Iar tu nu eşti la Urgenţe, oricum.

- Nici nu discut ! Ai venit mai devreme decât mine. Ce vrei să demonstrezi cu asta ? Că eşti deja doctor ?

Asta mi-a pus capac. Jessie era asistentă, dar lucra mai

bine decât mulţi doctori. Dacă toţi asistenţii ar fi fost ca ea, am fi solicitat mai mulţi. Problema era că mulţi astfel de asistenţi încă nu erau calificaţi. Rămâneau aşa ani întregi; câţiva deveneau profesionişti, alţii nu se alegeau cu nimic. Singurul motiv pentru care Jessie ajunsese aici a fost că venea după un mariaj care-i permitea să-şi lase soţul şi copilul pentru un training de trei ani.

- De ce-mi vorbeşti aşa? Ştiu când nu sunt dorită.

Ne-am zâmbit reciproc, fără resentimente.

Am luat coşul cu rufe de afară şi l-am aruncat în maşină. Ken Fiske a picat exact la ţanc.

- Să te ajut, păpuşă.

Ideea lui de ajutor însemna să mă cuprindă de talie, până când m-am dat la o parte.

- Vii sâmbătă, nu ?

L-am privit dezgustată. Ochii-i căprui mă priveau fix, iar părul lui ar fi trebuit puţin aranjat.

- Poate. Depinde cum merg lucrurile. Ştii că avem un nou orar, nu? Cu ture de noapte.

- Nu fi aşa.

Şi-a luat mâna de pe coş şi m-a bătut uşor peste muşchii fesieri. înlemnisem, dar el n-a sesizat.

- Ştii că vreau să vii.

A repetat lovitura, iar mâna i-a rămas acolo.

Eu m-am oprit din mers.

- Nu face asta!

- Ce anume? A, asta? şi a repetat-o.

Stătea chiar în spatele coşului, lângă rampă. I-am dat drumul între picioarele lui. Speram că o să-l doară.

- Acum îţi ţii mâinile acasă?

Mi se făcuse greaţă de la atingerea lui.

El începuse să râdă. Trebuia să-şi ia revanşa.

- Ce eşti tu? Repetă de trei ori după mine: "sunt o mică scorpie". Obraznico ! Ce-i cu atitudinea asta ?

A luat coşul, împingându-l pe sensul de mers.

-Sunt asistentă, iar tu eşti doctor, am răsuflat eu. Poate că ţie îţi iese pasa dacă joci aşa; pe un coridor dintr-un spital.

S-a bosumflat şi mi-a dat mie coşul.

- Da. Iar ce ai tu pe cap se numeşte bonetă, de hârtie ; nu e o diademă. Ce nesuferită poţi să fii, Clare. Nici nu ştiu de ce ne-am mai deranja.

- îmi pare rău, dar ştii foarte bine că nu-mi place să fiu atinsă. Nu apare nicăieri că e obligatoriu, şi-am mai spus-o. Aşa sunt eu.

- Atunci, poate că ar trebui să discuţi cu Rothwell Green, şi o luă pe coridorul rezidenţilor.

Fusese o remarcă necioplită, dar nu mă interesa.

Green era un psihiatru care mai făcea consultări şi la noi dacă era chemat.

M-am întâlnit cu Torfy pe scări.

-Am un mesaj pentru tine. Tot despre petrecere.

- Mai sunt multe ? Nu se zgârcesc să răspândească veştile. Deja mi-au mai zis Ken, Johnny, Jeremy şi alte

câteva asistente.

- De data asta, a fost Tony Jarett.

Ochii ei se luminară.

- De la el ? Dar unde erai la ora şase ? Jessie spunea că ai plecat.

- Eram la spălătorie, certându-mă cu un doctor. Toby a zis că noi două suntem invitate speciale. Mai degrabă tu.

S-a înroşit la faţă mai mult ca de obicei.

- Da, da.. .Şi ce treabă ai avut cu doctorul ?

- Voia să se asigure că o să-ţi spun.

- Cine, Fiske?

- Nu, Toby.

- Deci, mi-ai zis. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat cu Fiske. Ajunsesem lângă dormitorul ei.

- Ah, nimic. M-a făcut scorpie.

- Serios? Păi nu toate folosim tehnica de agăţat a lui Sally Dane. Uite ce e Clare, şi deschise uşa, intră puţin, mă dor foarte rău picioarele.

îşi dădu jos boneta şi-ncepu să-şi perie părul negru lucios.

- Despre Leila Hamilton.

Chiar mă întrebam cât va mai rezista fără să amintească despre asta. Ea continua să se uite în oglindă.

- Ce a zis Toby, mai exact? Joia trecută a fost, nu?

- Da, după ce am terminat. Eram în hol şi completam nişte dosare, iar ei stăteau la un ceai. Doctorul Monahan tocmai îl întreba cine e norocoasa, iar Toby i-a zis că e

Leila Hamilton şi.

- Şi înainte de asta?

- Nu ştiu, nu eram acolo. Dar faţa lui Toby strălucea toată, deci la ce altceva puteam să mă gândesc ? Pe de altă parte.

îmi venea în minte expresia lui Toby spunându-mi "aşa să faci”.

- Ce? Pe de altă parte, ce?

-Păi.. .cred că ar trebui să mergi la petrecere.

-Intenţionez. Vii şi tu, chiar de-ar fi să te trag după mine.

-Mai vedem. Pot să împrumut uleiul tău de baie ? Al meu s-a scurs în geantă. O să dorm buştean la noapte. Tu ?

Torfy nu stătea niciodată în cameră dacă putea să iasă. Zicea că trebuie să socializeze şi cu alţi oameni în afară de personalul medical, iar când nu avea vreo întâlnire, adică foarte rar, îi plăcea să cutreiere cafenelele şi să discute cu străini. în dimineţile libere, mergea la curtea magistraţilor. Zicea că e interesant şi mai cald decât în bibliotecă. Dar, de data asta m-a luat prin surprindere :

-Şi eu.

Sunt terminată.

Torfy nu era niciodată terminată ; avea o energie debordantă şi mă făcea să mă întreb dacă nu cumva suferă de hipertiroidă. Mai ales că era şi slabă.

într-o vineri după-masă, am preluat secţia de ginecologie. Doctorul Lyle-Johnson era un tip mărunţel şi amabil, căruia îi plăcea să-şi vadă pacienţii personal. Doar cei cu probleme minore erau lăsaţi să aştepte, deci la uşă se formau, inevitabil, cozi. Bineînţeles că femeile făceau mai mult zgomot decât bărbaţii, chiar şi fără să vorbească. E ciudat că, deşi saloanele de ginecologie sunt cele mai populate din spitale, doctorii sunt cei mai nenorociţi. Aveam o teorie că pacienţilor le place să stea în cabinete,

deşi au dureri şi se plâng, dar măcar aici uită de treburile de acasă.

Am lăsat două femei în faţă pentru că mi s-a făcut milă de ele- trebuia să-şi ia copiii de la grădinţă. Am iscat o revoluţie. Toţi ceilalţi pretindeau tot felul de motive pentru a intra. Se întâmplă de fiecare dată, mai ales la doctorul Lyle-Johnson, şi de fiecare dată am jurat că n-am să mai favorizez pe cineva.

în afară de aceste plângeri, Jeremy Gibbons de la registratură nu mai avea nimic de făcut, din moment ce problemele minore erau lăsate deoparte ; astfel el avea o grămadă de timp liber, dar nici măcar nu putea să discute cu mine pentru că eram foarte ocupată, mai prelua şi el pe câţiva, dar era prea migălos şi încet.

Fără umorul şi buna dispoziţie a doctorului Lyle-Johnson, am fi ajuns cu toţii plictisiţi şi irascibili.

-Dacă Lyle-Johnson poate, şi noi putem, zicea Jeremy. Dar lasă-l pe săracul om să bea un ceai, e şase fără douăzeci.

-Strigă-l pe Horace să preia el din pacienţi.

-N-o să-i vrea pe-ai mei.

-Spune-i că e pentru mine.

Pacienta care urma m-a privit întrebător.

-Nu ţi-ai luat ceaiul, dragă? Eu am băut deja două.

Nu i-am mai zis că poate de-aia încă nu intrase, căci o strigasem deja. După ce am consultat-o şi s-a îmbrăcat, am lăsat-o cu doctorul şi m-am dus să verific dacă

următorul era pregătit. îmi imaginez ce i-a zis în absenţa mea, pentru că atunci când m-am întors doctorul a remarcat:

- Soră, sunt cam obosit. E foarte târziu, lucrez de aproape trei ore şi nu cred că am băut vreun ceai. Crezi că poţi lua câte unul pentru noi?

- Portarul tocmai le aduce, am zâmbit eu.

-Ce bine ! Ar trebui să-mi aminteşti de scăpările astea ale mele. Cine urmează ?

- Doamna Fellowes. Histerectomie postoperatorie de şase săptămâni.

- Când pleacă să-l aduci la mine pe soţul ei, te rog. Şi ceaiul meu. De obicei uit de el, dacă îmi este adus odată cu pacientul.

După ce l-am condus pe domnul Fellowes înăuntru i-am zis lui Jeremy :

- Fii atent. Să vezi c-o să-l pună la punct. Dar o face numai în faţa soţilor. Niciodată a soţiilor. E un gentleman.

El îşi dădu ochii peste cap.

- Defineşte un gentleman.

- "Un bărbat care e obraznic doar cu un scop", am zis după un timp de gândire. Nu ştiu cine a spus-o. Poate Oscar Wilde. Dar i se potriveşte lui Lyle-Johnson.

- Da, îmi place. Şi o doamnă?

Eram prea obosită pentru astfel de jocuri.

- Asta s-o spuii tu.

- Am auzit o definiţie bună zilele trecute : "O doamnă e

o femeie care determină un bărbat să se poarte ca un gentleman". Cum e?

- Deci, dacă un bărbat nu se comportă ca un gentleman cu mine, înseamnă că nu sunt o doamnă ? Asta vrei să spui ?

- Poate.. .Nu eşti de acord, nu ?

Mă gândeam la Ken Fiskes, la David Leckie şi la o mulţime de alte persoane. Unde greşisem ?

- Nu, nu sunt, am zis.

- Dă-mi un exemplu.

- Dacă un bărbat îmi face avansuri şi mie nu-mi place, e vina mea ?

- Bineînţeles.

Râdea cu poftă. Când făcea asta arăta ca un copil de doisprezece ani, deşi în rest părea mai în vârstă decât era. La cei patruzeci şi unu de ani ai săi era cel mai bătrân de la registratură, asta numai pentru că refuza să concureze pentru posturile de medic curant.

- Normal că e vina ta. Dacă nu vrei să fii remarcată, ar trebui să porţi mustaţă şi unul din acele halate oribile care sunt obligatorii în secţia de radiologie. La ce te aştepţi ? Dacă un bărbat vede o femeie, îi place cum arată, vrea să-i arate că o găseşte atractivă. Ce trebuie să facă el ?

- Ar trebui.. .să-i vorbească.

- Ăsta da sfat! Cei mai mulţi sunt cuminţi, să ştii. Şi mult mai circumspecţi decât credeţi voi, fetele. Şi sunt antrenaţi încă din naştere să nu pună nimic pe hârtie.

- încă nu m-ai convins.

De fapt, domnul Fellowes mă interesa mai mult şi l-am lăsat pe Jeremy să vorbească înainte, să-mi vândă ponturi despre psihologia masculină, însă toate acestea treceau prin mine.

- Ia-o altfel : dacă un tip încearcă să sărute o fată şi e plesnit, e ok. A tatonat terenul şi nu se simte aiurea. Palma făcea parte din joc. Dar dacă îi spune fetei că o consideră o păpuşă şi că se aprinde după ea, atunci chiar că se dă pe brazdă.

- Mersi, am zis. Pe viitor, o să iau lecţii de karate ca să mă scutesc de cuvintele inutile. Ce crezi că se întâmplă dincolo ? încă mai avem patru pacienţi.

Am tras cu urechea, dar nu se auzea niciun zgomot. Domnul Lyle-Johnson ridica tonul doar în cazuri extreme.

- Să intru peste ei? întrebă Jeremy, fără însă a se mişca. Oh, aproape că uitasem. Cât ai fost înăuntru, te-a căutat sora Dane. Aşa o cheamă, nu? Blonda aia fardată.

- Da. Şi ce voia?

- N-a zis. Să vorbească cu tine înainte să pleci.

- Cred c-a plecat deja.

-A zis că aşteaptă.

Asta chiar era prea de tot. Sally Dane nu stătea peste program.

-înseamnă că e important.

Am scos capul pe uşă. Ultimii pacienţi s-au ridicat imediat. Sally Dean aştepta lângă registratură, sprijinită de

pervaz. I-am făcut cu mâna.

-Nu pot acum. Ne vedem la cămin, i-am zis.

-Nu sta mult. Am o întâlnire la şapte şi un sfert.

Am închis uşa. Pacienta din anticameră şopti:

-Aţi zis să dau toate hainele jos, domnişoară?

-Da. Rămâneţi numai în chiloţi şi puneţi-vă halatul acesta. Domnul doctor vine imediat.

Cred că ziceam asta a mia oară în ziua aceea.

Domnul Fellowes ieşi din cabinet cam abătut.

-Următorul pacient, domnule doctor? am întrebat.

-Te rog. şi păru foarte satisfăcut. Cred că domnul Fellowes m-a înţeles. A pus-o pe soţia lui să lucreze la doar zece zile după operaţie. Ştii unde lucra, nu?

-Am uitat, îmi pare rău.

-E şofer de autobuz. Să urce şi să coboare atâtea scări, săraca. Cine urmează?

-Doamna Grove. E pacientă nouă, dar n-are recomandare.

-Ştiu, m-a sunat medicul ei de familie. Vrea să facă un avort pe motiv că inima nu-i suportă sarcina. Soţul ei e de acord. Şi nu vrea să.Soră ?

-Domnule ?

-Vrei să mă ajuţi s-o conving?

Nici doctorului nu-i surâdea ideea, şi o ştiam.

-Nu, domnule. Fără a sugera nimic, dar dacă ea vrea să-şi asume acest risc, s-o lăsăm. Cel puţin, aşa cred.

-Serios?

- Da. Cele mai multe femei asta ar face. Adopţia nu e o soluţie pentru femeile care vor un copil al lor. Cel puţin nu atâta timp cât e însărcinată. Ar fi în stare să rişte orice.

Cred că şi el era surprins.

-Atunci, mai bine să nu încerc, nu?

- Puteţi încerca. Dar nu cred să reuşiţi, dacă e hotărâtă.

Am avut dreptate. Douăzeci de minute mai târziu, după plecarea ultimului pacient, Jeremy scria o scrisoare cardiologului nostru, solicitând un control atent.

- Am terminat, am zis. Eşti drăguţ să pui tu scrisorile când pleci ? Trebuie să văd ce vrea tipa asta, Dane. Pot să curăţ şi mâine, e sâmbătă.

- Chiar trebuie să mă duc până la intrarea principală ca să.

- O să mergi, nu?

- Da, bineînţeles.Acum, valea, Kennedy!

Puteam să-mi închipui ce voia Sally Dane. Aştepta pe scările căminului, îmbrăcată şi parfumată ca o pipiţâ. "Halal ţinută pentru o blondă", mă gândeam, dar i se potrivea.

- Uite ce e, cu turele astea de noapte .Eu sunt prima; e ok, în afară de sâmbătă. Chiar vreau să merg la petrecerea lui Ken. Johnny Winter îmi spunea că tu nu eşti decisă, deci.mă întrebam dacă.

-Vrei să stau în locul tău ?

Johnny ar fi vrut.

- Păi da.

-Şi ce zice sora ?

-Că dacă îmi găsesc un rezident mai vechi, se poate. Dar trebuie să ştiu azi, ca acela care vrea, să poată dormi mâine. Apoi schimbăm tura.

Voia mai mult, pentru că tot evita să mă privească în ochi, şi-şi examina unghiile.

-De fapt, zicea că nu e bine să fac schimb doar pentru o noapte, ci pentru toată săptămâna, oftă ea. Dar cred că nu vrei asta.

-Ba da. Dar o fac pentru mine, nu pentru tine. Nu prea vreau să merg şi asta îmi oferă o scuză plauzibilă.

-Nu vrei să mergi?

După felul în care mă privea, s-ar fi zis că refuzam un trofeu.

-Eşti un înger, Kennedy. Mersi mult. Atunci, îţi ţin eu locul mâine. E ceva de făcut?

-Pansări dimineaţă, urgenţe după-masă. Apoi voiam să dau o raită prin dulapurile sorei.

-Se face. Altceva?

- Da. Ca să nu te ţin aici, am venit fără să curăţ cabinetul de ginecologie. Nu ştiu ce o să zică sora, dar asta e. Ar trebui întâi să-l faci pe ăla. M-aş întoarce în seara asta, dacă aş şti că nu mă prinde.

-Da.Ar cam trebui să plec. Mersi mult.

Mă întrebam ce o să zică Torfy. Nu că ar fi avut vreo importanţă acum. Erau lucruri pe care nu le putea schimba, iar orarul sorei Lamont era unul dintre ele. Eu eram altul.

Capitolul 3

Când am intrat în cameră, i-am zis lui Torfy că mă duc la baie.

-De ce ai făcut asta ? După teoria pe care ţi-am ţinut-o înainte ? Nu vrei să mă asculţi, nu?

-Nu ştiu. Vrea să meargă la chef mai mult decât vreau eu.

Era exasperată. Ştiam că aşa va fi.

-Bineînţeles că vrea. Se ţine după Ken Fiske şi asta e ultima ei şansă, prostuţo. El pleacă la Londra mâine, nu ?

-Şi ce dacă ? Nu mi se pare că aş fi păzitorul destinului ei. Are uşa deschisă. N-o să fiu acolo pentru distracţie, dar o să-mi povesteşti tu dup-aia. Şi o să-mi placă. Iar ţie o să-ţi placă să înfloreşti puţin şi să exagerezi ceea ce te interesează. Totul arată altfel când îmi povesteşti tu.

Torfy îşi scoase ochelarii, îi şterse şi-i puse la loc. Arăta a intelectuală aşa cum stătea, în pat, cu genunchii sub ea.

-Situaţia ta e din ce în ce mai gravă. Mai întâi eşti nesociabilă, Acum vrei să trăieşti totul în mod indirect, prin mine. Vrei ca eu să-ţi spun despre viaţă în loc să o simţi pe pielea ta. Vrei să te retragi din realitate.

Toate astea au un nume, să ştii.

-Şi tu ? Ken Fiske mi-a zis că trebuie să văd un psihiatru. Nu începe şi tu.

-Chiar a zis-o ? De ce ?

I-am povestit.

-Jeremy Gibbons spune că bărbaţii îşi permit multe

pentru că nu sunt o doamnă, am adăugat. Dacă aş duce-o ca Sally aş înţelege, dar nu sunt aşa.

-Bineînţeles că nu. Dar trebuie să acţionezi cumva. Adică eu nu-mi bat capul cum să mă controlez. Dacă Friske şi-ar fi pus un deget pe mine l-aş fi plesnit, şi sigur o ştie.

-Da, Jeremy spune că e mai bine decât să dai din gură.

-Ah, deci aţi discutat. Şi nu crezi că tinzi să iei totul prea în serios, draga mea?

-Poate. Nu ştiu. Cât de în serios o iau ceilalţi? E ceva ce nu poate fi controlat.

Torfy mă analiză din priviri. Cred că era foarte îngrijorată pentru mine.

-Dar îţi plac bărbaţii. Compania lor, vreau să zic.

-Normal! Nu sunt pe invers. Dar nu vreau ca ei să creadă că dacă mă port frumos, pot să mă şi pipăie. Cu siguranţă, într-o zi am să-l întâlnesc pe cel potrivit, şi atunci am să mă arunc în braţele lui, ca Sally. E simplu.

-Nu ţi-ai dorit niciodată să faci dragoste cu un bărbat?...Sau n-ai întâlnit niciunul care să nu-ţi provoace greaţă?

-Sunt mulţi- dar s-ar putea să-mi schimb atitudinea dacă ei n-ar mai face-o pe "fratele cel mare". O singură dată.adică nici atunci.

- Ai simţit vreodată că ţi-ar plăcea să meargă mai departe? a insistat
ea.

- Da.

- Şi?
- Cum adică "şi"?
- Şi ce s-a întâmplat?
- Absolut nimic.

S-a încruntat. Era nemulţumită de răspuns.

- Dar ai vrut-o ?

- Nu, nu chiar. Dacă s-ar fi întâmplat ceva nu mi-ar fi părut prea rău. Aş fi fost încântată. Şi atât, serios. Cred că sunt greu de satisfăcut.

Ea oftă. Părea să spună că nu mă poate controla. Dar a încercat să fie sinceră.

- Nu, nu eşti aşa. încă nu eşti conştientă; doar superficială. Dacă într-adevăr ai întâlnit un bărbat cu care te-ai simţit bine.asta am vrut să ştiu. începusem să cred că vei fi contra bărbaţilor pe viaţă. Dar încă mai ai o speranţă. Te vezi vreodată cu el?

- Nu, pentru Dumnezeu !

- Atunci, trebuie să fie şi alţii ca el. Doar să-i găseşti.Cum arăta? Mă amuza, pentru că n-aveam de gând să-i spun cine e. Ar fi râs la
cea mai mică aluzie.

- înalt, şaten, cu privire scrutătoare, tăcut, cu mâini foarte bine îngrijite, din câte îmi amintesc. Ochi cenuşii. Atât.

- Vocea?

- Groasă, dar liniştită. Nu vorbea repede.

- Pare un tip ca lumea, şi relaxat.

- Da, cred că e cuvântul potrivit- relaxat.

-Tocmai de ce ai tu nevoie. Un tip dedicat ţie, care să se strecoare pe lângă tine, ca să nu te sperie. Şi răbdător ca o măicuţă. Nici nu ceri prea mult !

M-am îndreptat spre uşă.

- Eu nu cer nimic. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

- Iar eu te-am avertizat; ai grijă ce le ceri, că sunt imediat pregătiţi. Roagă-te mult de ei să te lase şi o să fie şi mai îndrăzneţi. Şi atunci, ce te faci ? O să stai închisă într-un birou, întrebându-te unde ajung fetele din ziua de azi.. .Oh, uitam să-ţi spun. Ce crezi că i-a zis doctoriţa Macintosh şefei ?

- Nu ştiu. Sunt prea obosită. Ce i-a zis? şi m-am oprit în prag.

- Că ar trebui să mai organizăm nişte chefuri din când în când, pe secţie. Şi a întrebat-o dacă rezidenţii fac aşa ceva, iar ea i-a confirmat. Macintosh a râs, pentru că şi pe vremea ei era la fel, dar atunci erau anii '70, acum lucrurile s-au schimbat; dar a fost de acord să folosim camera comună. Atâta timp cât ne întoarcem la locurile noastre până la miezul nopţii şi cât curăţăm după noi. Zi şi tu dacă n-a stricat toată distracţia ?

- Ba da. Şi ştie asta. Foarte deşteaptă tipa.. .Mă duc să mă îmbăiez înainte să adorm pe mine. Te rog să mă pui pe listă la un mic dejun întârziat.

-îl vrei în pat ?

- Dacă găseşti pe cineva.

-Dacă pot, vin chiar eu.

Abia aşteptam ! Era singurul lux pe care doctoriţaTetlow ni-l permisese. Chiar şi ca începători aveam voie să comandăm micul dejun din pat, cu condiţia ca un coleg să facă de serviciu în timpul pauzei ei de masă de la nouă.

***

De fapt, Torfy n-a venit singură. Doamna Cox, un nou ajutor de asistent care lucra cu jumătate de normă în weekend pentru urgenţe, a însoţit-o. Tipa era dolofană şi afectuoasă.

-Nu pot găsi prea multe locuri de muncă. Ăsta mi-a convenit. Sunt obişnuită să am singură grijă de fetiţa mea. Le-am zis să-mi dea o cană mare de ceai- am crezut că o să te descurci cu ea.

Un lucru era de admirat la ea- nu stătea la bârfă. Când avusesem prima oară astfel de ajutoare în departamentul sorei Lamont, au făcut-o cu ou şi cu oţet. Sora zicea că în tinereţea ei existau doar două tipuri de meserii : practicienii şi asistenţii calificaţi. Mai erau şi un fel de “asistenţi ai asistenţilor" în nişte barăci înafara spitalului, dar ea nu avusese nicio legătură cu ei. în ce privea costumaţia- bonetele, accesoriile şi celelalte- i se părea prea complicată. Dar se pare că într-adevăr o acceptase pe doctoriţa Cox în mare parte datorită spiritului ei organizat şi a responsabilităţilor pe care şi le asuma. Poate şi pentru că se făcea utilă la pansare fără a-şi vârî degetele în

sterilizatoare.

Tava arăta de parcă aş fi cerut porţie dublă. Dar îmi plăcea. Dacă o terminam n-ar mai fi fost nevoie să cobor şi pentru prânz. Mi-aş fi făcut treaba, apoi m-aş fi spălat şi înapoi în pat. Dacă nu dormeam, citeam. Torfy ar fi văzut că mă duc să mănânc seara. După care aş fi putut să lenevesc în voie. Ideile astea îmi surâdeau. Dacă asta însemna să fii nesociabilă, aş fi repetat-o cu drag. Cu toţii dispuneam de foarte puţin timp liber, pentru a ne retrage. Sigur oamenii instabili aveau nevoie să stea în mulţime ? Eu nu prea socializam, iar Torfy nu putea înţelege de ce.

Randall Brown îşi făcea tura de seară. Când am apărut eu, el tocmai termina cu un accident minor şi discuta cu un poliţist.

- Curăţă tu, i-am zis. Pe ceilalţi îi consult eu. Te duci la petrecere?

- Nu, şi a scuturat din cap. Mă duc acasă, la soţie şi copii. Dar nu înainte de a face ordine pentru tine.

- Fugi de-aici, Randy. Pleacă. Sau n-ai încredere că-i fac ca lumea ?

- Dacă aşa se pune problema. şi începu să-şi suflece mânecile. Mersi, Clare. Şi dă-l pe tipul ăsta afară când termină. Fără alte invitaţii.

Glumea.

- M-am dat eu vreodată pe lângă vreun poliţist?

- Da. Cu toţii am făcut-o, măcar o dată.

Imediat după plecarea lui, am aprins focul pentru ibric.

Poliţistul s-a uitat la mine.

- Nu credeam că o să te vedem şi noaptea, soră, acum că ai trecut de examenele finale.

- S-ar putea să nu mă vedeţi prea mult, am zis. Săptămâna asta stau pentru altcineva. Dar îmi place noaptea, întotdeauna mi-a plăcut.

îl cunoşteam după faţă. Aşteptam să-i aflu numele.

- Ştiu asta, şi-şi vârî carneţelul în buzunar. îmi amintesc că te-am auzit spunând-o .Ce s-a întâmplat cu prietena ta? Aia oacheşă cu nume ciudat?

- Cu nume ciudat?

Am luat de pe foc ceainicul ca să torn apa fierbinte peste ceai.

- Vă referiţi la sora Bates. îi zicem Torfy.

- Da, ea.

- Lucrează aici la urgenţe, ziua.

- Trebuie s-o caut. Băiatul meu tot întreabă de ea.

Şi atunci mi s-a aprins beculeţul. Torfy avusese grijă de copilul lui la infirmerie. Eu îl lăsasem să treacă. Field. Peter Field.

- Peter îl cheamă, nu ? Cum mai este ?

- E bine. încă nu-l facem poliţist.

Mă îndoiam de asta, dar am tăcut.

- Mă bucur. Serviţi şi zahăr?

Cât mai staţi, eu îmi văd de treabă. Să văd dacă n-a rămas vreun vagabond pe-aici.

- Mai degrabă vreun rocker. Am o mulţime pe cap

afară. Se adăpostesc în casele alea părăsite din zona mărginaşă- cele în curs de demolare. Nu v-ar veni să credeţi câtă lume le duce acolo de mâncare. Chiar şi reşouri.

- De ce ? Le e milă ? Dacă aşa vor ei să trăiască.

- Mi se face silă când văd atâţia pierde-vară în timp ce voi munciţi aici. Trebuie să ne spălăm, să avem puţin respect faţă de noi înşine, nu ? Ei de ce nu pot face asta ? Cei de la serviciile sociale i-au luat în vizor. Nu le mai dau bani dacă nu se cuminţesc. E corect. De ce să-i întreţinem noi ?

-Dar asta nu e o soluţie. Nu credeţi că la fiecare idealist, şi la fiecare profitor, apar alţi douăzeci de nebuni ?

- Şi-au făcut-o cu mâna lor, prin droguri. Cred că ştii că în partea centrală numărul drogaţilor depăşeşte media naţională. Te pune pe gânduri, nu ?

- Da, dar cifrele ar putea să mintă. Ceea ce mă pune pe gânduri e numărul mare de oameni care vin aici să se trateze, şi majoritatea sunt din Londra. mai turnaţi-vă o ceaşcă, dacă aţi terminat-o pe aia. Nu durează mult.

Am luat fiecare salon, am verificat, am închis geamurile şi luminile, am închis aparatele şi am curăţat ce trebuia curaţat, apoi am încuiat şi m-am întors la ofiţerul Field.

- Niciun vagabond. Niciun rocker. Niciun incendiu sau vreo ţeavă spartă. Nici măcar vreun pacient.

S-a uitat la mine.

-Niciun pacient? şi s-a încruntat. Dar băiatul de la recuperări?

-Ce băiat ? Cred că glumiţi.

-Ba nu. Şi-a scos carneţelul să verifice.

-James Emery, rănit în zona feţei. înscris la urgenţe.Apare şi în registru.

-Dar am verificat acolo. Nu era decât un pat nefăcut. La naiba; am aprins lumina pentru o clipă. Ba nu, era aprinsă şi eu am stins-o.

S-a ridicat în picioare.

-Haide. Mai bine te ajut să-l cauţi. Ştiu că e aici, pentru că eu l-am adus la ora opt. Chiar înainte să apară biciclistul.

L-am găsit pe James Emery înfăşurat în pătura lui, dormind pe jos sub un pat. Căzuse aşa de uşor încât nici măcar aşternutul nu se şifonase. L-am ridicat, iar când Field i-a pus apărătoarele încă mai dormea.

-Nu ţi-a spus domnul Brown că e aici? m-a întrebat el când am ieşit din salon.

-Ştiţi bine că nu. Doar eraţi acolo. Dar a fost vina mea că l-am trecut cu vederea. Şi l-aş fi văzut în registru dacă nu stâteaţi la masă. De obicei, mă uit înainte în registru, după care fac rondul. Am făcut multe nopţi aici, a devenit ca o rutină. Fiecare are obiceiurile lui.

-Atunci, eu plec. Mulţumesc pentru ceai.

-Pentru nimic. Transmiteţi salutări lui Peter.

-Iar tu să-i spui sorei Bates că am întrebat de ea.

Am verificat registrul şi l-am găsit pe Emery chiar înainte de tipul care căzuse de pe bicicletă. Am sunat-o pe sora Duffy.

Există o regulă foarte strictă în spitale ca dacă vreun pacient cade din pat sau se răneşte şi mai grav, trebuie raportat imediat atât verbal cât şi în scris.

-Soră, am un pacient la recuperări cu răni faciale. L-am găsit pe jos. Nu pare rănit, dar poate ar fi mai bine să-l verifice cineva.

-I-ai pus apărători?

-Da. Acum doarme.

A mormăit ceva, cum că rezidenţii ar trebui legaţi de mâini, apoi a adăugat:

-Dacă se plânge de ceva, anunţă-mă. Nu e prea grav dacă doarme.

A închis înainte ca eu să mai zic ceva, dar nu mai conta. îi
transmisesem conform regulamentului, şi nu mă mai preocupa asta.

Am lăsat doar o luminiţă aprinsă pe hol la intrare. Eram la acelaşi nivel cu restul spitalului, dar cu un etaj mai sus decât parcarea ambulanţei. Asta însemna că exista o rampă pe care o coboram până la maşină şi care se retrăgea până la spălătorie. Era mai greu pentru cei de pe ambulanţă, pentru că trebuia să urce cu tărgile pline, dar coborau uşor.

După ce am aranjat cu luminile, m-am dus în biroul

sorei de unde puteam auzi dacă se apropia cineva pe rampă, şi în acelaşi timp l-aş fi putut auzi şi pe domnul Emery. Cel puţin acolo puteam să stau jos, dar mi-am dat seama că Sally nu terminase dulapurile, aşa că am făcut eu şi treaba asta, după care am curăţat după Randall. La Urgenţe e bine să te iei cu treaba ca să nu te prindă că dormi. Din câte ştiam că se întâmpla sâmbăta, clopoţelul de la ambulanţă avea să sune în curând. O dată pe la unsprezece când se închideau barurile, apoi pe la douăsprezece când se terminau petrecerile.

Jos era o linişte deplină, lăsând la o parte zgomotele înfundate ce veneau de la blocurile învecinate, sau clinchetul ustensilelor de oţel din cabinet. Mă întrebam de ce şefa considerase că trei luni de ronduri de noapte era prea mult. Mai făcusem asta de două ori, şi-mi petrecusem cea mai mare parte a timpului în linişte sau luând notiţe din ce citeam. Unora li se părea debusolant ; mulţi ziceau că locul era înfricoşător noaptea şi ţineau luminile aprinse, dar mie întotdeauna mi se păruse un loc prietenos.

O dată dădusem peste un doctor pe coridor, când luminile încă erau aprinse, iar el se speriase mai rău decât mine.

L-am verificat pe Emery de câteva ori, apoi m-am aşezat la birou cu o carte de-a sorei. De obicei lăsa cărţi pentru asistentul de noapte, şi nu ştiam pe altcineva care să facă asta.

La un moment dat, am auzit ambulanţa.

Era una din cele noi, cu un fel de claxon în loc de sirenă. Asta însemna că venea de pe autostradă, deci aproape sigur că era un accident rutier.

Am verificat lista doctorilor să văd cine era de gardă. Ar fi trebuit să stea Jim Kane, dar numele ei era tăiat şi înlocuit cu Leonora Kirk. Am aşteptat să văd targa înainte de a o suna.

Nu era prea grav. Un motociclist, după cum mă gândisem. Ni se părea că nouă din zece urgenţe erau motociclişti, dar poate că exageram fiindcă ne temeam aşa de mult de ei. Acesta scăpase doar cu răni uşoare, un umăr dizlocat şi câteva zgârieturi mai adânci. Asta se întâmpla când conducătorul nu dădea drumul ghidonului şi era aruncat peste el.

Doctoriţa Kirk l-a examinat senină.

- Fără cască? s-a încruntat ea.

- Ba da, e aici, a zis unul dintre asistenţii de pe ambulanţă. Şi ochelarii lui.

- Ce bine ; nu mă am bine cu cei care se lipsesc de ea. Ai auzit, băiete?...Să-ţi văd braţele. Sora va trebui să-ţi taie jacheta, dar n-o să te rănească.

El s-a uitat la mine când am adus foarfecele. Parcă se speriase dublu datorită urmelor lăsate de ochelari. Nu-i era neapărat frică.

- Ştiu că haina asta e cam scumpă, dar o să o iau pe cusătură cât de uşor pot.

Leonora Kirk a pufnit în semn de dezaprobare ; i se

părea un moft. N-a zis nimic, dar a început să bată ritmic cu degetele în canapea. într-adevăr, îmi luase aproape o oră.

- Profesorul Morris v-ar fi spus câteva acum, domnişoară Kirk.

Niciodată nu o găsisem impecabilă, aşa cum o considera Torfy.

S-a oprit din bătut.

-Touché! zise ea. Unii nu-şi dau seama singuri. Altceva, domnişoară observator?

în timp ce rupeam cusătura mi se părea că stric cea mai pună pereche de foarfece, dar mi se spusese de multe ori că pielea costă, şi asta mă îngrozea.

- Dacă vă loviţi dinţii cu stiloul în timp ce ascultaţi pe cineva. Mai ales dacă nu-l credeţi sau dacă aveţ altceva mai bun de făcut.

- Cât de bine mă cunoşti deja, soră.. .Gata, ajunge. Tine-l de braţ, te rog.

S-a uitat la răni, i-a luat pulsul, l-a pus să întindă braţele.

- O să-i punem un pasament din ăla de care poate avea grijă şi singur. Putem să-i punem şi o compresă.

Apoi îl trimitem la recuperări până dimineaţă şi-i facem o radiografie la prima oră. OK ?

M-am uitat la tipii de pe ambulanţă şi am văzut că sunt gata să mă ajute să-l duc pe băiat în pat. Nu era de datoria lor, dar dădeau o mână de ajutor întotdeauna.

N-a durat mult. După ce l-am aşezat, m-am dus să-l văd pe Emery. Sora Duffy încă nu coborâse şi nici nu trimisese pe cineva. Mi s-a părut că pot s-o rog şi pe Leonora Kirk să-l vadă, pentru siguranţă.

Cât mă plimbasem pe coridor, mi se păruse important. După ce i-am ascultat ritmul respiraţiei, a devenit urgent. Am alergat imediat după ea.

încă se mai afla în cabinet, completând dosarul motociclistului.

-Puteţi să vă uitaţi şi la celălalt tip pe care-l am acolo?

Are răni faciale, dar cred că are probleme. a căzut din pat mai devreme şi poate are vreo legătură. Nu l-a verificat nimeni. Am raportat.

A venit imediat. Am ascultat împreună ritmul respiraţiei şi am auzit din nou cum acesta se pierde şi revine.

-Mai bine îl ducem la terapie intensivă. Poţi să rămâi acolo. Sună şi roagă-i să-ţi trimită un cărucior imediat. Cine l-a înregistrat?

-Doctorul Fiske, cred. La puţin timp după ora opt.

-Cred că el a fost. Eu am ajuns aici după zece. Cum îl cheamă?

-James Emery.

O jumătate de oră mai târziu, îi aplicasem motociclistului tratamentul pe care-l recomandase ea, am curăţat din nou şi l-am dus pe Emery la Intensivă. Apoi am umplut ceainicul din nou. De data asta pentru mine.

Apoi m-am întors la lectura mea, în birou. Tocmai îmi

turnam o a doua ceaşcă şi mă minunam de liniştea ce stăpânea departamentul când am auzit paşi pe rampă. Nu prea regulaţi. Eram obişnuită cu asta ; mai erau beţivi sau vagabonzi care o urcau în timpul nopţii. Erau pesemne atraşi de ideea unui adăpost, iar spitalele sunt surse sigure când nu există altă alternativă.

Mă pregăteam să-i surprind pe rampă. Voiam să-i las să urce după care să le sting lumina; astfel, li s-ar fi părut că le fuge pământul de sub picioare şi nu se mai întorceau. Aşteptam.Când vizitatorul a ajuns în bătaia luminii, i-am văzut faţa. Nimeni altul decât Ken Fiske. M-am întors în birou, am blocat intrarea cu o masă şi m-am aşezat din nou să lecturez.

I-a luat ceva timp până să nimerească uşa, nu fără să răstoarne câteva scaune pe drum. Ajungând în prag, s-a oprit să mă privească. Se vedea că e beat. Cravata îi era deşirată, părul vâlvoi şi ochii ieşiţi din orbite; o imagine nu prea prietenoasă.

-De ce nnnn-ai vennit la petrrrecere? Ti-am spusss să vii !

-Am treabă, doctore, şi m-am ridicat.

-Am venit să te iau. Nu e petrecerre fără Regina balllului.

A început să râdă în hohote.

-Domnişşşoarrra Inimă-de-Gheaţă, promoţia 1970, asta eşti tu. Hai!

Ar fi trebuit să rămân pe loc. Puteam să ne învârtim în

jurul mesei
toată noaptea fără ca el să mă prindă. însă Torfy se înşelase. îmi vâram şi eu nasul unde nu-mi fierbe oala, la fel de bine ca şi ea. Fiind nervoasă, l-am împins în hol. Mişcare greşită pentru că, după cum ştiam, partea mai ţeapănă a corpului mi-a prins încheieturile ca într-un cleşte.

încercam să mă eliberez, dar n-am reuşit decât să-l fac să se izbească de mine. Am rămas nemişcată lângă masă, gândindu-mă la următoarea mişcare.

El mi-a pus mâinile la spate şi m-a îmbrăţişat, astfel încât puteam să-l simt duhnind pe gâtul meu. Nici acum nu ştiu de ce n-am ţipat, deşi asta n-ar fi fost de mare ajutor. Mai bine aşteptam să aud paşi pe hol. Mă gândeam cum să-i distrag atenţia ca să îmi dea drumul atâta cât să pot scăpa. Cineva venea. Cineva care nu prea cunoştea drumul.

-Dă-mi drumul, am zis. Vine cineva. Ascultă!

L-am călcat pe picior, cu efect chiar dacă nu aveam tocuri.

-La naiba! a zbierat el şi mi-a dat drumul, retrăgându-se.

A încercat să mă pocnească, dar a nimerit boneta, care mi-a zburat de pe cap.

-Tu şi cu aura ta de sffântă...

Apoi a ieşit bălăbănindu-se.

Mi-am recuperat boneta şi am ieşit şi eu să văd dacă

plecase sau unde era. Pe rampă am văzut doi bărbaţi, unul era Ken iar pe celălalt nu-l cunoşteam. Probabil vreun invitat pe care-l trimiseseră să-l găsească pe amfitrion. Le-am ascultat paşii îndepărtându-se după care m-am aşezat să beau încă un ceai, aşteptând să mă liniştesc; apoi m-am dus la baie şi mi-am frecat faţa, gâtul şi braţele cu dezinfectant. M-a durut puţin, dar mă simţem din nou curată. Sau aproape curată. Torfy ar fi zis că sunt obsedată, dar ea nu se confruntase cu Ken Fiske.

Pe la ora unu, sirena s-a auzit din nou. Două târgi de data asta.

-Domnişoara Kirk mai e pe tură ? am întrebat.

-Nu, a schimbat-o doctor Sargent de la miezul nopţii. Ce avem?

După douăsprezece noaptea trebuia să le dau detalii ca să nu-i
trezească pe rezidenţi pentru răni mărunte de care se putea ocupa şi sora Duffy.

-Accident de maşină, am zis. Răni abdominale, plăgi adânci. Ambii sunt grav răniţi.

-îi preiau eu..

-Mersi. Şi anunţ-o pe soră, te rog.

Asta era doar o formalitate. Nu mă aşteptam ca ea să coboare. Dar există o regulă în majoritatea spitalelor că asistenţii de gardă nu-l cheamă direct pe rezident. Regula funcţiona mai lejer la Urgenţe, dar tot trebuia să anunţăm. Torfy considera procedura o pierdere de timp care îşi avea

originile în vremurile când doctorii erau cei chemaţi. Deci pacientul putea să moară în timp ce tu colindai coridoarele numai pentru că nu-l puteai suna direct. Acum, portarul era cel care o suna pe soră. Ea mormăia puţin, termina repede de mâncat, dacă mânca, şi gata. Dar dacă aş fi sunat-o eu şi-ar fi venit ca să găsească un rezident în departament, asta echivala cu o insultă. Nu puteam trece cu vederea reputaţia lor. încă mai aveau o teorie conform căreia un bărbat şi o femeie pot cădea în păcat dacă sunt lăsaţi singuri. încă mai exista regula ca un doctor să nu stea închis în birou cu o asistentă sau asistent. Pentru cei de afară poate părea amuzant, dar nu era deloc aşa. Dar ne obişnuisem cu asta.

Am luat toate măsurile necesare cât timp am aşteptat. împreună cu cei de pe ambulanţă, i-am ridicat pe răniţi pe mese şi l-am dezbrăcat pe bărbat, i-am curăţat plagile. Nici nu m-am uitat la faţa lui. Avea o culoare morbidă, pielea îi era sfâşiată, iar pulsul slab.

Când am auzit că intră doctorul, m-am repezit:

-Pe acesta primul; hemoragie internă.

Apoi m-am întors. Doctorul avea ochi cenuşii, păr şaten, era lat în umeri şi pentru o clipă inima mi-a stat în loc.

-Neil, am murmurat.

Ne-am uitat unul la celălalt, dar ne-am reluat lucrul imediat. I-a recoltat sânge şi l-a trimis la Intensivă, fără alte discuţii.

-Duceţi-l voi, băieţi. Fără să pierdeţi timpul. Iar tu curăţ-o pe femeie şi panseaz-o. Trebuie să văd ce fac cu sângele ăsta. Poţi să operezi tu pe pielea capului, lasă-mi mie faţa.

A fugit pe scări în timp ce eu luam forcepsul.

Terminasem cu scalpul şi cu rănile uşoare până să se întoarcă el. I-am atârnat haina în cuier cât timp s-a spălat şi a continuat de unde lăsasem eu. S-a uitat întâi la lucrarea mea.

-Frumos lucrat, domnişoară asistentă. Mulţumesc.

Acum eram "asistentă", nu mai eram Clare, dar îl înţelegeam.

I-a cusut femeii rănile de pe obraji cu fineţe, ca să nu rămână urme.

A durat destul de mult. Apoi a examinat-o complet, dar nu mai avea alte răni în afară de o zgârietură pe frunte şi una pe coapsă.

-Gata. O puteţi trimite într-un salon obişnuit. Cine preia în noaptea asta ?

-E deja dimineaţă, i-am zis. Va fi domnul Dersingham.

-Sună-l, te rog. Spune-i că îi trimit cazul ăsta.

-Bine. Dar trebuie să vină după ea. N-am portar de noapte, băieţii de pe ambulanţă au plecat, iar eu nu pot să părăsesc secţia.

Atunci mi-am dat seama că nu avusesem încă pauză de masă. Oricum, nu-mi era foame.

-Te ocupi tu de asta. Unde sunt fişele de înregistrare ?

I-am arătat şi i-am dat foaia pe care mi-o dăduseră cei de pe ambulanţă. Apoi am sunat şi am aşteptat ca rănita să fie preluată de rezidentul lor. M-am întors în birou gândindu-mă că puteam discuta cu el. Stătea pe colţul mesei, uscându-şi mâinile. I-am adus un prosop, apoi şi haina şi l-am ajutat să se îmbrace. S-a aşezat din nou, în cele din urmă.

- Zici că nu poţi pleca de-aici. Nici măcar la masă ?

- Păi, mi-au trimis un înlocuitor pentru o jumătate de oră, deci.Neil, ai venit aici temporar sau.

-înţeleg, şi faţa i se însenină. Deci, nu erai aici când am coborât mai devreme?

- Când ai.Dar trebuie să fi fost aici. Nimeni nu m-a înlocuit încă. Cred că sora a uitat de mine.

-înţeleg.

S-a ridicat masându-şi umerii, ca şi cum ar fi condus mult timp şi acum era obosit.

- Deci, erai aici. Când a venit domnul Fiske, vreau să zic, şi s-a îndreptat către geam, privind afară.

-Tu ai fost cel care l-a luat?

-A fost o scenă cam neplăcută, nu ?

încă mai stătea cu spatele la mine.

Eu mă uitam la umerii lui, la linia părului pe gâtul său, gândindu-mă la tonul sarcastic al vocii.

- N-am vrut să iasă aşa, i-am explicat. Nici nu ştii cât de bine mi-a părut că aud paşi. Credeam că nu mai pleacă niciodată.

- Mulţumesc, soră, a zis el şi s-a îndreptat spre uşă fără să mă privească.

- Neil, ai văzut şi tu în ce stare era. Chiar crezi că l-am încurajat în vreun fel ?

- Nu ştiu, a răspuns el stins. Si nici nu prea mă interesează. Noapte bună.

A închis uşa în urma lui.

Am rămas tremurând mult timp, înainte de a mă putea întoarce în biroul sorei. Mi-a luat încă zece minute ca să-mi controlez glasul şi să pot vorbi la telefon.

- Nu m-a schimbat nimeni, am zis. E prea târziu acum, dar poate poţi vedea ce s-a greşit.

-Aşteaptă, soră. Duffy e aici lângă mine. întreb.

S-a întors după un timp şi simţeam că ea încă mai e acolo.

- Uite ce e. Urgenţele se organizează pe cont propriu acum. Sora Lamont n-a cerut înlocuitor, şi acum nu mai pot trimite pe nimeni.

- Dar e absurd. Trebuie să ne aducem sandvişuri cu noi ? Si când le mai mâncăm ?

Toată presiunea pe care o îndurasem de când plecase Neil ieşea acum la suprafaţă.

- întreab-o pe soră. Sau mai bine nu. Lasă, Thomas.

- Sora zice că dacă e.

- Spune-i să nu se deranjeze. Am nişte biscuiţi de la doctor. Nu mor de foame.

Am închis şi l-am verificat pe motociclist. Asigurându-

mă că e bine, m-am întors şi m-au podidit lacrimile pe şalul verde al sorei. Dar nici asta n-a ajutat.

Capitolul 4

Cathy Weaver a preluat a doua zi dimineaţă. A intrat căscând.

- Ce mai chef, zise. Rezidenţii nu dorm niciodată ? Ai avut mult de lucru ?

Puteam să umplu pagini întregi, dar nu asta o interesa.

- Linişte, am zis. Doar trei urgenţe. Cam plictisitor, pentru o sâmbătă.

S-a uitat în registru.

-Oh, N.J.Sargent. Deci, l-ai întâlnit pe noul curant ? Mă întreb de la ce vine N-ul; nu i-am reţinut numele la petrecere.

- De la Neil.

Si-a ridicat capul, surprinsă.

- Când l-am cunoscut eu, nu i-am reţinut numele de familie. La balul de anul trecut. Unul din fraţii lui Torfy îl cunoaşte ; cred că Mick.

-înţeleg. înseamnă că o să ne luminezi pe toate. Ia spune: e sau nu
e ?

- Ce să fie?

- Nu te prosti, Kennedy. E căsătorit, logodit, are pe cineva ?

- Nu ştiu.

Nici măcar eu nu-mi pusesem întrebarea asta, spre surprinderea mea. Mi se păruse că e mai retras, fără vreo antecedenţă.

- La vârsta lui sigur e dat, am răspuns şi pentru mine. Are peste treizeci, ceea ce nu se trece uşor cu vederea.

- Aşa se întâmplă întotdeauna, oftă Cathy apăsat. Scăpăm de o lipitoare ca Fiske şi ne procopsim cu un Făt-Frumos ca să aflăm că e ocupat.. ..Şi totuşi, te-ai putea înşela.

-Ti-am spus că nu ştiu. Dădeam doar cu presupusul.

Mai avusesem rezidenţi căsătoriţi, dar numai pentru scurte perioade de timp. Poate că era la noi temporar.

- Se poate să şi ai dreptate, Kennedy. Pare logic. Mda.. .Tipul cu umărul rupt e la raze pe primul loc ?

- Da, ai fişele pe masă. Doctoriţa Kirk le-a semnat azi-noapte. Iar Emery e la Intensivă. L-au dus după ce ai plecat. Randy ştie de el.

- De-aia asistentul lor a pierdut timpul azi noapte?

- Nu ştiu. I-am trimis o plagă abdominală, cam urâtă.

- Ştiu că au pierdut un om.

Nu mă surprindea. Dacă tipul din accidentul de maşină avea mai mult decât o splină ruptă, ar fi trebuit o minune ca să fie salvat.

-Ghinion, am zis. îi comunici te rog sorei că nu m-a înlocuit nimeni pentru masă azi-noapte şi că sora Duffy a cam strâmbat din nas la faza asta? Urgenţele "se organizează singure”. N-o să mişte un deget până nu-i spune sora Lamont. Am trăit cu biscuiţi, deci trebuie să-ţi iei mai mulţi de la asistenţi.

Dar nici după aceia nu m-am dus la masă.

***

Am adormit foarte greu, iar când gardianul m-a trezit la şapte si jumătate încă eram confuză. Am fost ultima la micul dejun, iar sora Duffy a observat imediat. A venit la mine în timp ce-mi luam echipamentul din dulap.

-Dacă eşti destul de trează ca să mă asculţi, Kennedy.

-Soră?

-Ai să fii înlocuită când voi găsi înlocuitor. Nu pot să-ţi spun la ce oră, dar nu e vina mea.

-Mulţumesc, deşi mă îndoiesc că suna recunoscător.

-Iar mâine seară ai să apari la cină ca toată lumea. Voi cei de la Urgenţe poate credeţi că vi se cuvine totul, dar mă îndoiesc că şefa ar fi de acord.

Cu alte cuvinte dacă nu apăream la cină avea să-i comunice domnişoarei Macintosh, ceea ce ar fi uşurat oarecum lucrurile.

-Foarte bine, am zis. Confirmarea era cea mai bună metodă de a o face pe sora Duffy să tacă din gură.

Când m-am întors pe secţie, tocmai avea loc o ceartă, sau tocmai se terminase una. Doi poliţişti şi alţi doi sau trei oameni se aflau în hol. Cathy şi Johnny încă erau de serviciu, la fel şi Torfy, care întârziase. M-am repezit la pansări. Cathy tocmai termina de bandajat capul unui pacient; Johnny lucra la un braţ, iar în anticameră Torfy curăţa fruntea unei fete cam speriate care stătea pe canapea.

-Cu ce pot să vă ajut?

-Cu nimic, mi-a răspuns Torfy. îl aştept pe curant să se uite la ea.

-Hai că mă uit eu.

-Cred că ceilalţi au plecat la şase, a scuturat ea din cap. Mă ocup eu de ea. Vezi la Cathy.

-Da, dar cred că ea a terminat deja.. .Dar ce e cu aglomeraţia asta? şi m-am dus după ea la chiuvetă. Două maşini?

-Un camion şi un autocar. Cu şapte persoane. Una e la Intensivă, trei au murit pe loc.

S-a întors la fată şi a continuat să-i scoată sticla şi noroiul din răni, punându-le în farfurioară.

Fata începuse să ofteze.

-Unde sunt ceilalţi? repeta întruna. Au murit, nu-i aşa? De ce nu-mi spuneţi? Soră, unde este Geoff?

Torfy făcu pe la spatele ei gestul de a coborî degetul mare în jos. Am presupus că Geoff este sau fusese logodnicul ei. Ăsta era tragismul accidentelor. Trebuia să ne obişnuim cu astfel de situaţii dar ne era greu. Una era să mori într-un accident stupid şi alta, după o boală grea.

-Gata, draga mea, îi spuse Torfy. Doctorul nu mai are mult.

înainte să ies, i-am zărit şi inelul de logodnă.

Am găsit-o pe Cathy în birou, împreună cu Janey Watts. Erau sătule până-n gât.

-Ai pierdut toată distracţia, mi-a zis Cathy. Ce mai seară! Trei morţi pe loc. înainte de asta, am mai avut alte

trei accidente separate. Cum curăţam, cum apărea un nou lot. Pentru aceştia încă n-am văzut vreo rudă. Poliţia încă îi mai caută pe părinţi. Poţi să ne ajuţi?

-Bineînţeles. Ai declarat ceva?

Ea dădu din cap.

-Trebuie să mă uit şi la ei, şi-mi arătă nişte copii. Săracii. Fetiţa avea doar cincisprezece ani, iar şoferul şaptesprezece şi era beat. El zice că erau drogaţi şi că fata le adusese la şcoală, te rog!

-La Colegiul Filmore? Iar directorul se făleşte prin locurile publice că la ei nu se întâmplă aşa ceva.

-Vezi să nu!, zise Janey. Cu şapte în maşină şi la viteză mare, nicio şansă. Poate mai apar şi altele până în zori.

-Si poliţia nu face nimic în privinţa şcolii? am întrebat, însă Cathy nu era atentă.

-Dumnezeule, mă aşteaptă sora Bates, îşi aminti Janey. Mai bine o consult pe fata aia înainte să vorbim cu rudele. Poţi să le faci câte un ceai, te rog?

-Sigur. Cred că şi vouă v-ar prinde bine unul.

M-am uitat afară să văd câte persoane erau. Trei bărbaţi şi o femeie. Toţi ursuzi şi şocaţi. Femeia plângea şi unul dintre bărbaţi o sprijinea şi o mângâia uşor. înduioşător, m-am gândit. Un caz bun de studiat pentru profesorul Morris, poate nu chiar atât de interesant, pentru că deja mai studiase aşa ceva.

Terminând ceaiul, m-am dus la ei.

-V-am adus nişte ceai, am zis tare şi lent pentru că

oamenilor în stare de şoc trebuie să le vorbeşti astfel. Aş vrea să-l beţi acum, după care o să vorbiţi cu doctorul.

Am pus ceştile pe masă. Ei s-au uitat pe rând la ele, apoi unul câte unul şi-a luat ceaşca lui şi a băut-o. Femeia repeta întruna:

- Ce căuta ea cu aceşti oameni? Ce căuta în maşina aia?

- Gata, draga mea, i-am spus. Doctorul nu mai are mult.

Nu că Janey n-ar fi ajutat-o, dar replica asta de multe ori are efect. Tot aşa cum fraza "sora vrea să-ţi vorbească" ne înspăimânta, iar noi am transformat-o în "n-ai vrea să vorbeşti cu sora?".

Am lăsat două ceşti şi pentru poliţişti, şi i-am dus una lui Janey în birou. Apoi l-am dat afară pe Johnny, ca să curăţ.

Până la zece, Torfy mai rezolvase nişte cazuri şi trimisesem rudele acasă, precum şi pe fata din anticameră. Janey completa nişte formulare, iar poliţiştii stăteau cu mine, încercând s-o convingă pe mama fetei moarte să meargă acasă. Nu prea reuşeau.

- Doamnă Rogers, am zis, mai bine îi lăsaţi să vă ducă acasă şi or să vă ajute să-i explicaţi şi soţului. Sau vreţi să-l aducă aici? Trebuie să fi ajuns deja.

- Vreau să-l văd pe doctor, ne ruga ea. Nu pe fetişcana aia. Pe doctorul adevărat.

Inutil să-i mai explici că Janey era acel doctor adevărat.

Eu nu reuşisem. Voia, de fapt, să vadă un bărbat doctor. I-am trimis pe poliţişti la datorie, nu mai aveau ce să facă la noi. I-am condus până la ieşire.

- Să sperăm că azi se simte mai bine... Doctorul vostru, vreau să zic. Tare dus mai era aseară!

Auziseră cu siguranţă de Ken Fiske.

- A plecat, le-am zis. Sau cred că a plecat până acum. De asta petrecea.

- Mă rog, orice scuză e bună.

- Dar n-o spune în gura mare, pentru Dumnezeu, am izbucnit. Nu vrem să se creadă că bărbaţii de la Fin ar fi aşa tot timpul. La urma urmei, a fost o ocazie. Şi sinceră să fiu, nu l-am mai văzut aşa. Şi nici altcineva.. .Noapte bună. Trebuie să am grijă de doamna Rogers.

M-am dus la Janey şi am încuiat uşa.

- N-am apucat să-i spun doamnei Rogers despre anchetă. Si nici nu poţi s-o trimiţi acasă şi cere încontinuu să vadă un doctor adevărat. O să iau pe unul din bărbaţi. Scuze, dar nu cred că scăpăm de ea până nu facem asta. Ar trebui să-i dăm un calmant, dar nu cred că va accepta ca noi să i-l facem. Mă rog, ai auzit cum ţi-a vorbit. Ti-ai călca pe mândrie?

- Sunt obişnuită, zâmbi ea. Am să-l rog pe unul din cei de la camera comună s-o facă. Cum o cheamă pe fată?

- Sheila Rogers.

Si-a notat în palmă. Scria în palmă sau pe colţurile halatelor. Mă întrebam dacă fetele de la spălătorie

înţelegeau ceva din prescurtările ei.

- Urăsc când sunt chemată să fac o injecţie pentru că pacientul nu-l vrea pe doctorul lui.

- Da , cred că aşa este .Nu i-ai spus mamei despre inimile purpurii,
nu?

- Nici nu se pune problema încă de pe-acum. Cred că va ieşi la iveală în anchetă, dar mai bine o protejăm măcar o noapte, săraca femeie.

- Bine, hai că-i mai torn un ceai până trimiţi pe cineva. îi pregătesc eu injecţia. Petidină?

- Da, cincizeci de miligrame. Apoi trimite-o acasă să se odihnească.

- Bine; vă mulţumesc doctore Watts.

După vreo trei minute, Neil Sargent a apărut plimbându-se agale prin secţie. Nu părea să fie un "doctor adevărat". Nu numai că nu avea un guler nou, dar şi stetoscopul îi atârna neglijent la gât. Era al lui Toby Jarett, i se vedeau iniţialele.

- Aceasta este doamna Rogers? m-a întrebat.

- Da, doctore Sargent.

în public trebuia să folosim titulatura completă. "Domnule" suna a laborant sau chiar a portar, nu a doctor adevărat. Se pot confunda uşor cu alţii îmbrăcaţi asemenea. Dacă doamna Rogers nu o accepta pe Janey, nu cred că l-ar fi acceptat pe un anume "domn Sargent" sau pe unul fără stetoscop.

El s-a aşezat lângă ea, iar eu m-am dus în birou. îi auzeam vocea stinsă.

- îmi pare rău pentru Sheila, doamnă Rogers. Aţi suferit un şoc, dar ştiu cât de puternică aţi fost. Aş vrea să aveţi curaj şi-n continuare, pentru că nu va fi uşor să-i spuneţi soţului. Am să vă dau ceva care să vă ajute.

I-a făcut injecţia, după care a continuat.

- Ştiţi că o să fie o anchetă, nu? Dar e numai o formalitate. Dacă nu vreţi, nu trebuie să participaţi. înţelegeţi asta?

- Da , doctore, şi începu din nou să plângă. Dar ce căuta ea în maşină? Nu înţeleg.

- Asta va reieşi când poliţia o să vorbească şi cu ceilalţi tineri. Dar deocamdată, uitaţi totul.. .Mă lăsaţi să vă duc acasă?

Pe-asta n-o mai auzisem, ca un debutant să se amestece în viaţa unui pacient. Şi nici nu era cazul. M-am dus la ei.

- Doctore, pot să fac rost de o maşină.

El s-a ridicat împreună cu ea şi a cuprins-o de umeri.

- Mulţumesc, soră. Am ieşit din tură, deci pot să plec. Cred că doamna Rogers ar vrea ca eu să vorbesc cu soţul ei.

îşi ferea privirea de a mea.

- Haide, draga mea. Te conduc acasă la tine.

Ea îl urma docilă, ştergându-se la ochi. Trecuseră pe lângă Jeremy Gibbon pe rampă, iar el a venit la mine.

-Acum am văzut totul.

-Da, e foarte gentil. N-a vrut să-i lase pe poliţişti s-o ducă.

-Care e scorul?

-Unica fiică, cinsprezece ani, moartă într-un accident în care au fost implicaţi mai mulţi tineri. Ea nu ştia. Povestea obişnuită. Janey spune că prizaseră cam mult. Doamna Rogers a avut destule de îndurat în seara asta.

-Poţi să descui dulapul pentru mine, draga mea? Asistentul a plecat cu cheia şi nu-l mai găsesc. Cred că e la bârfă cu Macintosh.

Descuiasem o dată şi încă aveam cheile în buzunar.

-Si de unde ştiu că e o cerere regulamentară?

-N-ai de unde. Aş putea să mă droghez cu tot felul de prafuri. Sau aş putea şterpeli cantităţi mari pe care să le vând pe lângă baruri... Sper că nu crezi toate astea? De fapt, vreau nişte calmant ca să-i dau fostului nostru curant.

-Lui Ken Fiske? Credeam că a plecat.

-încă nu. Acum îşi revine din mahmureală. Mă tem că trebuie să-i aplicăm o doză de soluţie din aia. Altfel, nu mai scăpăm de el niciodată.

-Ok, m-ai convins. Uite cheia. Să foloseşti un ac bont. încă mai am nervi pe el.

-Da?

Jeremy şi-a pus capul în palme, aşteptând să continui.

-A venit aici azi-noapte.

-Aha, şi a atentat la virginitatea ta, presupun.

- De ce spui asta?

- Zicea el ceva de genul ăsta o dată. Dar am crezut că prietenul nostru Sargent l-a împiedicat. Era hotărât să-i aplice câteva dacă reuşea.

Am stat puţin să mă gândesc.

- Sargent l-a auzit pe Ken pronunţând numele meu?

Era absurd cât de mult conta asta pentru mine.

- Nu. A zis doar ceva de fobia ta de a nu fi atinsă sau ceva legat de secţie, cred.

- Dar de unde ştia Ken că fac de gardă?

- Pentru că Torfy te-a scuzat că n-ai apărut. Oricum, vechiul nostru amic l-a luat în primire imediat, deci n-am crezut că vei avea nevoie de bodyguard, draga mea.

- N-am avut, dar totuşi cineva s-a oferit.

- Da?

-Vechiul nostru prieten, cum îi spui tu. Crede că a fost o scenă, "o scenă cam neplăcută". E adevărat, dar n-a fost premeditată, indiferent ce crezi tu despre o doamnă.

- Of, of, draga mea. Te înţeleg. Oricum, timpul le va rezolva pe toate, bla, bla, bla. Are să-şi dea seama ce comoară zace în tine. Nu-ţi face griji.. .mai bine mă duc la "pacientul" meu.

- Nu uita de acul bont.

Şi să-mi aduci cheia înapoi.

M-am întors la curăţatul biroului. Când s-a înapoiat Jeremy, verificam catalogul cu decese. L-am întrebat dacă ştie ce pacienţi au murit de la Terapie Intensivă sâmbătă.

Zicea că nu ştie.

-Dar am auzit rezidentul bolborosind ceva de genul "n-ar fi trebuit să se întâmple" şi aşa mai departe. De ce?

- Numai aşa. Aici jos nu se ştie niciodată ce se va întâmpla în capitolul următor. La fel ca în sala de operaţii. Iar eu simt nevoia de a afla cât mai multe. Mă interesez.

- Păcat mare, şi m-a apostrofat cu degetul. Se numeşte "a-ţi vârî nasul". Si nu se face, Kennedy, ştii foarte bine asta.

-Bine, dar ce crezi că face curantul la ora asta? Nu-şi vâră şi el nasul?

-De când ne cunoaştem, am ajuns la concluzia că fiecare e special în felul lui. Iar el e destul de matur ca să ia propriile decizii. Pe de altă parte, tu eşti doar o copilă de douăzeci şi unu de ani, şi trebuie să rămâi neutră. Apropo, mai zise din uşă, cum ţi-a plăcut noua şefă?

I-am răspuns că n-am văzut-o decât din spate şi că nu mă aşteptam s-o cunosc decât peste două zile.

Dar mă pripisem. La ora şapte dimineaţa, sora Duffy a coborât mai cătrănită ca niciodată. M-a luat în birou, a încuiat uşa şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Asta însemna o poziţie agresivă, un fel de autoapărare cum o numea profesorul Morris.

-Sâmbătă noaptea, soră. încearcă să-ţi reaminteşti.

-Da?

-Emery. Un tip pe nume Emery. Ce poţi să-mi spui despre el?

- Că a fost introdus la recuperări înainte să vin eu. Apoi starea i s-a înrăutăţit, iar doctoriţa Krk l-a transferat.

-A căzut din pat, nu?

- Da, sau a coborât singur. Dar am anunţat.

- De ce a căzut?

Am ridicat din mâini. Nu puteam să spun că din cauza lui Randall Brown, care nu-i ridicase apărătorile patului.

- Nu ştiu.

- Sigur? şi ochii îi sclipeau. Am să-ţi amintesc eu, soră, ce s-a întâmplat în timpul serviciului tău. Aveai responsabilitatea lui.

Mi s-a părut mai precaut să tac din gură.

- Ştiai că a murit?

- Nu!

înseamnă că nu murise şoferul. Mă bucuram că cel puţin el e în siguranţă. îmi păruse om de treabă.

- Acum ştii. Şi s-a făcut şi o autopsie. Deci, o să aibă loc şi o anchetă..să te prezinţi în biroul şefei la zece fix. Ai înţeles?

- Da, soră.

Mă întrebam dacă avea să fie şi ea prezentă. Dacă responsabilitatea era a mea, era şi a ei ca superior. Avea să fie chemat şi Randall?

- Care a fost cauza morţii, soră?

-Tu ce crezi?

Omul părea să fi fost lovit în faţă. Probabil că traumatismele craniene fuseseră mai grave decât

crezusem noi.

-Accident cerebral?

- Care a fost provocat de căzătură.de căzătura din pat, şi a accentuat cuvintele.

-Dar a ajuns la noi cu lovituri la cap, soră. Puteau să fie mai grave decât păreau.

-Doctorul Fiske spune că erau doar frontale şi faciale. Iar ei au găsit una în ceafă. La autopsie, a ieşit o hemoragie internă. Care nu a fost provocată în acelaşi timp cu celelalte.

-Nu se poate.

-Ba da, soră. Sunt sigură că ştii ce presupune asta. Ştii ce-or să spună rudele, nu?

-Neglijenţă, soră.

-Neglijenţa ta, Kennedy.

-Nu.nu ştiu, soră.

-Atunci, mai meditează puţin până te duci în birou.

-Am să fiu acolo.

Aveam timp să verific registrul de urgenţe înainte să apară ceilalţi. Aveam să fiu întrebată la ce oră l-am găsit pe Emery pe jos şi la ce oră venise doctoriţa Kirk. Găsit pe jos, nouă jumătate. Văzut Kirk unsprezece treizeci şi cinci. Transferat douăsprezece fără un sfert.

Deci trecuse cel puţin o jumătate de oră în care eu nici nu ştiam că el există. Si era vina mea. Ar fi trebuit să verific registrul înainte de orice altceva, să văd dacă Randall îl raportase verbal, şi dacă poliţistul îşi împrăştiase

foile lui peste registru. Un raport verbal nu însemna nimic. Registrul conta; orice se întâmpla cu un pacient, tot ce i se administra, trebuia pus pe hârtie. Persoana care se ocupa de secţie trebuia să înmâneze registrul. De trei ani de când lucram la Fin, ştiam foarte bine toate acestea.

Randall n-a venit odată cu restul. Johnny zicea că-i ţine locul.

- Ceva important? a întrebat Johnny.

- Nu contează. De ce aţi schimbat?

- El s-a oferit. Poate are vreo întâlnire.

Deci, Randall ştia de anchetă. Stia încă de noaptea trecută. Cum de sora Dufy nu ştia? Poate că şefa nu-i spusese până după ceaiul de dimineaţă.

La Fin se obişnuia ca cina şi ceaiul de dimineaţă să-i fie dus şefei direct în cameră, nu trimise prin asistent la ora opt. Doctoriţa Tetlow şi-l lua la şapte jumate. Evident, Macintosh era mai harnică.

Am reuşit s-o prind pe Torfy în cabinetul curantului înainte de a pleca.

-Ti-a spus Randall de anchetă?

- Ce anchetă? s-a încruntat ea.

- Nu de-aia a făcut schimb de tură?

- Habar n-am, dar ştiu că Randall stă azi până târziu, pentru că ieri seară i-a promis lui Johnny că.. ..să nu aibă Johnny treabă cu accidentul ăla două nopţi la rând. Randy ar fi stat ieri noapte, dar nu putea pentru că trebuia să stea cu copilul.

Nu mă gândisem la o explicaţie aşa de simplă. Poate că într-adevăr nu ştia. I-am povestit totul lui Torfy cât mai pe scurt. Ea însă şi-a păstrat optimismul, doar nu era problema ei.

- Neil Sargent n-o să-i lase să te acuze, nu? L-am văzut pe frate-meu duminică dimineaţă şi mi-a zis că Neil se interesa dacă mai lucrezi aici.

Deci, Neil ştia că sunt la Urgenţe înainte de a veni după Ken.

- Gluma săptămânii. Nici măcar nu ne vorbim. Crede că am întotdeauna nevoie de cineva care să mă salveze.

- Şi? întotdeauna am considerat gelozia un semn bun. Baftă la anchetă, oricum.

Când am ajuns, Randy tocmai ieşea, iar domnişoara Corfield, secretara, mi-a făcut semn să intru.

-Aşteaptă-mă,i-am zis

A dat din cap fără să zâmbească. Arăta cam abătut. Am respirat adânc, după care am intrat şi eu.

Biroul luase o altă înfăţişare. Masa de lucru era goală. Teancul de scrisori şi dosare ale domnişoarei Tetlow fuseseră înlocuite cu un carneţel de notiţe, o scrumieră şi o vază cu crizanteme ale domnişoarei
Macintosh. Ea era acolo, mi-a făcut semn să mă aşez, apoi şi-a consultat carneţelul.

- Sora Kennedy, nu?

- Da. De gardă.

- Două întrebări despre James Emery care a fost adus

la voi de la Intensivă, sâmbătă noaptea.

Vocea îi era destul de plăcută şi prietenoasă, dar asta nu prea conta.

- Spune-mi, te rog, când ai apărut tu? Gândeşte-te.

Si-a pus mâinile pe marginea biroului, aşteptând. Nu avea ticurile domnişoarei Tetlow.

- Eu am intrat la nouă. Doctorul Brown curăţa şi mai era acolo un poliţist care lua notiţe. L-am lăsat pe Brown să plece şi să mă lase pe mine să curăţ. Dacă pierde maşina de nouă jumătate.

- înţeleg. Ne-a spus şi nouă asta. Ţi-a spus despre domnul Emery?

Trebuia să gândesc rapid. Dacă n-o făcuse, ar fi putut avea necazuri.

Si nu ştiam ce declarase el. Iar Randy avea soţie şi copil, slujba asta era foarte importantă pentru el.

- Apărea în registru, oricum.

- Stiu asta, soră. Dar el ţi-a spus?

Nicăieri nu scria că trebuie s-o facă.

- Cu siguranţă. Nu-mi amintesc exact ce a zis, dar trebuie să fi menţionat, m-am grăbit să adaug. Oricum, când m-am dus să-l verific, era deja pe podea.

- Asta la nouă treizeci. Si ce-ai făcut până atunci, soră?

Nici măcar nu clipea, ceea ce mă deruta destul de mult.

- Am.dat o tură, am închis luminile şi ferestrele din fiecare salon.

- întotdeauna faci aşa mai întâi?

Parcă cerusem întrebarea asta.

- Mai sunt oameni care intră, vagabonzi care caută adăpost. Câteodată mai rămân şi robinete deschise sau lumini.

- Da, înţeleg. Dar te-am întrebat dacă ăsta e primul lucru pe care-l faci. înainte de a-ţi verifica pacienţii.

- Nu neapărat.

- Ai discutat cumva cu poliţistul în loc să-ţi faci treaba?

încercam să-mi aduc aminte discuţia noastră.

- A vorbit despre fiul lui, un fost pacient. Şi cam atât. Şi l-am servit cu o ceaşcă de ceai, dar numai ca să-l fac să rămână cât timp eu îmi făceam rondul. Vreau să spun, în caz că nu auzeam eu pe cineva venind.

Şi-a notat ceva pe foiţe.

- Vreau să te gândeşti foarte bine; când ai făcut rondul, ai verificat şi salonul de recuperări?

Ceva îmi scăpa şi nu-mi dădeam seama ce. Torfy ar fi ştiut.

- Bineînţeles. Când ajung în colţul respectiv, văd. Rănile uşoare, recuperările, ortopedia, după care încui scările de serviciu.

- Şi ai încuiat uşa, nu?

- Da.

- Şi nu l-ai văzut pe pacient atunci?

- Nu, adică era pe podea, nu aveam cum.

- Aşa este, soră, zise puţin distrată. Nu l-ai văzut pentru

că nu ştiai că e acolo.

îl aruncasem pe Randy în prăpastie şi voiam să mă sinucid.

- Doctorul Brown nu era obligat să-mi comunice, am izbucnit eu. Era în registru. Nu ştiam, pentru că n-am vrut să-l deranjez pe poliţist ca să mă pot uita în el, nu pentru că nu mi se spusese.

- Nimeni nu-l acuză pe doctorul Brown, soră, şi zâmbi discret. Să nu ajungem iar la maşina de nouă treizeci. După cum spuneai, nu era obligat să-ţi comunice verbal. Si dacă l-ai dat afară, nici nu este de mirare că n-a făcut-o.. .Si ce s-a întâmplat când totuşi l-ai găsit pe Emery?

- Poliţistul m-a ajutat să-l urc în pat.

-Apoi?

Mă întrebam dacă sora Duffy confirmase că-i raportasem.

-Apoi i-am ridicat apărătorile.

- Si?

- Si am sunat-o pe sora Duffy.

- Dar n-a venit nimeni?

- L-a verificat doctoriţa Kirk, când a venit pentru o operaţie.

- Două ore mai târziu?

După cum punea ea problema, păreau doi ani.

-Ai rugat-o tu să-l vadă? Sau sora Duffy?

- Eu. Dar probabil că şi sora Duffy îi spusese de caz. Mă îngrijora pentru că avea simptome de stop.

-Sunt sigură de asta. Cam atât, soră. Am vrut să aflu dacă s-a produs vreo neglijenţă din partea personalului. Totul e clar acum. Mulţumesc.

Aştepta să plec. Nu menţionase dacă era vorba de neglijenţa mea sau nu, şi niciun gest nu o trăda.

-Doctore, e vina mea că a.că l-am pierdut?

-Tu ce crezi , soră?

-Nu, sinceră să fiu. Pentru că nu cred că acea căzătură l-a afectat în vreun fel. A căzut oarecum uşor, era un pat jos. în plus, nu cred că a murit din cauza rănilor de la cap.

Avea o mină de actriţă.

- Serios? Autopsia nu s-a terminat încă, deci poate ai dreptate. Acum, poţi să pleci. Şi nu-ţi face prea multe griji pentru asta, a adăugat când eram la uşă. Dar să fii mai atentă pe viitor.

-Am înţeles.

Randy mă aştepta pe coridor.

-N-am ştiut ce să-i spun., a început el. Uite ce e, Clare, Ken era atâta de afumat încât nu putea examina nici o pisică. Nu l-a văzut pe Emery deloc. Doar a stat acolo vorbind prosteşte. Eu i-am verificat toată partea de sus, nu doar faţa, şi am văzut toate rănile pe care le avea. în afară de ochi. De aceea am aşteptat să treacă aglomeraţia, ca să-l putem examina.. .Cred că a băut încă de când a ieşit din tură, de la şase, dar cum puteam să spun una ca asta?

Mi-am amintit de întâlnirea de la spălătorie.

-Nu era mai treaz nici înainte. I-ai povestit ceva?

- Cum s-o fac? N-aş fi fost crezut. Aşchia nu sare departe de trunchi. în curând, cineva ar fi spus că de fapt Ken era foarte treaz.. .Tu şi cu mine va trebui să înfruntăm chestia asta, dacă ne sar rudele în cap.

- Dacă-l găsesc pe cel care l-a lovit, ar putea fi acuzat de crimă. Dar dacă a fost de la căzătură? Deşi sunt conştientă că nu asta e cauza.

- La asta nu m-am gândit. Dar l-au găsit? Field s-a dus să-i ia detaliile când curantul făcea programările, dar Emery n-a ştiut să-i spună numele.

Nu ne folosea la nimic. Cineva trebuia să-i spună. După ce Randy a plecat, m-am întors în biroul şefei.

- E foarte ocupată, mi-a spus secretara.

- Ştiu, de aici am plecat. Dar trebuie să vorbesc cu ea dacă e singură. E foarte important.

- Să văd dacă doctorul Sargent a plecat.

Oare şefa se consulta cu el tot timpul? însă secretara m-a anunţat imediat că pot intra.

- Da, soră? Ai ceva de adăugat?

Părea că mă aşteaptă.

- Nu e uşor să vă spun asta. E confidenţial. Domnul Fiske ar fi trebuit să-l examineze pe Emery.

- Iar domnul Brown a declarat că a făcut-o.

- Nu. Băuse în ziua respectivă. Nu se putea concentra, şi dacă i-a scăpat ceva.

- Doar nu vorbeşti serios?

- Ba da. Nu pot s-o dovedesc, dar e adevărat.

- Domnul Brown n-a menţionat aşa ceva.

- Ştiu. Pentru că nu se aştepta să fie crezut. Iar pe de altă parte, nu vrea să-şi rişte postul. Are o soţie şi doi copii, deci prea mult de pierdut.

- Iar tu n-ai nimic de pierdut?

- Nu chiar atâtea.

- Soră, nu te pot crede dacă nu-mi aduci măcar o dovadă. Cred că
ştii.

- Dacă am o dovadă, ajută la ceva?

Mi-a zâmbit. Mi se părea că se mai relaxase puţin.

- Normal că ajută, draga mea. Stiu totul despre "spiritul de echipă" şi toate cele. Dar adevărul e adevăr, şi avem o meserie dură, totuşi.

- Cineva trebuie să ştie, şi undeva în adâncul meu încolţea o idee încă neclară.

- Da, soră, dar dacă acel cineva este un doctor, nu ne va ajuta prea mult. Eşti pe muchie de cuţit.

- Aşa este. Dar nu înţelegeţi că încerc să dovedesc nevinovăţia doctorului Brown? E un bun asistent, şi foarte conştiincios. Dacă cineva trebuie sacrificat ca să împăcăm rudele sau legistul, atunci eu voi fi aceea.

- Loialitatea face minuni, soră.. .Atunci, baftă în munca de cercetare. Cam atât, nu?

Nu m-am gândit că va discuta toate astea şi cu Neil. El era cu siguranţă de parteă cealaltă.

Capitolul 5

în noaptea aceea am trecut pe lângă un băieţel plângăcios cu mama lui. Ea îl tot îmbrâncea înainte.

- Să nu mai faci asta niciodată. Asistenţii au şi-aşa destul de lucru.

Randy îşi usca mâinile în cabinet.

- Ce şi-a vârât ăla pe nas? am întrebat.

- Mărunţiş. Apoi nişte pastile. Ale mamei, bineînţeles, şi-mi arătă farfuria în care erau opt astfel de pastile.

- Dumnezeule, dar putea să le înghită. Ce ar fi avut?

- Convulsii, probabil. Şi nu există antidot. Doar simptomele pot fi tratate. I-am spus să le încuie undeva.

- Câte una în fiecare ureche, nu? Se mai întâmplă.

- Şi nimic nu-i poate opri, cum ar zice sora, zâmbi Randy. Şi ca să fie şi verbal nu doar scris- nu avem pacienţi la Interne. Copilul n-a fost văzut de vreun doctor. Rezidentul lui Huxley ar fi trebuit să fie aici, dar e pe teren. A zis că dacă ai nevoie de cineva să-l suni pe Toby Jarett. Curantul vine la zece. Iar eu plec.

Nu i-am mai povestit de a doua întrevedere cu şefa. Nu mai avea timp.

După plecarea lui, am verificat registrul. Mi-am făcut rondul. Când m-am întors, mă aştepta un tip în salopetă cu un badaj amărât în jurul unui deget.

- Poftiţi înăuntru. Aţi lucrat până târziu?

El şi-a privit salopeta.

- Nu, soră. Sunt acasă de la cinci, dar m-am simţit prea

rău ca să mă schimb. Degetul ăsta.

M-am uitat la rană. Era în stare avansată şi începea să se extindă pe braţ şi să se infecteze.

- Cred că v-a dat nişte bătăi de cap. De ce n-aţi venit mai devreme? De când e aşa?

- De vreo două zile. M-am tăiat în strung. Am pus nişte alifie, dar n-a mers.

De câte ori auzeam de alifie îmi venea să-mi iau câmpii. Nouăzeci la sută din cei care ajungeau la noi se foloseau de aşa ceva pentru orice tip de rană.

- Nu folosiţi niciodată alifie pe locuri murdare. Doar ajutaţi microbii să se înmulţească. Mai bine aţi folosi o soluţie dezinfectantă. Scoateţi-vă tricoul, vă rog. Mă tem că trebuie să vă deschid rana, i-am zis după ce mi-am dat seama că sângele se coagulase pe interior.

- Dacă aşa spuneţi. oftă el.

- îl chem pe doctor. Când aţi mâncat ultima oară?

- La prânz. Nici nu mi-a mai trebuit după aceea.

Nici nu mă miram. L-am sunat pe Toby.

- N-ai vrea să vii pentru un deget infectat?

- Pentru tine, oricând, mi-a răspuns galant. Sigur trebuie deschis?

- Se infectează. Ştii povestea.

- Imediat.

Până a ajuns el, eu pregătisem ustensilele.

- N-a mâncat. Poţi să-l anesteziezi dacă vrei.

- Nu putem pe locul ăla, a strâmbat el din nas. Ce ziceţi

de asta, domnule.?

-Wilkins, am completat eu.

- O să doară puţin, domnule Wilkins; mai bine vă anesteziem, nu? Totul a mers destul de repede. Şi-a revenit destul de greu din
anestezie.

-Mai bine mai staţi o jumătate de oră. Vă fac un ceai?

-Nici măcar n-a durut, a remarcat el.

-Nu, dar o să doară puţin mai încolo. Doctorul o să vă dea nişte somnifere. Mogadon? l-am întrebat pe Toby. Avem ceva în stoc.

-Da, dă-i o folie. Şi să vină mâine pentru control.

Se pregătea să plece.

-Aşteaptă, i-am spus. Vine cineva pe rampă. Stai puţin să-l aşez pe domnul Wilkins pe pat.

De data asta am ridicat apărătorile din instinct. Mai ales că adormea din nou. M-am întors la Toby. Avea un copil cam palid care se smiorcăia în braţele mamei lui. Ea să fi avut vreo şaisprezece ani. Fără verighetă.

-Sună la Pediatrie, şi s-a aşezat să scrie o recomandare.

-Pneumonie?

-Da.

Mi s-a zis că vor trimite un asistent.

-De ce-i lasă până în ultimul moment? se plânse sora Beckwith.

Pun pariu că i-a fost rău copilului toată ziua. Mă înnebunesc situaţiile astea.

-Si pe mine, am zis. Dar şi ea e doar o copilă. Poate să rămână?

-Cred că da. Să aştepte până îi pregătesc şi ei patul. Ţine-o aici vreo douăzeci de minute, te rog.

-Sigur. Dar iei copilul.

-Aproape că a şi ajuns acolo..

A plecat şi ea imediat.

-Stai puţin să rezolv cu foile astea şi apoi fac nişte ceai, i-am zis lui Toby. Vrei şi tu, mamă?

O chema Beatrice Kelly, iar numele copilului era Gary. Locuiau într-un adăpost la trei kilometri distanţă.

-Lucrez la Woolworth. Proprietara are grijă de copil în locul meu. Si ea are.

Toby nu era grosolan de obicei, dar de data asta nu s-a putut abţine.

-Poate are mai multă grijă de ai ei decât a avut de-al tău!

Am intervenit ca să-i explic că trebuie să rămână peste noapte.

-Dar n-am schimburi, a zis ea.

-Nu-i nimic. îţi dau ei o cămăşa şi o periuţă de dinţi.

-Dar nu pot să lipsesc de la muncă. Am o rată de plătit, spuse ea speriată. Plus camera şi faptul că ea are grijă de Gary.

-Aiurea, zise Toby.

Asta nu mă ajuta deloc şi l-am privit cu subînţeles. Am luat-o deoparte şi am convins-o. Apoi am făcut ceaiul.

I-am servit pe amândoi, iar eu şi cu Toby ne-am retras în

biroul sorei.

-Nu mai face pe eroul în faţa pacienţilor, am zis. Ce treabă ai tu?

Se mai calmase.

-Scuze, dar mă enervează să văd cum copiii sunt lăsaţi să sufere. Nu doar ăsta, chiar şi mama lui. Să dai bani pentru o cameră sordidă, plus "îngrijitul" copilului unei profitoare care mai degrabă s-ar preface moartă decât să ridice un deget.

- Calmează-te! N-ai de unde să ştii că într-adevăr e aşa. Poate că băiatul n-a avut nimic până acum câteva ore.

-Poate. Mă rog, hai să vorbim despre altceva. Ce se mai aude pe aici în timpul nopţii? Era o întrebare cu adresă.

-Am auzit că nişte bârfe despre Leila Hamilton, de exemplu.

-Doar atât? rânji el. Nimic concret?

-Deci e adevărat?

-Nu pot să confirm nimic deocamdată, şi amestecă furios în ceai. E secret. Deci poţi să renunţi la ideile acelea, adăugă, continuând să zâmbească.

-Mi se pare corect. Doar întrebam. şi nu sunt singura. Ştii doar... telefonul fără fir.

-Da. Pot să confirm un singur lucru. Dacă se zice şi că o iau pe Torfy Bates la balul de vinerea viitoare de la facultate, atunci e corect.

-Aha, m-am încruntat eu. Camuflaj?

- Nu, din plăcere. O poţi numi chiar o logodnă de durată.

întotdeauna le onorez cu prezenţa. mă ştii doar.

Asta era problema, că-l cunoşteam, dar nu mă ajuta.

-înţeleg.

-Torfy e o fată de treabă.

-Ştiu. Vorbeşti cu un cunoscător. Are ea momentele ei, dar e o fată grozavă.

El îşi terminase ceaiul şi se uita la ceas.

- E zece. Eu o şterg. De acum înainte, îl chemi pe curant să facă treabă şi pentru tine.

- Da, numai să te mai uiţi o dată la Wilkins. Trebuie să-şi fi revenit până acum.

Nu trebuia să-i mai spun lui Toby că avusesem probleme cu pacienţii din salonul de recuperare. A coborât împreună cu domnul Wilkins pe rampă.

Apoi am îndrumat-o pe mama copilului spre salon. Tocmai atunci a ajuns şi o ambulanţă. Două tărgi.

De data asta motociclistul scăpase uşor, dar colegul lui fusese aruncat cu capul înainte şi era aproape rece. El îşi freca mâna zdrobită.

- Maică-sa o s-o omoare. Si pe mine.

M-am uitat la capul zdrobit al fetei şi la sângele ce-i picura din ureche, gândindu-mă că mama ei nu prea are multe de făcut, dacă aşa stătea treaba.

- Am nevoie de medicul de gardă, acum, i-am spus portarului. Spune-i că am o fractură gravă de craniu şi bazin fracturat şi un băiat cu fractură de braţ. Si anunţ-o şi pe soră, te rog.

Am luat datele tipului cât timp am aşteptat. Spunea că fata avea paisprezece ani.

- N-are voie pe motocicletă. Chiar i s-a interzis. Poţi să-i anunţi tu rudele? Mama ei m-ar omorî să ştie că sunt aici la ora asta din noapte. Ei se culcă pe la nouă jumătate, dar ea iese pe fereastră, înţelegi. Hai să fim serioşi. Odată cu găinile?!

Stiam cum ar fi reacţionat Toby, dar m-am abţinut să comentez ceva.

- Numele tău? Adresa?...Vârsta?

Avea douăzeci şi şase de ani. Şi dacă mă gândeam că Betty era cam tânără pentru el, asta o privea. Fusese rapidă. Iar puicuţele sunt întotdeauna mai atractive decât găinile.

Nici Neil n-a avut prea mare răbdare cu el. L-a ignorat până s-a uitat la fată şi a sunat asistentul s-o ducă la Intensivă. Apoi l-a dus pe el într-o anticameră să-i cureţe mâna lovită şi s-o pregătească de raze şi bandajare a doua zi. Tânărul se afla în stare de şoc euforic şi începuse să-i dea detalii despre cum agăţa el tipele.

- N-am nevoie de tine, soră, mi-a zis Neil şi a aşteptat să curăţ înainte de a scoate vreun cuvânt.

N-am auzit ce a zis pentru că mă ocupam de fată, dar îi auzeam vocea.

Când terminase cu pacientul era deja tulburat, şi-şi spăla mâinile când am ajuns eu.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat în noaptea asta, mi-a zis în timp ce se ştergea. Toate persoanele pe care le-am văzut erau

prost dispuse. Băiatul ăsta m-a cam aprins şi pe mine.

- Acum trebuie s-o rog pe soră să trimită un mesaj poliţiei. El nu voia să-i anunţe pe părinţii fetei. De ce să scape basma curată?

- Dar nu scapă, soră. Deci acum eram din nou soră. Mâna aia n-o să mai fie bună cel puţin două- trei luni. Şi e arhitect.

Ştia mai multe decât mine.

- Cât despre părinţi, poţi s-o faci şi tu. Sunt pe fir chiar acum. O să vorbesc şi eu cu ei.

Vocea a devenit cu totul alta când a vorbit cu mama fetei. A fost foarte amabil cu ea, la fel cum fusese şi cu doamna Rogers. Şi cum fusese şi cu mine în maşină, după întâmplarea aceea. Mă întrebam ce puteam să fac ca să-i câştig din nou bunăvoinţa. Sau ca să recuperez părerile despre mine.

Cum a închis, cum a apărut un poliţist. îl ştiam, îl chema Andrews, îl îngrijisem o dată. Mi-a făcut cu ochiul dupa care s-a uitat la Neil.

- Doctorul Fiske?

- Doctorul Sargent, medic de gardă, i-am zis.

- Scuze, mi s-a spus că e doctorul Fiske. Voiam doar să-l avertizez despre cazul care e pe drum.

Cineva urcase pe rampă şi bătea în geamul biroului, deci i-am lăsat pe ei doi singuri. Era doar asistenta de la Intensivă, care venise să returneze păturile şi perna. Până când m-am întors poliţistul dispăruse, iar Neil stătea la fereastră. Mi-am turnat încă un ceai şi am aşteptat. De data

asta, el ar fi putut să înceapă discuţia; eu nu eram în stare.

-Ancheta în cazul Emery e mâine, începu el. La zece şi jumătate. O să fiu şi eu acolo să ajut la preluarea datelor şi alte chestii. N-o să fii chemată.

încă nu mă privea.

-înţeleg. De-aia venise Andrews?

- A, îi ştii şi după nume? A venit şi celălalt prieten al tău mai devreme. Field, nu? Eşti populară printre cei puternici, nu?

- Da? am zis pentru că nu voiam să-i mai explic că Andrews era un fost pacient sau despre Field.

- Ce altceva aş putea să cred? şi s-a întors spre mine. Vorbeai cu Field, îi pregăteai ceaiul când tipul ăla a căzut din pat, nu? Iar tipul ăsta apare aici şi-ţi face cu ochiul.

- Mi-a fost pacient, am răspuns eu jignită. Poate ţi-a scăpat, dar pacienţii mai fac cu ochiul asistentelor. Fară nici o altă implicaţie. Pentru

Andrews, ăsta a fost un mijloc de comunicare după ce maxilarul i-a fost distrus. încă o mai face, ca să-mi arate că n-a uitat. Sau tu nu poţi pricepe asta?

- Nu pricep nimic din ce are legătură cu tine. Ce se întâmplă cu tine, Clare? Ai avut probleme cu bărbaţii încă de când te-am cunoscut. Atunci, te plângeai de Leckie. Apoi a fost treaba cu Fiske. Apoi cu poliţistul. Chiar nu-ţi dai seama când o cauţi cu lumânarea?...Şi ce căuta Gibbon aici, noaptea trecută?

Avea memorie bună.

- Venise să ia un calmant din dulap. N-are voie?

- Trebuia să stea douăzeci de minute şi să discute cu tine?

- Dar nu cred c-a stat.

Iar dacă o făcuse, era dreptul lui. Ce face rezidentul nu e treaba curantului.

- Uite ce e, am dus-o pe doamna Rogers acasă. L-am întâlnit pe soţul ei. Pe drum l-am văzut pe Gibbon venind încoace, iar când m-am întors el tocmai pleca. Presupun că i-ai dat şi lui nişte ceai, nu? şi se uită dezgustat la cănile de pe tavă. La fel cum ai făcut şi cu Jarett în noaptea asta.

- Aşa e. De ce nu? Dar dacă tot te interesează, să ştii că Gibbon n-a băut duminică noapte. Parcă eşti un băieţel răsfăţat şi gelos sau un dictator. Şi dacă vrei să ştii, am discutat despre mahmureala lui Fiske.

Asta era ocazia lui de a spune ceva despre Ken, despre problema cu Emery, dar n-a făcut-o.

- Nu vreau, mi-a răspuns rece. Poţi să te întreţii cu toată gaşca de pe-aici din punctul meu de vedere, şi cu toţi poliţiştii pe deasupra . Atâta timp cât nu-ţi neglijezi pacienţii din cauza .hobbyului tău.

- Neil! Cum poţi spune asta?

Dar nu mă mai asculta. Era deja pe hol.

îmi venea să plâng. Fusese nedrept. Dacă aş fi fost Sally Dane sau chiar Torfy cuvintele lui aveau o justificare. Dar să sugereze că eu, dintre toate, eram ceea ce sora Lamont numea "lipitoare" mi se părea deplasat.

N-au mai apărut alte urgenţe, dar şi dacă veneau îmi era silă să-l chem pe Neil. Părea că mai păstrează nişte surprize pentru mine. Am făcut din nou curat în dulapuri, deşi abia fuseseră curăţate, încercând să mă conving de nedreptatea lui, asta până când a sosit schimbul meu. Spre surprinderea mea era o nouă asistentă, superioară mie, pe nume Hodges.

- Ce onoare! am zis. Si-au amintit de mine?

- Sora Duffy a considerat că eşti cam ocupată şi că poate ai nevoie de mine. Luminile încă sunt aprinse şi doctorul stă aici de ore întregi.

- E vina mea; nu m-am dus să sting luminile. Iar doctorul a plecat de mult, iar distracţia s-a cam dus, nu că am fi avut prea multă.. .Dar mi-e o foame! Ce ne dau?

- E destul de bună mâncarea. Si în loc de budincă avem deja obişnuitul bol de fructe. Dar e somon proaspăt; cred că pentru ultima dată în sezonul ăsta. Toby l-a adus şi le-a zis că e pentru cei care fac de gardă.

- Bravo lui!

-Am o grămadă de bârfe să-ţi spun. Cel puţin cât timp am stat eu acolo.

Masa de noapte era cel mai fructuos mediu de transmitere a veştilor. întotdeauna bârfele începeau de la cei care făceau de noapte, şi tot de la ei ajungeau la restul personalului.

Asistentele au mai mult timp pentru asemenea lucruri în orice spital.

- Cum ar fi?

- De exemplu, despre uniforme. Mulţi au semnat un protest, cum că nu vor să poarte bonetele noi. Nu prea arată bine, nu? E în camera comună, dacă îl vrei şi tu. Minnie Cauthery s-a oferit să-l ducă şefei .Si despre poliţie, cu un tip pe nume Emery. Au vrut să facă un raport, dar trebuie să aştepte pentru că doctorul Glaisher e în concediu, aşa că l-a făcut asistentul lui. Se zice că o să acuze pe cineva de crimă.

- Eşti sigură?

- Da. Se pare că Emery ăsta se plimba liniştit când un irlandez beat, care tocmai ieşise dintr-o cârciumă, s-a trezit să-l snopească în bătaie.

Aşadar, sâmbătă se cam exagerase. Era vorba doar de două persoane, dar îmi păreau atât de multe când era vorba de St. Finbar. Iar acestea făcuseră din ţânţar armăsar, iar eu eram prinsă la mijloc.

Mă întrebam dacă Neil ştia că-l prinseseră pe făptaş. Poate că Andrews îi comunicase chiar acest lucru. Iar mai

devreme discutase şi cu Field- poate că şi el i-a spus. Dar de ce nu mă anunţase şi pe mine? Sau n-aveau de gând să intervină şi să se ajungă la proces? Ken era capabil de aşa ceva, nu şi rezidentul. Iar Neil nici atâta. Ceva nu era în regulă.

Dimineaţă l-am verificat pe Horace, ca să fiu sigură. înainte să devină portar la Urgenţe, lucrase într-o papetărie vizavi de secţia de poliţie, şi-mi povestea că de multe ori fusese chemat să dea declaraţii în calitate de jurat. Stia procedurile.

- La proces pot merge şi alte persoane în afară de cele implicate? l-am întrebat.

- Trebuie să aibă martori, soră. Asta e legea. Vrei să mergi şi tu la unul? Un mod ciudat de a-ţi petrece timpul liber. Ştiu că sorei bates i-ar plăcea să audieze un caz interesant, dar totuşi are o limită.

- Şi dacă se amână ce se întâmplă?

- Păi, iau doar câteva date despre cauzele morţii şi detalii personale, şi cam atât. Apoi închid cazul. Nu prea se merită, nu?

- Probabil. Mulţumesc, oricum.

- Cu plăcere.

Cred că după atâţia ani la urgenţe, se obişnuise cu întrebările prosteşti. Nu difereau prea mult de ceea ce aveau să-l întrebe pacienţii în orele următoare.

- E un caz restrâns, mi-a spus poliţistul din hol. Sunteţi martor, sau faceţi parte din public?

- Din public.
- Pe uşa asta, vă rog. Aveţi unde să staţi.

A deschis o uşă şi m-am strecurat pe prima bancă din lateral. Humphery Summer, asistentul nostru, stătea în faţă; dar nu vedeam pe altcineva de la Fin. mai stătea vreo doi oameni cu el pe bancă, dar nu-i cunoşteam. Un reporter la o măsuţă alăturată, nişte poliţişti care se plimbau de colo-colo. Arătau ciudat fără caschete, mult mai tineri, şi la început nu l-am recunoscut pe Field. Lângă el mai era unul care-mi aducea aminte de cineva, dar nu-mi mai aminteam de cine.

O persoană importantă, eram sigură de asta.

întotdeauna considerasem că juriul e format din doisprezece oameni, dar acum erau doar şapte bărbaţi în vârstă. Poliţistul de la uşă intrase şi el şi stătea lângă mine.

După jurământ, s-au aşezat cu toţii şi legistul- doctorul Williamson, fost asistent la St. Finbar- a bolborosit câteva cuvinte din care eu am desluşit doar "James Emery, care acum e mort".

După fratele mai mare al lui Emery a fost chemat Field. Acesta patrulase pe High Street în noaptea respectivă şi fusese atenţionat de un trecător cum că un bărbat zăcea pe o bancă de lângă hipodrom. Tipul, care s-a dovedit a fi Emery, era conştient, dar avea răni grave în zona frontală. Zicea că un bărbat care ieşise de la barul Red Lion îl atacase

- Am declaraţia lui aici, dacă vreţi să v-o citesc. I-am luat-o la spital, şi am sunat imediat la Informaţii, ca să dau detaliile agresorului. Mă întrebam de ce foloseşte un limbaj special. Field n-ar fi spus niciodată "descrieţi agresorul". Pe de altă parte mă îndoiam că ar fi putut să apară la proces vorbind despre " o descriere a tipului care l-a snopit în bătaie". Brusc, gândurile mi s-au curmat, pentru că doi poliţişti s-au ridicat să iasă când Field pomenise despre barul cu pricina.

- Cum îl cheamă pe ofiţerul care iese pe uşa aceea? l-am întrebat pe poliţistul de lângă mine.

- Acela este sergentul Rawlings, domnişoară. Teddy Rawlings. De ce? Vreţi să vorbiţi cu el?

însă privirea lui spunea "îţi place, nu?" Era mai rău decât Neil. De ce toată lumea îşi făcea o impresie greşită despre mine?

- Vreau doar nişte informaţii. Unde pot să-l găsesc?

- Nu acum. Se întoarce la serviciu.

Au venit pentru că erau în pauză, el şi colegul. Să discute cu inspectorul, cred.

M-am întors ca să prind ce mai spunea legistul.

- .amânarea cazului pe perioadă nelimitată. Sunteţi de acord, inspectore?

Inspectorul a dat din cap, reporterul şi-a închis carneţelul, toţi s-au ridicat, iar juraţii s-au îngrămădit pe uşa din spate imediat după plecarea legistului.

Humphrey Summer m-a prins pe scări. Părea surprins că mă vede.

- Salut! Ce faci, ai parcat greşit?

- Mai greu. Nici măcar nu am ce.

- Atunci, poate vrei să te conduc. Am maşina afară. Sau ai fost la deschiderea anchetei? Mi s-a părut că faţa i se întunecă. Adică, da. Tu eşti de gardă la urgenţe, nu? Puţin probabil ca un asistent să ştie cine lucra acolo, doar dacă n-avea vreun motiv special. înseamnă că numele meu fusese pomenit în legătură cu acest caz.

- Aşa e. M-am gândit să arunc o privire. Nu ştiu ce vor să dovedească, dar s-ar putea să se înşele.

- Dacă ai vreo informaţie n-ar trebui s-o ţii pentru tine. Ai?

- Câteva. Si i le-am dat şefei. Dar spunea că trebuie să-i

aduc dovada. Dacă n-aş fi venit aici poate că n-aş fi obţinut-o, dar acum cred că o am.

Mi-a deschis uşa maşinii. Apoi s-a urcat pe partea cealaltă.

- Dovadă că ce?

- Scuze, dar nu e ceva foarte plăcut, şi trebuie să mă conving mai întâi.

- Păi.mă interesează orice care dovedeşte că n-am fost neglijenţi, sau orice care să ne lumineze cât de puţin. O să vorbeşti cu şefa, nu?

- îndată ce-i dau de capăt.

- Atunci aşa să fie.

M-a lăsat la cămin; drăguţ din partea lui pentru că a trebuit să ocolească. între timp, îmi adusesem aminte că şefa era liberă până joi.

Capitolul 6

în seara aceea a avut loc o întrunire a şefilor de secţie în sala de operaţii a şcolii de asistente. Parcarea ambulanţei era plină de lume. M-am întâlnit cu Hodges şi am întrebat-o dacă are să mă schimbe în noaptea aceea.

-Nu eu, dar o să fie rezidentul meu. Nu e băiat rău. Cam pisicos cu bărbaţii, dar numai când vine vorba de asistente.. .Apropo de bărbaţi.

- Da? şi m-am oprit să mă odihnesc pe caloriferul din capătul culoarului de la Ortopedie.

-Voiam să-ţi spun- cât ai fost la masă ieri noapte, a venit Jeremy Gibbon.

Nu dorea nimic. A întrebat de tine, după care a şters-o. Trebuia să-l servesc cu o cafea sau ceva?

-Nu cred. Nu obişnuieşte să mă caute, te asigur. Dacă voia cafea, îţi cerea; sau şi-o făcea singur.

-Nu te caută? Păi, se auzea că voi doi aţi fost împreună şi duminică noaptea.

I-am spus ce credeam eu despre telefonul fără fir, şi mi se părea că totul pornise de la Neil, după care mi-am continuat drumul spre secţie.

Am găsit-o pe Torfy în birou, turnându-şi ceai într-una din ceştile bune ale sorei.

- Ai nevoie de companie? am întrebat. A trecut cineva sau ceva pe-aici? Să ştii că nu folosim cănile alea şi nici şervetul acela decât pentru şedinţele cu directorul spitalului.

- Mda. Lasă asta şi nu uita de bunele maniere. în

cabinetul curantului. Du-te.

Mă blocasem.

-Cine, proasto?

-Tipul care vorbeşte mulţimii în seara asta. Ceai a vrut, ceai i-am dat. Nu mă zgârcesc la căni.

Am luat tava, încă bulversată, şi am ieşit. Lângă fereastră stătea un bărbat cu părul grizonant.

-Tată! De ce nu m-ai anunţat?

- Nu ştiam, scumpa mea, până în după-amiaza asta, şi m-a îmbrăţişat. Bentley- Martin trebuia să vină, dar a primit ordine de sus, şi am fost trimis eu. M-am gândit să te salut.

-Cât mă bucur să te văd. Poftim, ceaiul. Torfy l-a făcut. Bea-l cât e fierbinte. Mă duc să văd care e treaba, nu stau mult.

Torfy şi-a vârât capul pe uşă.

-Vezi. Ti-am spus că e un VIP.

-Aşa e. Ceva pacienţi, cineva care aşteaptă sau.?

-Nimic. Eu plec. E în regulă?

-Da. Cu toată învălmăşeala aia şi cu tot personalul acolo, cine e de gardă? O femeie, pun pariu.

-Te înşeli. E Jeremy.

-Asta schimbă totul. Nu prea ne onorează, nu?

-Ai dreptate. Noapte bună. Şi dumneavoastră, profesore. Mă bucur că v-am văzut.

- Ajunge să-mi spui "domnule", i-a zâmbit tata. Lasă formalităţile pentru studenţii mei. Deşi nici ei nu mai sunt la fel acum..Eşti cam palidă, mi-a spus după ce a plecat ea. Nu

dormi?

- Ba da. E din cauza şocului că te văd. Cum e mama?

- Foarte bine.

- Ce ne predai în seara asta? Cred că mama le ştie deja pe toate, de la detalii despre industria pielăriei şi metalului, până la lecţii de bucătărie italienească şi de supravieţuire.

- Nici chiar aşa. De data asta e vorba de întreţinerea maşinii pentru proprietarii de autovehicule. Poate că acum a înţeles că nu trebuie să-şi agaţe geanta de maneta de deschidere a capotei.

- Draga de ea. N-ar fi fost o bună asistentă. Nu ştiu ce s-ar fi făcut cu toate aparatele şi ustensilele.

- Aşa e.. .Clare, ar cam trebui să plec. Mai treci pe la noi când poţi. A, mi s-a cerut să te salut din partea tânărului nostru, David Leckie. îl mai ţii minte, nu?

- Da..

- Nu ţi-a plăcut prea mult, nu? ridică el din sprâncene.

- Nu prea. Firi opuse.

- Dar s-a interesat de tine cu mare plăcere.

- Cred că da.. .Tată, nu e prea plăcut să-ţi fiu fiică. Toţi tipii ambiţioşi se uită după fetele marilor doctori, şi toţi cei drăguţi le evită. într-o zi, o să-mi schimb numele.

Sunt foarte mândră de tine, serios, dar nu-mi place ca David să mă vâneze.

- Cred că şi eu am fost în situaţia lor, odată, zise el amuzat. Si cu ce m-am ales că m-am însurat cu comoara şefului meu?

-Cu mine.

- Si cu o femeie care-şi agaţă geanta de butonul ălă. Haide, condu-mă până la uşă.

L-am dus până la rampă.

-Apropo de oameni care vânează fiice de doctori, am zis eu. îl ştii pe doctorul Hamilton, nu?

-Bineînţeles. De ce?

- Se zvoneşte că fiica lui s-a logodit. Cu un om de-al nostru. Poţi să-l tragi de limbă?

-Bietul copil, zise tata. Dacă-l văd, îl întreb. Bine?

-Mersi. Toţi mor de curiozitate.

Exageram, pentru că eram doar vreo două, dar tata n-avea de unde să ştie asta.

în urma lui, locul a rămas pustiu. Ar fi fost o uşurare să aud o ambulanţă venind. Mi-am făcut vizitele, am verificat registrul şi m-am uitat la adresele de duminică seara, notându-mi una pe halat. Aveam de gând să sun a doua zi.

La puţin timp, salvarea a adus o fată, şi oamenii au pus-o pe canapea, în cabinetul doctorului. O fată nu prea frumoasă, cu genunchi cam durdulii pentru fustiţa scurtă pe care o purta. Părea să aibă între doisprezece şi douăzeci de ani; noi îi dădeam paisprezece. N-avea probleme mari în afara faptului că dormea dusă. Pulsul îi era slab, dar normal; nu mirosea a alcool şi nici n-avea temperatură. O aduseseră de la hipodrom; îngrijitorul o găsise pe un scaun, mult după ce ceilalţi plecaseră.

-Au tot încercat, şi îngrijitorul, şi directorul hipodromului,

dar n-au reuşit, îmi spunea şoferul.

- Ce-au încercat?

- S-o trezească. Să vedem dacă poţi să faci ceva.

Ştiam mai multe şmecherii decât ei, dar niciuna n-a funcţionat. Chiar şi când i-am apăsat nervul optic de deasupra ochiului, care ar fi trezit şi un elefant, nu s-a întâmplat nimic. A clipit doar de câteva ori. Când am făcut acelaşi lucru cu lobii urechilor, la fel, ba chiar a zâmbit, dar nu s-a trezit.

- Trebuie să aduc pe cineva să o vadă. S-ar putea să mai dureze, pentru că toţi sunt acum la o şedinţă, deci puteţi pleca.

- Ok., a zis şoferul. Uite geanta ei. S-a uitat directorul, dar n-a găsit nicio adresă. Doar o trusă de machiaj, câteva şerveţele, nişte bilete pentru un club de jazz şi ceva mărunţiş. Poliţiştii ştiu de ea, dar aşteaptă să vadă dacă poţi face ceva.

- Bine.

Am încercat s-o plesnesc, să-i vorbesc; i-am luat pulsul încă o dată, i-am verificat ritmul respirator. Era scăzut şi atât. Apoi am sunat; poate că Jeremy avea alte idei.

- S-ar putea să trebuiască să aşteptaţi, mi-a zis portarul. E urgent?

- Nu neapărat. Nu contează câteva minute. Am o fată într-un fel de comă, dar e în stare bună din câte văd.

N-ar fi trebuit să spun asta. Când m-am întors, fata nu mai respira. E ciudat când constaţi aşa ceva. Pacientul poate

respira uşor sau zgomotos, lent sau rapid, iar asistentul îşi dă repede seama.

Dar când se opreşte, se simte imediat liniştea.

încercam disperată să-i bag un tub între dinţi când o mână a prins maxilarul ei, ajutându-mă.

- Lasă-mă pe mine .Aşa. Acum, tu împingi şi eu suflu, mi-a zis vocea.

A continuat să pompeze, iar eu o apăsam pe coşul pieptului.

- Nu aveţi oxigen? m-a întrebat.

-Aici jos, nu. Este un tub la accidente minore, dar n-am timp să-l aduc.

Atunci, respiraţia i-a revenit brusc. Am privit-o ca să ne asigurăm, iar eu am avut timp să-l privesc. Era brunet, cu mustaţa răsucită la colţuri. Si Ken Friske încercase să şi-o crească pe a lui, dar aceasta era îngrijită şi se potrivea cu sprâncenele. Nu era mai înalt decât Ken.

- Noroc cu un stăin care pică la ţanc.Presupun că ai fugit de la întrunire.

- S-a terminat deja, dar mai e bârfa. Portarul a spus băieţilor că ai nevoie de cineva, iar doctorul era cam ocupat, aşa că am venit din curiozitate.

- Ce bine, mulţumesc.

A plesnit uşor obrazul fetei.

- Hai, fetiţo, trezeşte-te.

- Cu puţin noroc. Toată lumea a încercat.

-Adică?, şi s-a uitat la mine cam tăios.

- De-aia e aici.

I-am explicat de ce picase la noi şi ce încercasem să fac.

-Ai ziarul de seară?

- De obicei, sora îl lasă aici pentru asistentul de gardă. Stai puţin.

Nici măcar nu mi s-a părut o întrebare stupidă. Eu doar făceam pe asistenta. Cel puţin aşa mi se părea, că e doctor. Altfel n-ar fi fost la şedinţă. Şi părea că ştie ce face.

Ziarul era pe masă, unde îl lăsa de obicei.

- Bun, zise el, să vedem ce a fost la hipodrom.

A trecut direct la pagilnile de mondene. Apoi a început să zâmbească; era ceva familiar în gestul acela, amintindu-mi de cineva, pe care la momentul respectiv nu-l puteam identifica.

- Mda, trebuia să ghicesc. Ai diagnosticat-o?, m-a întrebat şi părea foarte mulţumit de sine.

- Nu încă. DE fapt am mai avut o fată acum câteva săptămâni, adusă de la discotecă. Medicul zicea că era o epilepsie. Are de-a face cu efectul indus de toate luminile alea. Presupun că şi acum a fost ceva asemănător.

- Mai încearcă o dată, şi-ncepu să râdă.

- N-am idee.

- Citeşte, şi a pus ziarul jos.

Bineînţeles, m-am enervat că nu mă gândisem şi eu la asta. Torfy ar fi ştiut. Şi iată, atracţia săptămânii- "MORPHOS, hipnotizatorul".

- Interesant, am zis. Cum de nu m-am gândit? Ce proastă

sunt!

- Cred că s-a lăsat influenţată de nişte comenzi hipnotizatoare destinate cobailor de pe scenă, şi nu le-a mai auzit şi pe cele de trezire.

- Extraordinar. Trebuie oricum să aşteptăm decizia medicului de gardă. Cineva trebuie s-o trezească. Păcat că nu e aici colonelul FindlaySmith, dentistul nostru. A făcut extracţii pe oameni hipnotizaţi, cel puţin aşa spuneau rezidenţii de la răni uşoare.

- A, da. El e tipul care a apărut la televizor, nu?

- Da.

- Dacă ai vreun telefon, ar fi bine să aflăm unde stă tipul ăsta, Morphos. Pot să-l caut eu. Poate ai nevoie de el.

- Dar te rog.e un telefon în biroul sorei, ultima cameră pe dreapta.

Tocmai îi explicam lui Jeremy toată povestea, când s-a întors el.

- Am sunat la sala de operaţii. Rămăseseră doar oamenii de serviciu, dar cel puţin ei au ştiut să-mi dea numărul directorului. El încă nu ajunsese acasă. Dar soţia mi-a spus că Morphos stă la hotel Albany. sub numele de Jack Outhwaite. Nu prea romantic.

S-a uitat la Jeremy cu privirea aceea prietenoasă şi plină de respect pe care un rezident o are pentru superiorul său.

-Deci, dacă aveţi nevoie să-l sunaţi, doctore.. .Eu mai bine aş pleca.

-îţi mulţumim foarte mult, prietene.

-Pentru puţin.

A fost din pură curiozitate.. .Noapte bună, soră.

-Noapte bună. Si mulţumesc pentru ajutor cu tubul artificial. Avea o gură atât de mică.

-Iar tu ai luat un tub aşa de mare, mi-a zis în timp ce-l conduceam la uşă.

-A fost primul la îndemână.

Familiaritatea lui m-a îndemnat să merg mai departe.

-Sunt sigură că ne-am mai întâlnit.

-Aşa e, dar n-am vrut să insist pe chestia asta. S-a văzut că nu mă mai ştii, sunt aproape zece ani de atunci. Eram cam obraznic în tinereţe. Totuşi, sper că m-ai iertat.

încă îl urmăream cu privirea când Jeremy m-a chemat.

-Poate că reacţiile ei au fost încetinite într-o asemenea măsură încât nici nu mai expira aerul la un moment dat. Respiraţia i-ar fi revenit spontan, fără s-o resuscităm. Natura se luptă să supravieţuiască din toţi porii ei.. .Acum, du-te şi adu-mi un cărucior.

- Un cărucior?

- Din ăla pentru cei operaţi, dragă. Sau un scaun cu rotile. Ca s-o ducem la telefon, înţelegi?

Era aşa de simplu. Jeremy l-a sunat pe Jack Outhwaite, care şi-a spus poezia; am pus receptorul la urechea fetei, i-am auzit glasul şi trei pocnituri din degete şi gata. Ea s-a ridicat zâmbitoare, întrebând de geanta ei. Nu părea deloc surprinsă că se află la spital. Jeremy a zis mai târziu că Jack îi indusese anumite detalii înainte de a o trezi, ca să nu aibă un

şoc. Toate astea reprezentau un mare mister pentru mine.

Cel puţin, avusesem dreptate în ce priveşte vârsta ei. O chema Beryl Adams, locuia aproape, şi s-a grăbit să plece ca să nu o îngrijoreze pe mama ei.

- Nu pot să cred! am zis turnându-mi mie şi lui Jeremy nişte cafea.

Oricine altcineva ar fi crezut că mă refer la fată, nu şi Jeremy.

- Amintiri din trecut? S-a numărat şi el printre cei respinşi? Am dreptate?

- Ca întotdeauna, şi am început să plâng din senin. Numai eu sunt de vină. Ai avut şi dovada.

- Nu e prea plăcut.

Eşti persoana prefectă pe umărul căreia poate plânge oricine.. .Vrei zahăr?

- Nu.A fost şocant.

- Aşa e. Acum, bea-ţi cafeaua, şi m-a aşezat în scaunul sorei.

Era foarte drăguţ, şi dacă atunci ar fi intrat Neil, cred că nu i-ar fi păsat deloc. Jeremy ar fi fost capabil să-i explice fără ca eu să intervin.

- Poţi fi de treabă câteodată, i-am spus.

- Numai câteodată? Celelalte prietene ale mele n-ar fi de acord.

- Bine; atunci, întotdeauna. Mai ales în seara asta. Situaţia m-a cam depăşit şi asta a pus capac.

- Faptul că l-ai văzut sau că ţi-ai dat seama de greşeala

ta?

-Cum de ştii? şi-am început să-mi şterg ochii.

- Sunt clarvăzător, n-ai aflat? Văd totul într-un glob de cristal .Relaţia ta cu el a fost una mai specială, ai lăsat-o să se dezvolte, iar acum ai fost pusă în faţa realităţii crude. Nu?

-Cam aşa ceva.

-Da. Dar problema ta e că nu poţi să separi lucrurile. Trecutul e trecut. Ziua de mâine încă n-a venit. Deci - trăieşte prezentul. Nu poţi schimba ce-a fost ieri. Dar îţi poţi schimba viziunea despre acele lucruri. De ce nu-i transformi pe tipii respectivi în fiinţe normale?

-El a fost.destul de drăguţ. Si chiar ştia ce face.

-Cum l-ai întâlnit?

Atunci, i-am povestit despre Ted Gaunt, la fel cum îi povestisem lui Neil în noaptea balului.

-A fost o prostie să mă las surprinsă de faptul că e doctor; motivul pentru care am făcut aceleaşi cursuri de dans era prietenia dintre tatăl meu şi al lui, ceea ce le-a determinat şi pe mamele noastre să petreacă ceva timp împreună.

-Si n-ai ştiut că e un impostor? Ce ciudat.

-Ba nu e ciudat. Ei s-au mutat la Londra, cred, şi nu ne-am mai întâlnit.

-Nu, dar.. .N-a venit tatăl tău aici în seara asta? Ştiai că e aici?

-Da. înainte de conferinţă.

-Deci, dacă nu ţi-a spus poate că a fost rugat să n-o facă.

-Adică?

- Păi, Ted mi-a fost prezentat de profesorul tău ca fiind colegul lui de cameră.

- Nu se poate! Sigur că David Leckie a avansat.. .dar de ce nu mi-a spus? Poate pentru că am făcut un comentariu despre tipi care vânează fete de doctori. Cu referire la David, dar tata s-a gândit că n-ar fi înţelept să mai spună ceva şi despre Ted.

- Poate. După comentariile tale.Nu faci deloc economie la cuvinte când vine vorba de asta, zâmbi el. Crede că ai luat-o de la Torfy.

- Nu ştiu; câteodată, e mai secretoasă decât îţi poţi imagina.

- Clare, ce faci în timpul liber?

- Nimic special. Pierd vremea. Citesc. Mă duc la cumpărături, dacă trebuie, sau la o cafea cu fetele. De ce?

- Nu ieşi cu Torfy?

- Rar. întotdeauna are pe cineva. Ar trebui să ştii asta, doar nu de mult v-aţi despărţit.

- Da, dar ştii pe cine are acum?

Mi-a venit în minte Toby şi balul facultăţii, dar dacă Toby era logodit cu Leila, poate că nu se cădea să menţionez asta.

- E într-o perioadă de tranziţie, cred.

- Oricum, nu pe mine. Deci, sunt liber ca pasărea cerului. Nu-i frumos? Pot să ies cu oricine fără să aud că sunt cu picioarele în două luntri. Cu tine, de exemplu.

- Cu mine?

- De ce nu? Ai fi o exerienţă nouă.

- Dar sunt atâtea fete la Fin care abia aşteaptă să fie scoase la plimbare. Nu-ţi pierde timpul cu mine.

în trei ani, nu se gândise niciodată la mine. Nu vedea de ce ar face-o acum, în afara faptului că încerca să fie drăguţ.

-Aiurea. Termini turele duminică?

-Teoretic. De fapt, am liber.

-Perfect. Te iau de la cămin pe la şapte şi jumătate, duminică. Dacă accepţi. Dacă nu, o lăsăm baltă.

-Vorbeşti serios? Niciodată nu ştiu când să te cred.

- Stiu. Face parte din farmecul meu irezistibil. Noapte bună, păpuşo; şi nu mai plânge. Face rău la ten. Si nu e deloc un ten urât, zâmbi el. Mă temeam că o să te superi dacă-ţi spun că eşti unul dintre puţinele lucruri ce pot fi admirate la urgenţe în momentul de faţă.

-Păi, suntem numai două persoane acum.

-Mă referam la tot personalul.

Si-a pus cana în chiuvetă înainte să plece.

Când Hetherley a venit să mă schimbe, mi-a spus că mâncarea e grozavă.

-Ce se mai aude cu fata hipnotizată, soră?

- Doctorul Gibbon mai este pe-acolo, nu?

-Da. De obicei vine pe la noi după miezul nopţii, ca să bea un ceai. Cred că acum îi face ochi dulci lui Hodges.

Asta spunea multe: Hodges tatona terenul, mai ales că se interesase de programul lui de luni cât am fost la masă.

-Serios? am zis.

-Nu că ar invita-o în oraş.. .dar există întotdeauna o

speranţă.

Numai că e puţin cam bătrân pentru ea, nu?

-Bătrân? Are doar patruzeci şi unu de ani.

-Aşa de mult? Vezi?

Hatherly acea vreo nouăsprezece ani, poate douăzeci. Mă întrebam ce se întâmpla cu astfel de fete care la patruzeci şi unu de ani te considerau bătrân.

-Prostii. Doctorul Gibbon e abia în floarea vârstei.

-Asta spune şi Hodges.

-Mai aşteaptă un an. Atunci, îl vei vedea cu alţi ochi.

Nu ştiu ce a înţeles din asta. Si nici nu prea îmi păsa. Probabil că avea să-i spună lui Hodges, dar nici asta nu mă interesa. Mie mi se părea că el fusese singura persoană care-mi oferise o cât de mică atenţie după mult timp. Bineînţeles că nu era adevărat, dar avusese acest efect asupra mea. Fusese drăguţ şi nici măcar nu voise să-mi strângă mâna, ceea ce m-a liniştit.

Capitolul 1

Torfy a ieşit miercuri în oraş. Mă aştepta în rochie de seară când am urcat după cină.

-Nu te culci, m-a anunţat. O să ieşi cu mine, şi nu accept refuzuri. E o vreme prea frumoasă ca să nu profiţi de ea.

Dar şi eu aveam planuri.

-Sunt prea obosită ca să hoinăresc. Ştiu că tu eşti ca un titirez care nu se mai opreşte.

- Bine, dar dacă vrei să stai undeva jos mergem la Judecătorie. Numai că miercurea se ocupă doar de delicte minore. Poţi să dormi acolo, dacă vrei. Vin ei să te plesnească în bibliotecă dacă te prind.

-Da? De ce?

-Dumnezeu ştie. Ca să descurajeze astfel de persoane, cred. Se tem să nu fie vreun vagabond. Mi-a spus un poliţist. Şi oricum nu prea merg; decât să-i împungă vreun bibliotecar cu băţul între coaste, mai bine fără.

-Apropo de poliţişti. Cunoşti un şef de patrulă pe nume Rawlings?

-Nu cred. Ar trebui?

-A fost aici duminică, în cazul cu accidentul grav.

-Si?

- Uite ce e, vrei să ne ajuţi pe mine şi pe Randy Brown?

-Sigur, dar.

-Rawlings ştie că Fiske era afumat sâmbătă. Si nu e doctor, nu-l va deranja să confirme asta.

-Cui?

- Sefei; mi-a spus că trebuie să-i dovedesc.

- Draga mea, sper că nu-ţi imaginezi că un poliţist o să vină aici ca să discute cu şefa numai că tu îi ceri asta. Ai pretenţii cam mari. Poate că n-au voie să facă asta.

- Se presupune că sunt în serviciul comunităţii,i-am reproşat. Stie, pentru că mi-a spus-o şi mie. Si s-a întâmplat înainte ca Fiske să-l "examineze" pe Emery. Randy nu vrea să confirme, pentru că-i este frică. Dar un poliţist ar face-o.

- Auzi, dacă Fiske era la volan, beat, şi nu l-au oprit, nu-şi pot permite să afirme aşa ceva, nu? Si dacă l-au prins, are dosar penal, care iarăşi nu poate fi dezvăluit în public.

- Se poate. Andrews mi-a spus că se întrezăreşte un proces, dar nu m-am gândit la asta pe moment.

-Andrews,cel cu ochiul?

- Da. Am crezut că va fi unul dintre cei citaţi.

- Mă rog; gândeşte-te la ieşire, până vin eu de la masă.

- O să-ţi ia mai mult de o oră, şi m-am uitat la ceas.

-Punem pariu? De ce crezi că William nu face consultaţii până după ora nouă?

- Nu ştiu.

- Pentru că o face pe ospătarul la bucătărie. Aşa că el îmi va pune tava la spălat la ora opt şi jumătate fix.

- Chiar mă întrebam ce face William şi Horace nu face.

- Nu că Horace ar fi mai breaz.

I-am povestit, printre altele, şi despre fata hipnotizată. N-am mai adus vorba de Ted, dar de Jeremy i-am spus.

- Ştii ce? mi-a atras ea atenţia. Cred că ţi-ar face bine să

ieşi cu Jeremy. Mai sigură de atât nu te poţi simţi, e foarte atent.

Era interesant că o surprinsesem.

- Chiar intenţionez să mă duc; e duminică.

- Serios? făcu ea ochii mari. Mă bucur pentru tine. Şi ce v-a apropiat, în afară de cazul special de la clinică?

- Nimic. Doar mi-a propus din senin să ieşim. Cred că-i este dor de tine. Chiar nu te-ai gândit la asta? E cea mai scurtă cale de a reintra în favorurile cuiva.

- Aşa e. De ce crezi că m-a interesat Jeremy, dacă nu pentru Toby?

începeam să-mi dau seama cât de parşivă putea să fie Torfy. Cel
puţin ştiam că şi eu eram cam neserioasă. Cât timp ea s-a dus la masă m-am schimbat, am verificat adresa de pe halat şi-am plecat fără să-i spun.

Toate obloanele erau trase. Mi se părea că nu este oră de vizite, dar tocmai când mă pregăteam să plec, doamna Rogers a apărut pe alee.

- Soră, tu eşti? Mi s-a părut că te recunosc. Intră.

E curios că un asistent tinde să nu-şi mai recunoască pacientul o dată ce acesta îşi îmbracă din nou hainele de oraş; în mod similar, şi asistenţii sunt recunoscuţi doar în uniformă, indiferent de tunsoare, îmbrăcăminte sau machiajul lor. Ori eu nu purtam nimic special.

- Da, sunt de la Urgenţe. Mă întrebam dacă o să mă mai ştiţi.

- Bineînţeles că da. Ai fost aşa de drăguţă, duminică seara. Ca şi ceilalţi doctori, de altfel. Haide înăuntru.

M-a îndrumat spre un salonaş frumos mobilat, ca pentru vizite de ocazie. Iar asta era una dintre ele.

-înmormântarea e mâine. Abia ieri au făcut ancheta. Poliţia spune că în total sunt cinci morţi. Dacă vrei să vii.e la ora douăsprezece.

M-am scuzat, pe motiv că trebuia să dorm din cauza turelor de noapte. Era uimitor cât de mult îşi revenise de duminică noaptea, dar eram obişnuită. Cei care erau mai abătuţi îşi reveneau destul de repede, cu forţe noi; cei care nu se puteau controla continuau să jelească şi după luni de zile. învăţasem astfel de lucruri la cursurile despre relaţia asistent-pacient; ştiam că oamenii trebuie încurajaţi să-şi exprime necazul, nu să-l înăbuşe în ei înşişi. La fel, ştiam că tinerii traumatizaţi trebuie încurajaţi să vorbească despre acele experienţe până la refuz, pentru că dacă le "uitau" se întâmpla de fapt contrariul. O ştiam şi din proprie experienţă: dacă discutam cu mama despre Ted, i-aş fi spus şi tatei, apoi aş fi revenit asupra subiectului de mai multe ori până când m-aş fi plictisit, şi n-aş fi lăsat chestiunea să devină atât de sufocantă sau să mă macine timp de zece ani.

Deci eram mulţumită că doamna Rogers se eliberase o dată pentru totdeauna.

- Da. Primul caz a fost al unui băiat care fusese bătut sâmbătă, dar l-au amânat.

-A fost un caz teribil.

-Doamnă Rogers, spuneaţi că soţul dumneavoastră se mai duce pe la Barul Red Lion. Credeţi că.. .a fost acolo sâmbăta trecută? Ştie ceva despre ce s-a întâmplat?

-Da, a văzut totul. El a oprit maşina poliţiei. De ce? Pari îngrijorată.

I-am explicat pe scurt de ce, fără să dau nume.

-Mai ştiţi exact ce a văzut soţul dumneavoastră?

-L-a văzut pe tipul acela înalt că ieşea din bar şi că a început să dea în domnul Emery din senin. Ultimul se plimba prin zonă. Şi l-a făcut praf.

-Unde l-a lovit?

-Zicea că în faţa. Nu mai ştiu sigur. Va trebui să vorbeşti cu Ron, când se întoarce de la muncă.

Am scos o foaie de hârtie şi un stilou.

-Utaţi aici un număr. îi spuneţi vă rog să mă sune în seara asta? Să întrebe de sora Kennedy de la Urgenţe. E foarte important.

-Sigur că da. Ar trebui să meargă şi la poliţie ca să dea o declaraţie, poate trece şi pe la tine. Ştii, nu l-au deranjat până acum, din cauza problemelor noastre. De aceea l-au chemat abia acum.

- înţeleg. Dar rugaţi-l să mă caute înainte de a merge la secţie. Numai că eu intru după nouă, deci.

-E bine. Oricum, el nu se întoarce până la opt. Lucrează în plus, ca să compenseza pentru ziua liberă de mâine.. .Te servesc cu un ceai?

I-am explicat că mă întâlnesc cu Torfy. Ar fi trebuit să-i

dau bani de telefon, dar ştiam că o s-o jignesc. Cel puţin, nu-i iroseam ceaiul.

Torfy a ajuns la cafenea puţin înainte de ora unsprezece, exact cum mă aşteptam. Aveam noi o înţelegere să ne întâlnim acolo, dacă se întâmpla vreodată să plecăm neanunţat.

-Sireato. Unde ai fugit? Aia e cafeaua mea? Mersi.

-Am fost până pe strada Albert şi-napoi. Ai vrut să ies, nu?

-Dar ce Dumnezeu e pe strada aia, în afară de case?

-Te înşeli; eu am descoperit una în care stă Făt- Frumos, şi una cu crizanteme galbene la fereastră. Tu unde ai fost?

-După poliţistul tău. E la judecătorie, ca martor într-un accident, de la doisprezece jumătate. Aşa că ne întoarcem acolo.

-Ne? Eu nu merg. Mă duc să mă culc.

Până la urmă, am căzut de acord. Am acceptat s-o conduc până acolo şi să-l caut pe Rawlings în hol. Ea avea să rămână şi eu să mă întorc la spital.

Rawlings nu era de găsit. Si dacă-l vedeam, nu ştiu dacă aş fi vorbit cu el, pentru că Neil tocmai ieşea din biroul unui jurat, uitându-se lung la noi.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Torfy în momentul acela. Pur şi simplu dispăruse de lângă mine. M-a lăsat să-i înfrunt singură privirea inexpresivă. Nici nu sugera dacă ne putem vorbi din nou. Ochii lui cenuşii mă studiau, dar nu zâmbea. Măcar nu mi-a întors spatele. Nici eu n-am plecat, pentru că

picioarele au început să-mi tremure şi aş fi căzut pe scări la cea mai mica încercare de a scăpa.

După două luni mi-a spus că o rugase pe Torfy să mă aducă.

-Vii înapoi cu mine?

Nu prea aveam încotro, pentru că m-a luat de braţ şi m-a târât în parcare.

-Vreu să-ţi vorbesc, mi-a spus în maşină. Unde să mergem? Vrei să bei o cafea?

Deja băusem două, dar am acceptat.

-Bine. E ok la Cherry Tree?

Am dat din cap din nou. Nimeni din personalul de la Fin nu mergea acolo vreodată, şi asta conta foarte mult. A găsit o măsuţă într-un separeu. De la celelalte mese fetele urlau ca nişte curci, dar noi aveam puţină intimitate. După ce ne-a adus cafeaua, el a turnat în ceşti, şi-a pus zahăr într-a lui şi a amestecat lung.

-Cred că-ţi datorez nişte scuze, Clare.

-Pentru ce? şi mi-am ridicat iute ochii.

-Pentru mai multe. în special pentru ce ţi-am spus luni noaptea. Trecusem prin două şocuri, dar totuşi nu aveam nicio scuză. Eram îngrijorat pentru Emery. Părea că tu eşti responsabilă pentru tot şi asta m-a enervat; mi-am descărcat furia pe tine. înţelegi?

Cunoşteam sentimentul. Şi eu îmi descărcasem teama pe David, pe Ken şi pe mulţi alţii.

-Da, cred că da.

-Iar azi-dimineaţă a venit la mine Brown, ca să discutăm.

-Randall Brown?

-Da. Mi-a spus clar că nu te-a avertizat despre prezenţa lui Emery, şi se învinovăţea pentru că uitase să-i ridice apărătorile. De ce ai încercat să-l protejezi, Clare? înainte să-i răspund am luat o gură de cafea. Era aşa de fierbinte, încât mi-au dat lacrimile.

-Pentru că are o familie. Nu-şi poate permite să dea cu bâta-n baltă.

-Dar tu poţi? Am auzit de la Macintosh că eşti gata să iei totul asupra ta. Să te sacrifici din "spirit de echipă" sau aşa ceva. Nu?

-N-avea niciun drept să-ţi spună asta. Randy nu trebuie să-şi piardă postul. Iar tu nu trebuie să-l amesteci pe el în asta, indiferent ce ţi-a povestit.

-Dar mi-a mai spus şi altceva. Si cu asta chiar că-şi risca postul, mai ales dacă eram un medic curant.

Am aşteptat să continue.

-Mi-a spus că Fiske nu l-a examinat deloc pe tip. Si că s-a uitat doar la faţă şi la cap.

-Se poate să fie adevărat. Randy e cinstit.

-Spune că Fiske era beat, dar că nimeni nu l-ar fi crezut dacă ar fi menţionat la început.

-Stiu asta. Dar de ce o spune tocmai acum?

-Se pare că a discutat cu soţia lui şi s-a hotărât să vină la mine, din simplul motiv că nu vrea ca tu să ieşi vinovată. Eşti atât de loială faţă de toată lumea, încât dai naştere la

confuzii, zâmbi el.

-Dar aşa ar face orice doctor, nu? Povestea cu grupul unit şi aşa mai departe.

- Chiar crezi? Crezi că l-aş acoperi pe Fiske dacă aş şti că e vinovat?

- N-ai face-o? Ar părea ciudat.

- Nu mă cunoşti prea bine, Clare,scuturǎ el din cap. Pe mine mă interesează adevărul şi atât. Să accepţi că Fiske a fost neglijent cu omul înseamnă să-l faci responsabil de moartea lui, nu?

I-am întins cana ca să mi-o umple din nou.

-Neil, dacă erai tu cel care-l examina şi dacă tu l-ai fi trimis la salon, crezi că ar fi putut fi salvat?

- Legistul are îndoieli în privinţa asta.

-înseamnă că tipul pe care l-au reţinut, irlandezul.

- îl cheamă Flaherty.

- Flaherty ăsta o să fie acuzat de crimă.

- O să aflăm mâine. Clare, hai să nu mai vorbim despre Emery acum, asta a fost o paranteză pentru ceea ce voiam să discut cu tine.

Şi-a mai pus zahăr în cană şi a amestecat, cu ochii în rotocoalele pe care le făcea linguriţa în lichidul cafeniu.

- Poate că putem să reluăm de unde am rămas anul trecut. Ce zici? Mi se pare că lucrurile au cam scăpat de sub control.

-Ai dreptate. începuse prea frumos şi nu mă puteam abţine.

- Cum ai putut să sugerezi că eu aş fi provocat acea "scenă neplăcută" cu Fiske? Şi să faci atâta caz pe seama lui Andrews? Şi uite ce-ai ajuns să crezi despre Jeremy. Nici măcar nu era treaba ta ce făcea el.

- O scenă neplăcută? Te-am învinuit pentru asta?

- O, da? Şi-ţi aminteşti, cu siguranţă.

- Da, dar nu ca un reproş. Mă refeream la faptul că Fiske se purtase grosolan şi mi-era jenă de situaţia pe care o trăisei tu.. .Dumnezeule! De fapt, eram atât de nervos din cauza ta, încât nici nu ştiam ce spun. Voiam doar să-l scutur puţin pe nenorocit. Poate că ar fi fost mai bine să-mi exprim agresivitatea prin gesturi, nu verbal.

-Asta a făcut şi Flaherty. Chiar zilele trecute am văzut la televizor un documentar în care se spunea că de-aia avem nevoie de război- ca să ne eliberăm de violenţa din noi. De ce ne manifestăm chiar aşa de agresiv, Neil?

- Noi. Şi tu eşti la fel, Clare?

- Da. Dar nu se vede. Cred că la mine se transferă în energie negativă sau ceva de genul ăsta. Cred că Torfy e expertă în aşa ceva, la câtă energie are.

- Poate că e vorba de adrenalină, la urma urmei. Dacă am scăpa de ea ca bebeluşii, am trăi într-o lume mai paşnică.

- Ba nu. Pentru că atunci am fi cu toţii apatici, leneşi, somnoroşi.

-Hai să continuam mai târziu. Acum trebuie să plec. Doctorul Watts are curs de anesteziologie la douăsprezece şi un sfert. Iar tu trebuie să dormi.Ne-am împăcat? şi-mi întinse

mâna.

I-am întins-o şi eu pe-a mea. Avea palma caldă şi uscată, a mea tremura. A fost o senzaţie ciudată şi m-a înfiorat până-n creştetul capului, făcându-mă să mă desprind repede.

-Da. Lasă-mă unde m-ai lăsat după bal şi hai să mai încercăm o dată.

Am urcat în maşină.

- Să ştii că Fiske era beat aşa cum spune Randy, şi o s-o dovedesc. Este un poliţist care poate confirma. Deci, nu-l considera pe Randy mincinos.

- Nici nu mă gândeam.Clare, trebuie să-ţi spun ceva. Nu ştiam nici eu până luni şi mă bucur că nu m-am lăsat dus de val. Nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Si nu cred că te-aş ierta pe tine dacă l-ai aduce pe acest poliţist ca martor.

- De ce?

- Cred că nimeni nu ştie, în afară de doctorul Glaisher. Poate şi chirurgul. De aceea sar toţi să-l salveze pe Fiske, nu din "spirit de echipă".

Apoi m-a privit.

- Clare, Ken a fost diagnosticat joia trecută cu leucemie acută. Si e foarte speriat.

- Nu se poate.

- Stii unde e acum?

-Am auzit că la Londra; pe un alt post, se zice.

- Nu e aşa. S-a internat într-un spital. Cu ajutorul lui Glaisher, şi dacă nici asta nu-l ajută atunci nu se mai poate face nimic.

Mă gândeam că se făcuseră multe cercetări pe boala respectivă până atunci, dar nimic mai mult. Puteau exista efecte secundare care nu mai aveau leac şi care durau o perioadă mai lungă de timp.

-încă un cobai, am zis.

-Nu fi răutăcioasă, Clare. Poate găsesc ei ceva.

-Şi i s-a spus joi?

-Joia trecută, dimineaţă.

Era joia în care Horace a zis că doctorul nu se simte prea bine, că a întârziat cu consultaţiile şi că stătuse la discuţii cu sora Lamont. Ziua în care îmi făcuse mie necazuri la spălătorie.

-Cred că atunci a început să bea, Clare.

-Recunosc că nu-l ştiam aşa. Dar de ce n-a spus nimănui?

-Tu ai fi făcut-o, dacă nu erai prea populară?

-De-asta ai vrut să discuţi cu mine? Pentru că ştiai că vreau să-l acuz?

-Nu. Mai important era să mă împac cu tine. Dar voiam să-ţi atrag atenţia şi asupra acestui lucru.

-E secret?

-Nu, a spus după un timp de gândire. Nu e secret. E o chestiune personală, dacă poţi face diferenţa. Vrei să spui cuiva?

-Da. Lui Randy şi lui Torfy, dar mai e cineva.. .De fapt, nu ştiu cât de serioasă e treaba.

-Unei fete? Dacă e o fată care are oarecare sentimente faţă de el, poate că se va duce să-l vadă.

-Da. O să văd ce zice şi Torfy.

Ne apropiam de Fin. Mă întrebam dacă îşi va aminti unde mă lăsase data trecută.

-Ţii mult la Torfy, nu?

Oare? Câteodată eram ca apa şi uleiul.

-O admir. Face tot ceea ce mi-aş dori şi eu să pot face. Socializează. Experimentează. Eu nu sunt bună la aşa ceva. N-am încrederea pe care o are ea. E o persoană amuzantă, dar câteodată mă plictiseşte.

-Pe tine? Nu cred că poţi să te plictiseşti vreodată. Să fii tăcută, da. Poate şi timidă, dar nu plictisită. Si bineînţeles, obraznică!

Râdea şi tocmai atunci am ajuns la poarta spitalului, exact în locul unde mă lăsase după bal.

-Cred că aici e, nu?

-Da. Noapte bună, Neil.

S-a aplecat să-mi deschidă uşa, la fel cum făcuse şi atunci.

-Noapte bună, Clare.

De data asta a pus mâna pe umărul meu în timp ce spunea asta. Am continuat să tremur până la cămin.

Torfy stătea în pat, fără pantofi şi cu uşa deschisă, citind o revistă.

-în sfârşit, mi-a zis. N-am putut să dau de Rawlings, dar am discutat cu Andrews şi.

-Lasă asta. Deci, dorinţa ta de a mă duce cu tine la judecătorie a fost direcţionată de Neil?

-Da., şi m-a privit oarecum de sus. La naiba, îl ştiu dinaintea ta. De ce să nu-l oblig să facă asta? Stătea acolo, aşteptând să intre la legist, şi m-a întrebat de tine. I-am zis că o să fii la cafenea pe la unsprezece, unde el nu merge pentru că e plin de cei de la Fin. Aşa că i-am propus să te aduc aici.

-Uite ce e, despre Ken Fiske.

-Tocmai îţi spuneam că Rawlings... şi s-a oprit. E ceva în neregulă? Legat de şobolanul ăla?

-Taci, Torfy. Doctorul Glaisher i-a dat o veste nu prea bună joia trecută. Nici nu ştii ce prost mă simt. Cred că a trecut prin momente cumplite şi de aici faza cu loviturile peste fund şi cu atitudinea sfidătoare.

Torfy s-a ridicat, aşezându-se în faţa mea, cu ochi întrebători.

-Hai, spune. E bolnav?

-Leucemie acută.

-Dumnezeule! şi oftă prelung. Săracul. Cine mai ştie?

- Doctorul Glaisher şi poate personalul de la laborator. Poate şi rezidentul lui, şi cam atât. Neil, bineînţeles.

-Asta voia să-ţi spună? Din cauză că te gândeai să-l acuzi?

-în mare parte, da. Crezi că-ar trebui să-i spunem lui Sally Dane?

-Asta mă întrebam şi eu. Acum o să fie rău de tot; de când a plecat el, o duce foarte rău. Nici măcar n-a încercat să se consoleze cu Johnny, deşi întotdeauna a avut o pasiune

pentru el.

-Atunci, poate că i-a spus el.

- Poate. şi a luat peria ca să-şi aranjeze părul. Clare, am o problemă.

-Una pe care n-o poţi rezolva singură?

-Da. N-am destule detalii. Altfel aş şti ce să fac.Şi n-am de gând să-l întreb! L-am întrebat pe Jeremy şi n-am scos nimic de la el.

-Despre ce e vorba?

-Toby.Mi-a cerut să mă duc cu el la bal vineri.

-Şi?

- Să mă duc?

- Nu văd nici un motiv de ce n-ai face-o.

- Si Leila? Dacă e logodit cu ea, nu e prea plăcut, nu crezi? Numai că el m-a invitat şi anul trecut, dar eu deja aveam partener, aşa că m-a făcut să-i jur că anul acesta voi merge cu el.

îmi aminteam spusele lui Toby.

- înseamnă că au o relaţie serioasă. Ce poate să mai zică?

- Da, dar nu vreau să mă duc cu un tip care e deja luat.

-Nu se ştie dacă şi ea va fi acolo. Mă mai interesez. Am oamenii mei.

- Ok. Atunci, merg.

A pus peria la loc şi a rămas uitându-se la mine prin oglindă.

- Clare, îţi aminteşti că mi-ai povestit despre un bărbat pe care ai fi fost gata să-l accepţi fără să stai prea mult pe

gânduri? Crede că ştiu cine e.

Mă îngrijora felul în care punea problema. Orice i-aş fi spus nu ştiam cum avea să reacţioneze. Câteodată se entuziasma dacă reuşea să rezolve problemele cuiva.

- Atunci, ţine-o pentru tine, i-am zis. S-ar putea să te înşeli amarnic.

- Da, sigur.

Ţi-am spus-o pentru că dacă e tipul la care mă gândesc eu, frate-meu Mick ştie multe despre trecutul lui. Si ar fi interesant.

- Bravo lui! Acum, pot să mă duc să mă culc?

Fusese un avertisment din partea ei sau nu? Dacă da, atunci de ce mă mai dusese la judecătorie ca să-l întâlnesc?

- Da, atât am vrut să-ţi spun. Mai era ideea că Andrews mi-a povestit că Rawlings a dat peste Ken duminică şi i-a făcut testul de alcoolemie. Apoi l-a adus la spital cu maşina poliţiei, iar Jeremy s-a oferit să aducă el
maşina lui Fiske; a pălăvrăgit mult cu şeful de patrulă până ce acesta a acceptat să retragă acuzaţiile la adresa lui Ken.

- Iar Jeremy n-a suflat o vorbă. Vezi, spiritul de echipă.

- Nu cred, zâmbi ea. E doar Jeremy. Poate fi o comoară când vrea. De ce atunci când.

- Noapte bună, Torfy. Şi spor la agăţat.

Capitolul 8

La secţie nu erau probleme când am intrat pe tură, dar Sally stătea la biroul doctorului, înconjurată de hârtii. Arăta de parcă nu mai trecuse pe la baie de o săptămână, iar vocea îi era răguşită.

-Mănânc târziu în seara asta, mi-a zis. Am mai mult de jumătate din pacienţi de trecut în registru.

-De ce?

Mi-am dat jos boneta şi am aruncat o privire peste umărul ei.

-Ce naiba?

-Totul a fost scris pe bucăţele de hârtie în loc de registru, începând cu ora douăsprezece.

în ultima oră numai asta am făcut. Poliţia a vrut o fotocopie a nu ştiu cărei pagini şi au promis că-l trimit într-o oră; ceea ce bineînţeles că n-au făcut. îmi vine să urlu.

-Nici n-o făceau. Dar de ce nu i-ai scris în ordinea în care au venit?

-La început, aşa am făcut. Dar la un moment dat a venit o mamă cu trei copii, şi în timp ce eu mă uitam în urechea unuia, ceilalţi au luat foi. Nici măcar nu s-a deranjat să le ridice de pe jos! Dacă aş avea copii, i-aş.

-Gata! am liniştit-o eu. Nu e nevoie să stai, termin eu registrul.

-Sunt ordinele sorei Lamont. Zice că nu poţi scrie până ce nu le fac eu, deci trebuie să-l aduc la zi înainte să plec.

înseamnă că sora Lamont era nebună.

-De ce să stai tu?

-Pentru că din cauza mea s-au amestecat. Nu ştiu. Tot ce-am atins azi, am distrus. Cred că mă urmăreşte nenorocul, şi s-a oprit ca să-şi sufle nasul. Scuze, e una din săptămânile alea.

După tonul vocii ei, mai avea puţin şi plângea.

-Fac un ceai, şi-apoi mai vedem., i-am spus.

în timp ce aşteptam ca apa să fiarbă, m-am închis în biroul sorei şi am sunat la cămin, să întreb de ea. Cred că se gândea la un telefon din afară pentru că ajungând la aparat, a zis:

-Bună seara, aici Merry Lamont.

-Soră, sunt asistent Kennedy.

Pentru o clipă s-a făcut linişte; s-o fi întrebând de ce Dumnezeu o sunam dacă ea era liberă.

-Da, ce s-a întâmplat? iar glasul îi era puţin înţepat.

-Nimic. Dar am găsit-o pe sora Dane acum vreo două ore scriind în registru, şi zice că e din ordinul dumneavoastră. Nu mi s-a părut adevărat şi m-am gândit că e mai bine să întreb.

-Fata aia e nebună! Nu i-am spus aşa ceva. Am zis doar să nu se mai scrie nimic în registru până nu e adus la zi; dacă nu se termină în seara asta, urgenţele vor fi trecute tot pe foi.

-Aşa mă gândeam şi eu. Mulţumesc. O să-i spun să plece.

-Te rog. Si, soră Kennedy.

- Da?

- Crezi că lui Dane îi stă mintea în altă parte? Nu prea s-a descurcat săptămână asta. Azi după-amiază am certat-o şi s-a pus pe plâns.

- încerc să aflu.

- O fi vreun bărbat, nu?

- Poate. Noapte bună, soră.

Am dus ceaiul în cabinet.

- Poftim, bea. Si apoi şterge-o. E din ordinul sorei Lamont, dacă asta te preocupă.

- Cum? Dar a zis.

- A zis să nu trecem nimic până ce nu-l terminăm. Nu că trebuie să rămâi şi tu. Am sunat-o. Ai înţeles greşit.

- Si ce altceva a mai zis?

- Nu prea multe. Doar că poate tu trăieşti pe altă lume. N-a cerut niciodată cuiva să rămână peste noapte, în afara cazurilor de urgenţă.

A sorbit puţin ceai, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

- Se pare că am cam amestecat lucrurile, săptămâna asta. Sunt ca o cârpă, drept să-ţi spun.

Aşa şi arăta. Sally Dane nu aştepta să treacă zile întregi ca să-şi aranjeze părul, sau să nu se fardeze; şi ce era mai grav, îşi rosese unghiile.

- Vrei să vorbeşti despre asta? am întrebat-o după un timp.

- Despre ce?

Nu se uita la mine.

Am hotărât să încerc. La urma urmei se putea doar enerva, dar n-avea atâta energie.

-Ken Fiske , nu? Poţi să-mi spui, e mai bine decât să fierbi în tine.

-Probabil.. .Da, despre el e vorba. Ştiu că nimeni nu-l place; a avut o viaţă de nimic, într-un fel sau altul. Mama lui a fugit cu un generalist când el era copil, iar tatăl lui îi lua lui bursa ca să petreacă prin baruri, iar el şi-a consumat vacanţele lucrând ca şofer de autobuz.. .mă rog, sunt multe lucruri de care se plângea. Dar cu mine a fost întotdeauna drăguţ. Cheltuia o groază de bani ca să mă scoată în oraş. Şi ştiam că mă place. De aceea..

Se uita prin mine, undeva departe.

-N-a sunat şi nici nu mi-a scris. Nu ştiu unde e. Şi...am crezut că e o treabă serioasă.

-A zis că o să ţineţi legătura?

A ezitat puţin.

-Am ieşit cu el vinerea trecută, şi era cam abătut. Iar duminică era prea ameţit ca să mai discutăm. însă înainte era foarte mândru de noul lui post şi-mi tot spunea că atunci când se va stabili, o să mă ia şi pe mine la Londra; iar eu i-am zis că vreau totuşi să-mi dau examenele finale.. .chestii dintr-astea.

-Nu ţi-a spus că ar fi avut vreo prblema? Mă refer la vinerea aia.

-Nu, am crezut că nu se simte bine. De ce?

Nu ştiam dacă e bine să-i spun direct în faţă. Niciodată

nu fusesem bune prietene, nu aveam timp una pentru cealaltă. De fapt, ea nu prea avea prieteni. Asta explica multe din toanele ei. Ea şi Ken aveau multe în comun, dacă stăteam să mă gândesc.

- Dacă ar fi să afli ceva neplăcut, de la cine ai vrea să auzi?

- Despre Ken? şi se încruntă. Vrei să zici.. .Are pe altcineva?

- Nu e asta.. .Aşteaptă, vine cineva pe rampă.

Era domnul Wilkins, cel cu degetul inflamat.

- Am venit azi-dimineaţă la control, şi nu arăta prea bine, iar doctorul mi-a spus să revin dacă durerea persistă.

- Intraţi ca să vă văd.

Sally şi-a vârât capul pe uşă.

- Kennedy, să ştii că rămân până îmi spui tot.

- Bine, dar s-ar putea să ia ceva timp.

A dat din cap şi s-a întors la registru.

Nici nu ştiam cine e medicul de gardă. îmi ziceam că dacă e Neil, o să-l rog să-i spună el, dar dacă era altcineva, tot eu va trebui s-o fac.

Mâna se infectase aproape complet.

- Ce naiba aţi făcut?

- Nimic, soră.

- Dar nu se poate. Aţi dat jos bandajul acasă? Nici cel mai prost asistent nu v-ar fi bandajat aşa de rău.

- Păi, da, l-am dat jos. Mă durea, dar soţia mi-a pus nişte alifie şi..

- Ce v-am spus eu despre unguente? Acum trebuie să chem doctorul. Aşteptaţi.

Am sunat.

-Trimite medicul de gardă, te rog. Si nu-mi spune cine e, să fie o surpriză plăcută. încă n-am avut una pe ziua de azi.

Thomas era amuzat.

-Cum spui tu. Ceva detalii?

-Mână infectată. Ieri era doar degetul , dar doctoriţa Bellman nu s-a uitat la el de atunci.

-A, da? Atunci, mai bine o lâsai tot pe ea.

-Mda.

Doctoriţa Bellman, specialistă în leacuri băbeşti, împreună cu doctorul Mac, specialist în siropuri medicinale, erau doi dintre medicii care făceau umbră degeaba spitalului.

Am aruncat o privire în cabinet. Sally se uita undeva în gol în timp ce-şi bea ceaiul.

- Una din isprăvile doctoriţei Bellman, am zis. Vine medicul de gardă. Nu cred că mai durează mult.

Nu era Neil. Nu era nici măcar bărbat. Era Leonora Kirk. A înjurat uşor văzând imaginea jalnică a braţului, dar l-a curăţat cu multă delicateţe.

-Bisturiu, soră. Trebuie să fac nişte crestături aici. Nici n-o să simtă, rana e prea adâncă.

Am privit-o lucrând. I-am pus o soluţie şi l-am trimis acasă după ce l-am făcut să promită că n-o să se mai

atingă de bandaj.

-E urâtă treaba cu doctorul Fiske, mi-a spus în timp ce se spăla pe mâini.

Nu eram sigură dacă ştia despre boală, sau dacă se referea la cazul Emery. Aşa că m-am abţinut.

-într-adevăr.

-Bietul Galisher a aflat din întâmplare, ştii. Când i-a făcut o analiză de sânge pentru noul post. Astfel de boli îţi dau întotdeauna bătăi de cap.

Trebuia să gândesc repede. Dacă ea, ca nou-venită ştia, înseamnă că şi alţii aflaseră. Sally o putea auzi de la oricine. I-am arătat sorei că ea e acolo, după care am închis uşa.

-Va trebui să-i spun eu, nu?

-Nu prea-ţi pace. Vrei s-o fac eu pentru tine?

Am acceptat, chiar dacă lui Torfy n-avea să-i convină. Era destul de nouă pentru unele persoane. Cu asemenea mâini delicate, îmi ziceam că trebuie să aibă şi o inimă bună.

- Dacă doriţi. Poate sună mai bine de la cineva care nu e deloc implicat. De la cineva autoritar. Chiar vreţi s-o faceţi?

-Pune-mă la încercare, şi mi-a întins prosopul. Dă-mi zece minute şi vino să dregi lucrurile.

Abia după vreo douăzeci de minute i-am auzit paşii pe rampă. Am luat un pic din coniacul sorei Lamont şi i l-am dus lui Sally.

-Dă-l pe gât, i-am spus. Si du-te direct în pat. Dacă o iei pe ieşirea de urgenţă, nu te întâlneşti cu nimeni. Oricum, e trecut de zece.

A luat câteva şerveţele din pachet ca să-şi şteargă ochii, apoi a sorbit puţin câte puţin coniacul.

-Trebuie să mă duc la el, Kennedy.

-Bineînţeles. Cineva o să te înlocuiască. Sora va înţelege.

Apoi mi-am adus aminte că Torfy era liberă sâmbătă şi că n-ar fi vrut să meargă la bal direct de la muncă. Dacă o luam eu, trebuia să stau până miercuri. Deci, rămânea doar Luke, iar el nu le prea avea cu schimbul de ture.

-Du-te sâmbătă, i-am sugerat. O să stau eu pentru tine.

-Dar nu poţi, mai ales că vineri eşti de gardă.

-Cum să nu! Vin la zece jumătate şi stau până seara.

-Dar ai mai puţin de trei ore ca să te odihneşti.

-Si? N-o să mor. Vorbesc eu cu sora.

-Nu ştiu de ce eşti aşa de drăguţă cu mine.

-Nici eu, sincer, dar cu toţii am trecut prin momente grele. Acum, du-te la culcare, şi nu-ţi face griji. îţi dau nişte somnifere?

-Nu, mersi. E mai bine, acum că am înţeles totul. Mi-era groază că nu ştiu nimic.

Mie mi se părea şi mai groaznic faptul că el mai avea doar câteva săptămâni, sau luni de trăit, dar nu toţi gândeam la fel.

N-am mai avut urgenţe până spre dimineaţă. Aşa că până la pauza de masă am avut timp să completez registrul. Atunci am găsit un bileţel de la Sally, pe care-l uitase printre hârtii. Zicea: A sunat domnul Rogers şi a zis: "spune-i sorei K că a fost mai întâi în faţă, apoi în ceafă, şi apoi în şale".SD. "în şale" era aspectul cel mai important. Am împăturit bileţelul, l-am pus în buzunar şi mi-am cintinuat lucrul. "Măcar un lucru bun pe ziua de azi", mi-am spus.

Când sora Hatherley a venit să mă înlocuiască pentru masă, am aflat imediat:

-Soră, ai auzit despre bietul Fiske. Se zice că are leucemie.

De mult învăţasem să nu mă mai mir cât de repede circulă veştile.

-Şi cum ai aflat despre asta?

-La masă. Cel puţin sora Hodges ştia şi mi-a zis şi mie.

-Şi ea de unde ştie?

-Să mă gândesc dacă mi-a zis, apoi brusc, faţa i s-a luminat. Vrei să afli de fapt cum de a ieşit toată chestia la iveală printre rezidenţi, nu?

-Exact.

- Asistentul-şef le-a comunicat tuturor rezidenţilor. El, doctorul Sargent şi doctorul Gibbon o ştiau dinainte, bineînţeles. Se zice că Gibbon ştia chiar de joia trecută.

Deci, Jeremy chiar fusese un egoist la faza asta.

-La masă se întrebau dacă sora Dane a aflat. Era destul de apropiată de el. Tu ce crezi?

- Stie. Ca şi mine.

- Da? Dar cum?

-Am sursele mele.

Cu siguranţă, avea să se gândească la Jeremy. Dar asta era nimic pe lângă ce avea să creadă când îl va vedea că vine să mă ia duminică, tocmai când asistentele încep să se trezească.

Eram aproape de cantină când mi-am dat seama că de fapt Jeremy nu mă putea lua. O înlocuiam pe Sally şi ieşeam la nouă şi n-aş fi fost bună de nimic, în afară de un somn adânc. Iar dimineaţă trebuia să mă întâlnesc cu şefa.

Am aşteptat până la nouă jumătate ca secretara să mă poftească înăuntru.

- Data viitoare să vă faceţi o programare. {tiu că doctoriţa Tetlow nu şi-a făcut, dar doctoriţa Macintosh o agreează mai mult. Astfel, îşi poate rezerva orele dimineţii pentru oamenii de noapte.

Asta era încă o schimbare de orar, dar avea să reducă din timpul de aşteptare, după o noapte de gardă.

- Bună dimineaţa, Kennedy. Te rog să iei aminte că de-acum am să-mi încep şedinţele la opt şi un sfert, în loc de

ora nouă, pentru binele personalului de noapte. Ia loc.

Doctoriţa Tetlow nu ruga pe nimeni să se aşeze, în afară de asistenţii-şefi.

Si-a încrucişat mâinile pe piept.

-Aşadar? Ai veni să-mi dovedeşti că doctorul Fiske nu era în stare să-l consulte pe Emery?

Glasul îi era mult mai poruncitor decât data trecută şi o înţelegeam.

-Nu.

-Nu? Adică nu poţi?

-Aş putea, dar în situaţia de faţă nu-mi permit s-o fac.

-Desigur, şi-i reveni culoarea în obraji. Dar mai era şi altceva.

-Am spus că nu cred că a murit din cauza loviturilor de la cap, şi cred că aş putea-o dovedi dacă.

-Ai foarte mare dreptate, soră!

-Stiaţi?

- Bineînţeles. Doctorul Glaisher a venit la mine după autopsie. Chiar a confirmat diagnosticul pe care îl dădusei tu, adică.?

-Uremie, din cauza rinichilor zdrobiţi.

A zâmbit pentru prima oară cu toată gura. Era uimitor cât de mult o întinerea.

-Bravo! Si ce te-a determinat să ajungi la concluzia asta?

Era o provocare, aşa că am lăsat-o să creadă că analizasem mult problema. Profesorii mă plictisiseră deja

cu ceea ce ei numeau " deducţii", şi chiar generaţiile mature de medici, care apelau deseori la aşa ceva, nu erau neapărat înzestrate cu un al şaselea simţ, ci pur şi simplu gândeau raţional.

-M-am gândit la toate cazurile asemănătoare pe care le-am întâlnit, i-am răspuns. N-am văzut niciodată ca respiraţia să se înrăutăţească astfel, în afara cazurilor în are venea de la rinichi, fie din cauza rănilor de la cap; acestea ar fi trebuit să fie mult mai grave, sau să aibă sistemul respiratorblocat. Deci am conchis că a fost lovit în rinichi .Şi cred că ei l-au consultat doar în zona capului.

- Doctorul Glaisher şi-a dat seama de asta, soră. Şi ai fi auzit şi tu dacă te-ai fi dus în sala de judecată azi dimineaţă.

-Am găsit un martor care a văzut scena şi.

- Şi te-ai gândit să-mi spui în caz că nu se afla?, zise ea amuzată.

-îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea. Dar nu ştiam că se confirmase, şi nu eram sigură că tipul o să spună poliţiei. Sora DufEy mi-a dat a înţelege că s-au uitat doar la cap.

- N-a fost o prostie cum zici. Poate că aveam de-a face cu un medic ineficient sau cu unul neglijent. Iar sora Duffy ştia că Glaisher încă mai avea de lucru. în cazul în care spitalul ar fi fost implicat, trebuia să avem şi opinia medicului legist.

- Desigur. Mulţumesc, şi m-am ridicat să plec.

-încă un lucru, şi a luat o foaie din sertar. Mai ia loc un moment, şi s-a uitat pe foaie. Ai fost una din persoanele care a semnat protestul ăsta împotriva bonetelor, din câte văd aici.

-Aşa este.

-Foarte bine. Eşti îndreptăţită să-ţi exprimi opinia direct. Dar n-am aflat niciun motiv, încă. Sunt gata să aud o explicaţie raţională, cu motivaţie cu tot. Cu toţii vreţi să vă întoarceţi la vechile uniforme, dar nu văd de ce. Am luat câteva păreri, acum o vreau şi pe a ta.

Singura mea explicaţie nu putea fi spusă, asta pentru că eu aveam o problemă cu faptul că Fiske se lega de "aura" mea.

- în primul rând, pentru că nu-mi plac .Arată de doi bani. Se pleoştesc dacă plouă pe ele, sau intră la apă.

-Care ploaie, soră? N-a căzut nici un strop de când le aveţi.

- Păi, asta cred cei de la alte spitale. Stim că ar trebui să fie mai ieftine, şi mai uşor de spălat, dar nu e aşa. Trebuie să le întindem ca să încapă pe cap după ce le călcăm şi-aşa mai departe. Suntem gata să le cumpărăm noi, numai să le avem pe celelalte înapoi.

-înţeleg. Acum, pune-te în situaţia mea, soră. Aş putea să vă las să faceţi asta. Apoi ar trebui să le ordon generaţiilor următoare să facă la fel. îţi dai seama câte plângeri mi-aş auzi pentru faptul că spitalul nostru nu are bonete ca celelalte spitale? Să fim sinceri. Regulile sunt pentru toată lumea.

- Nu e adevărat. Le-aţi putea spune: "Purtaţi ce este sau cumpăraţi-vă!".

- Da, dar apoi mai sunt şi halatele. Or să fie jumătate de un fel şi jumătate de alt fel.

- Ba nu, pentru că nou- veniţii or să poarte halatele de unică folosinţă şi-or să-şi dea seama că nu le place, şi apoi vor dori să le aibă pe cele vechi, la fel ca şi medicii acreditaţi, ceea ce pentru ei va fi un privilegiu.

-Pentru unii. Nu uita că mai sunt şi frunze uscate prin pădure. Dar spune mai departe.

-N-ar trebui să mai avem asistenţi.

-Acum mă înveţi cum să-mi fac treaba, soră?

încă mai zâmbea, dar cu o lucire stranie în ochi.

-Recrutarea personalului îmi dă cele mai mari bătăi de cap. Dacă în timpul unui interviu ar trebui să te decizi pe loc care dintre candidaţi e mai leneş sau mai lacom decât

celălalt, care e mai potrivit, crezi că ai putea? Dacă da, atunci te pun în locul meu! Cum îmi sugerezi să mă feresc de posibile eşecuri?

- Nu ştiu. Dar sunt sigură că orice şef de personal are un instinct pentru aşa ceva. Cred că singura soluţie este să acordaţi mai mult timp la interviu; să faceţi o zi specială doar pentru asta.

- Adică?

Aici mă prinsese. îmi doream să nu fi deschis gura.

- Poate, dacă aţi avea mai mulţi şefi de personal....deşi e un plan cam complicat.

- Deci, acum începi să înţelegi că nu e aşa de simplu cum ai crezut. Administraţia nu stă degeaba..în ciuda tuturor bârfelor. Te interesează problema asta? Dacă da, spune-mi, şi după doi ani de experienţă te pot recruta. Acum, eşti liberă; şi mulţumesc pentru vizită.

Aşadar, moartea lui Emery n-avea să fie pusă pe seama noastră până la urmă. Mă făcusem de râs încă o dată. Deşi disputa pe seama bonetelor m-a bine dispus.

Torfy ieşise devreme. Mă întrebam dacă se dusese din nou la judecătorie, ca să vadă cum irlandezul este condamnat. I-am lăsat un bileţel în cameră cu privire la situaţia lui Sally şi la plecarea ei la Ken, după care m-am culcat.

Somnul m-a prins gândindu-mă la Neil. încă mai simţeam un fior în locurile pe care el le atinsese. Nu mai trecusem printr-o asemenea senzaţie. Şi nici nu întâlnisem

vreo persoană care să-mi producă asemenea emoţii.

Capitolul 9

La nouă şi cinci un bărbat în vârstă îl aştepta pe Randy pe canapeaua din cabinet.

-E supraveghetorul de la complexul din strada Carver, îmi spuse.

-A fost bătut?

Nu era nici prima şi nici ultima oară.

-Aşa se pare. A fost adus de poliţişti. I-au luat o declaraţie şi au plecat. Ziceau că făptaşii sunt hoţii de cabluri. Dar nu e aşa de rău. Vine imediat cineva să-l vadă.

-Cam devreme pentru o asemenea ciomăgeală, nu?

De obicei astfel de conturi se reglau noaptea.

-E întuneric. Ar fi fost mai vizibil mai târziu. Cu tot traficul ăsta şi cu atâta zgomot, nimeni nu-i aude.

L-am privit în timp ce se îmbrăca de plecare.

-De ce te-ai dus să te plângi curantului?

-Eu şi cu Tina am considerat că e mai bine aşa.. .Oricum, se pare că Fin a ieşit cu faţa curată. Ai auzit de caz. Nu?

-Nu.

- L-au acuzat pe Flaherty de crimă, el a pledat nevinovat, bineînţeles, deci cazul va merge la înalta Curte. Doctorul Glaisher a spus că moartea lui era inevitabilă, pentru că ambii rinichi îi fuseseră sfărâmaţi. Deci, căzătura din pat n-a avut niciun efect asupra lui.

-Mersi, acum poţi să pleci.

Eu m-am întors la pacientul care încă nu fusese verificat de un rezident. Randy îi curăţase rănile de la cap; avea doar o umflătură şi o tăietură. A trecut ceva timp până când Janey Watts a venit să-l vadă. După cazul Emery, trebuia să fim foarte atenţi cu orice zgârietură. Nici regina n-ar fi fost examinată mai atent decât domnul Goldrigg. Nu i-a lăsat să-i scape nici un reflex, niciun colţişor al corpului. Deja mă plictisisem când ea s-a hotărât în sfârşit să dea diagnosticul: rană occipitală tratată, în rest nimic anormal.

-îi pun un pansament? am întrebat-o.

- N-are nevoie, îi punem doar o picătură de Nobercutan, ca să-i închidă rana.

A rămas până după plecarea pacientului doar ca să privească. L-a urmărit de pe geam, apoi s-a întors la mine, cu un zâmbet în colţurile gurii.

- Care-i treaba de a durat atâta până să vină doctorul? am întrebat.

Puteam să jur că Janey era mai puţin roşie în obraji înainte, dar
poate din cauza luminii.

-Ah, cred că e pe-aici pe undeva. La o cafea cu şefa. Ea mai rămâne să verifice registrele din când în când.E destul de drăguţă, nu crezi? Si foarte ageră la minte.

- Da, e mai activă decât doctoriţa Tetlow.

Dar are şi douăzeci de ani mai puţin.. .Rămâi aici până te cheamă?

-Aştept să vină curantul. Dar cred că n-ai nevoie de mine. Aş vrea să mă duc să-mi spăl părul. Am avut cea mai mizerabilă bandă de pacienţi de anesteziat azi.

Ciudat; cu toţii ne spălam zilnic, iar părul cel puţin de trei ori pe săptămână, mai ales pe secţia mea. Aici veneam în contact cu oameni în starea lor naturală; deşi majoritatea erau curaţi, mai vedeam şi câţiva nespălaţi. Problema spălării părului era la ordinea zilei, ca şi timpul pe care ni-l mânca din orele noastre libere. Nu mă gândisem niciodată că şi rezidenţii aveau aceeaşi problemă. Erau solicitaţi mai des decât noi şi poate că li se părea cam dificil să se abţină.

-Du-te. O să încerc să n-am nevoie de tine.

După o jumătate de oră, am auzit salvarea. De data aceasta, asistentul a adus mai întâi căruciorul şi s-a întors să-l ajute pe şofer. Ceea ce era ciudat; însemna fie că au un pacient foarte greu, fie echipajul de pe ambulanţă era nou. Ultima variantă părea cea corectă pentru că intenţionau să ducă pacientul în direcţia opusă, dacă nu-i strigam eu.

Dar când asistentul s-a întors, l-am recunoscut imediat.

-Nu, soră, ăsta merge direct sus. Din ordinul doctorului Huzley.

Ceea ce însemna că era un caz pe viaţă şi pe moarte, şi se întorceau

mai târziu ca să-mi dea detalii pentru ca eu să pot completa registrul.

în timp ce aşteptam a sunat telefonul. Era mama.

-Poţi vorbi un minut? Te-am sunat să-ţi transmit un mesaj de la tatăl tău. A fost aşa de mulţumit că te-a văzut ieri, dar a zis că arătai puţin cam obosită.

-Şi masajul?

-A, da. Nu prea ştiu la ce se referă, dar cred că tu ştii mai bine.

Mi-a spus să-ţi comunic că l-a văzut pe doctorul Hamilton, şi că răspunsul este da, dar e secret până săptămâna viitoare, iar numele e Gibbon.

-Gibbon? am ţipat eu fără să-mi dau seama. Mamă, eşti sigură că a spus Gibbon?

-Foarte sigură, draga mea, pentru că mi-a adus aminte de castelele de fildeş.

- Ce castele de fildeş? am întrebat-o gândindu-mă că stare ei se înrăutăţea.

-Păi, la dinţi. Numai că ăia se numeau Gibbs. Mă rog, mi-am zis că dacă mă gândesc la castelele de fildeş o să-mi aduc aminte şi aşa s-a întâmplat.

Deseori mama făcea legătură între reclamele de la televizor şi anumite idei pe care le avea.

- Mersi. Dar de ce nu m-a sunat el direct? Atunci, aş fi ştiut cu siguranţă.

-Pentru că s-a gândit că mi-ar face plăcere să vorbesc cu tine. Eşti ocupată? Ai multe urgenţe?

- Cu miile. Nu auzi ce forfotă fac? Mai bine mă duc înainte să nu dărâme totul. Spune-i tatei că-mi place noul lui ajutor.

-Are unul nou? Vai de mine; nici nu se obişnuieşte bine cu unul că şi pleacă. De ce nu-şi găseşte unul de încredere?

-Mamă, trebuie să avanseze şi ei; nu pot să rămână începători toată viaţa.

- Mda. Mie îmi place continuitatea, apoi s-a oprit pentru o clipă să-şi sufle nasul. Am răcit din nou. Tatăl tău zice că e din cauza alergiei, dar nu-l cred. Nu sunt doctor, dar ştiu când răcesc.. Si după cum spuneam, îmi place continuitatea. Dacă ar fi să schimb femeile zilnic, aş înnebuni.

- Aşa e. Ai grijă de tine. Stii reţeta mea- multă supă de ceapă. Mi-a părut bine să te aud.

- Noapte bună, draga mea. Să fii cuminte.

- încerc..

Când m-am întors, ambulanţa tocmai pleca. Mi-am făcut un semn în registru să nu uit să trec detaliile pacientului. Era cam lipsit de coerenţă, ca şi urgenţele, de altfel.

Hodges a venit să mă înlocuiască pentru a doua oară. Ce m-a surprins, a fost că a venit devreme. Cei care sunt schimbaţi normal, trebuie să aştepte a treia tură de mâncare.

- Ce s-a întâmplat? Rezidenta ta nu mă mai place? Sau

eşti la dietă?

- Ambele. Ai distrus-o, pentru că ştiai înaintea ei de Ken. Credea că doar ea le ştie pe toate.. .Cine ţi-a spus, dacă nu te superi?

- Nu mă supăr.

Mi se părea interesant să păstrez puţin misterul, dacă tot îi plăcea aşa de mult. Dar cum de mă schimbă doctorii de la Chirurgie? Vrei şi o masă la schimb?

- M-am gândit că o să-ţi prindă bine. Iar sora Duffy nu se supără că te schimbăm noi, atâta timp cât o facem.

- Poate. N-am văzut-o pe-aici niciodată. înseamnă că nu poţi să-mi spui cum e mâncarea, dacă n-ai încercat-o, nu?

- O să fie o surpriză.

Cei mai mulţi chirurgi luau masa în prima tură, odată cu începătorii. Astfel încât ultimii să poată apela repede la doctori în caz de nevoie doar trecând în partea cealaltă a clădirii, fără să-i mai caute. Se aplica doar în cazuri extreme, când un telefon ar fi tras mult de timp. La fel se întâmpla şi în tura a doua de servire.

M-am aşezat şi eu cu un grup de chirurgi şi le-am povestit disputa pe care o avusesem cu şefa pe tema bonetelor şi problemele ei de organizare.

- Şi ce-ar putea spune dacă pur şi simplu ne-am întoarce la cele vechi? a întrebat o fată. Şi n-a mai zis nimic?

- Ar zice că nu face parte din uniformă, i-am răspuns. Dar sunt dispusă să încerc şi asta.

Ceea ce era adevărat. Mă gândeam la posibilitatea asta încă de la faza cu Ken din noaptea aceea. Acum îi puteam ierta orice, deşi amintirile încă nu-mi dădeau pace. O aură adevărată n-ar fi stricat, dar una de hârtie părea ieftină, şi chiar sclifoseala de care mă acuza el mi se părea o falsă impresie.

- Le-a mai predat cineva? Eu n-am făcut-o. Or să le arunce, şi-ar fi păcat. Poate vom avea nevoie de ele într-un alt spital. Eu o păstrez pe-a mea.

Şi ceilalţi erau de aceeaşi părere. Până să ajungem la desert, hotărâsem ca în seara următoare să apărem toţi la serviciu cu cele mai frumoase piese pe care le aveam, călcate la dungă.

- A luat careva din voi vreo urgenţă? am întrebat înainte să mă întorc pe secţie. Pentru că încă n-am primit datele.

- A fost unul pe care l-au dus direct în sala de operaţii, nu? a răspuns unul dintre ei. Mi s-a părut că am auzit un pat în lift.

- în primul rând că eu l-am auzit, a zis sora-şefă. A avut vreunul ceva? Neprimind niciun răspuns s-a întors la mine. Asta este. Poate c-a fost o fantomă. Eu n-am avut nimic la Intensivă.

- Dar a venit un pacient. Dobson l-a adus şi am vorbit cu el. Se poate să fi fost vreun rezident bolnav pe care l-au dus direct în cameră?

- E o idee. Ce a zis şoferul? A menţionat de sala de

operaţii?

Cred că ne-am gândit la acelaşi lucru.

- Nu, a zis că vine direct sus. Si că era din ordinul doctorului Huxley.

- Poate că e vorba de piciorul rezidentului său. Stiu că avea mai demult probleme.

Era prima oară când auzeam despre asta, dar n-am apucat să spun că Soames a turuit mai departe.

M-am oprit pe hol, ca să discut cu Thomas.

- Luminează-mă, i-am spus. Le ştii pe toate. Cineva are ceva de ascuns.

- Ce anume, soră? şi şi-a scos căştile, apoi a blocat câteva linii telefonice.

- E foarte misterios. Mai întâi, tu nu poţi să dai de medicul de gardă. Apoi cineva e adus pe o targă şi nu ajunge în niciuna dintre zonele de spitalizare. Poate că s-a dus în sala de operaţii. Se poate să fie vorba de un rezident bolnav? Dacă nu, nu se pune la socoteală, nu-i aşa? Nu sunt pusă ca să observ prea multe, dar pe ăsta chiar l-am văzut.

- După cum spui, sună puţin ciudat. Probabil că.

Expresia feţei i se schimbase şi s-a întors din nou la masa lui. Nu mă putea prosti cu aşa ceva, nu eram sora Duffy deşi figura lui părea să spună că aceasta se află în spatele meu.

- Soră Kennedy!

N-am trimis pe cineva să te înlocuiască doar ca să stai

la bârfă cu portarul, nu?

M-am întors cât de uşor am putut. Trebuia să se întâmple odată şi-odată; spatele lui Neil tocmai se pierdea după colţ. Acum avea să adauge şi portarii pe lista lui cu rezidenţi şi cu poliţişti. Dar ne împăcasem pentru un nou început.

- Nu, soră, am răspuns ruşinată. Tocmai mă întorceam.

-Atunci, grăbeşte-te. Toţi ceilalţi s-au întors pe secţiile lor. Trebuia să fii tu ultima care pleca de la cantină.

Nu i-am mai spus că eu ajunsesem ultima. Nu merita. Mi-am cerut scuze şi am plecat.

La baza rampei am aruncat o privire pe partea opusă a spitalului. Luminile din sala de operaţii erau aprinse, dar nu cele principale. Unele fuseseră stinse, deci acolo se lucrase. Era posibil şi să fi fost o urgenţă care n-avea nevoie de aprobare. Asta explica şi prezenţa patului din lift. Dar nu explica şi ambulanţa şi targa pe care o văzusem, doar dacă ideea lui Soames era corectă. Oricum nu era vorba de Neil. Tocmai îl văzusem. Acum eram sigură, aşa că am încetat să-mi mai fac griji.

El aştepta în biroul doctorului, discutând cu Hodges. Se uita pe geam cu spatele la intrare, ca de obicei.

- Deci, doctorul dat dispărut s-a întors, a zis . Thomas era pe cale să sugereze că te-ai evaporat de tot.

- Nu e aşa, a remarcat el. Hodges şi-a dat ochii peste cap şi a strâmbat din nas, semn că nu era în toane bune.

- Friptură de miel şi budincă de ciocolată, i-am spus ei

în timp ce ieşea pe uşă.

Apoi m-am întors către el.

-Janey Watts a venit cu o idee mai bună. Zicea că eşti la o cafea cu şefa. E adevărat?

-Nu. Si apropo de cafea, hai să lăsăm deoparte nişte reguli, Clare.

-Cum ar fi?

-Cum ar fi ca tu să faci cafea pentru amândoi.

A încercat să surâdă, dar nu i-a ieşit.

-Cu mare plăcere.

Evident, era o regulă pentru el şi alta pentru Jeremy şi pentru poliţişti. Nu prea era logic.

-în ceştile speciale, sau în cele normale?

-în cele normale.

Am aprins focul şi am scos laptele din frigider; el s-a aşezat în scaunul sorei, eu pe cel opus, cu cafeaua în mână. Privirea i-a rămas pierdută în cană, la fel ca la bar. Ceva îl rodea, cu siguranţă.

-Neil, ce s-a întâmplat? am întrebat cât am putut de delicat.

-De ce spui asta?

-Arăţi la fel cum arătam eu înainte să-i spun lui Sally despre Ken.

-Si i-ai spus?

-Nu, a făcut-o doctoriţa Kirk. Se pare că toţi ştiau, şi nu mi-aş fi iertat-o dacă şi ea ar fi auzit prin telefonul fără fir. Chiar am întrebat-o de la cine i-ar plăcea să audă nişte

veşti proaste. Dar.

- Ce întrebare! Oamenii nu prea au ocazia să-şi aleagă informatorii.Dar tu? Tu ai avea de unde alege?

- Un bărbat, am răspuns sigură pe mine. Unul atent, pe al cărui umăr s-ar putea plânge. Pe-al femeilor nu se poate.

Apoi m-am uitat din nou la el. I se citea totul pe faţă, dar nu ştiam
ce.

- Vrei să spui că s-ar putea să te aleg pe tine? Ce este? Spune-mi odată! Nu sta acolo ca îngerul morţii!

- Nu e chiar atât de rău, dar aş fi putut să fiu.

- Torfy?

Ştiam că toţi cei la care ţineam erau în regulă.

A scuturat din cap.

- Clare, mai devreme am lipsit pentru că am fost la un consult cu doctorul Huxley. Ştii că rezindentul lui e liber weekendul ăsta şi s-a gândit să lucreze cu un om mai tânăr, de dragul vremurilor trecute.

- Da? m-am încruntat eu.

- Se zice că doctorii nu sunt buni pacienţi.

S-a ridicat şi s-a dus la fereastră, unde a rămas pe jumătate întors spre parcare.

- Cel de care-ţi spun a amânat-o prea mult. Dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştie cel mai bine, dar.. .Cea mai complicată hernie pe care am văzut-o vreodată. A avut un şoc teribil. Nu m-am gândit.

Eram şocată, confuză.

-Ajungem şi acolo, Neil. Cred că e din cauza sindromului turelor de noapte. Vrei să spui că te-ai dus la un consult pentru doctorul Huxley şi aţi operat împreună?

-Da. Iar sora Duffy a vârât frica în toţi rezidenţii de la Chirurgie şi a pus-o pe Hodges să te trimită la masă. Ca să nu-ţi dai seama.

Atunci am realizat totul. M-am dus la el.

-Neil, e cumva tata? Numai că nu văd cum.

M-a prins de tâmple.

-Da. Dar e în regulă. Cred. Dar nu mai avea mult.

M-am prins de gulerul lui cu putere.

-Dar mama m-a sunat în timp ce ambulanţa era aici. Mi-a transmis un mesaj de la el.

-Ca să-ţi distragă atenţia. N-am vrut să te îngrijorezi până nu ştiam care-i situaţia.

Pentru asta o iubeam mai mult ca niciodată.

-Când pot să-l văd? Unde e?

-încă nu. E la Intensivă.

Mi-am amintit de Soames la masă, şi de faptul că nu divulgase nimic.

-Este foarte bine îngrijit. Si voi sta şi eu toată noaptea. Bine?

Atunci, chiar că am plâns pe umărul lui. M-a ţinut în braţe ca să mă
descarc; i-am simţit căldura; îmi inspira siguranţă.

-Scuze, i-am zis când m-am ridicat, poate că aveam nevoie să fac asta.

- Stiu. Acum aşază-te şi bea ce ţi-a mai rămas din cafea.

L-am ascultat; imediat ce m-am aşezat, m-au năpădit gândurile şi mi-am dat seama cât de bine plănuit fusese totul. Ambulanţa care plecase imediat, Hodges care tăcuse mâlc, tot personalul de la Chirurgie care mă ţinuse ocupată, şi rezidentul începător pe care-l luase gura pe dinainte.

- Al naibii, tot spitalul, am izbucnit. Toţi au avut de-a face cu tata. Ce drăguţ din partea lor. Chiar şi sora Duffy, muştruluindu-mă că-l ţin pe Thomas de vorbă. Credeam că tu eşti de vină.

- Draga mea, dacă nici doctorii sau asistenţii nu sunt binevoitori, atunci cine e? Ăsta înseamnă profesionalism.

- Dar aţi făcut-o pentru mine. E incredibil.

- Si tu ai fi făcut-o pentru Sally. Si a fost şi pentru tatăl tău. Nu prea putea să vorbească, dar a spus totuşi un lucru: " N-o speriaţi pe Clare". Si la urma urmei, el e vedeta. Noi doar faceam ce ni se spune. Vezi, ai şi avantaje dacă eşti fata profului, chiar dacă ţi-e greu să crezi.

- Bietul tata. Ştiu de ce nu s-a îngrijit atâta timp. Nu şi-a făcut anestezie niciodată- era una din fobiile lui secrete. Nostim, nu?

—într-adevăr. Mai târziu, când ne va părăsi, îţi voi aminti de asta şi o să râdem împreună.

- Doamne fereşte! Mai e şi mama. Nu putem s-o lăsăm să aştepte veşti de la noi. Cineva trebuie.

-Stai, stai. Ea te-a sunat din cabinetul chirurgului, îndată ce Huxley a adus-o.

-E aici?

-Acum se odihneşte într-una din camerele pentru mame de la Pediatrie. O s-o vezi dimineaţă.

-Dar cei de la Pediatrie sunt toţi la masă şi. Vrei să spui că sora i-a anunţat şi pe ei?

-Nu, eu am făcut-o. Clare, vreau să mă întorc la Intensivă. Eşti bine,
da?

-Da, dar dacă se întâmplă ceva, vii tu să-mi spui. Dacă poţi.

-îţi promit.

L-am urmărit cu privirea în timp ce cobora, cu ochii pe linia părului ce-i cobora lin pe gât; acolo aş fi dorit să-l ating. Gestul îmi dădea o linişte interioară.

Capitolul 10

Pe la şapte dimineaţa, sora Duffy şi-a făcut simţiţi paşii pe hol. Fluiera, dintr-un motiv ştiut doar de ea. N-o mai auzisem şi nici nu surprinsesem pe cineva fluierând o melodie a celor de la Beatles până atunci. Cu toate acestea, când a apărut în uşă, avea o figură împietrită şi mi-am dat seama că nu intenţiona să intimideze lumea prin expresia feţei, ci pur şi simplu aşa arăta ea.

- Nu te ridica, mi-a zis, căci mă ridicasem din obişnuinţă. Fluieram că să-ţi dau a înţelege că e totul în regulă. Vine şi medicul de gardă imediat. Zicea că dacă-l vezi pe el primul, o să crezi că sunt veşti proaste. Nu voia să te sună din acelaşi motiv.

Apoi a plecat. Neil a sosit la scurt timp.

- îşi revine repede., a început el. Poţi să arunci o privire când ieşi din tură, dar fără ca el să ştie. Presiunea sângelui e în creştere. Bătrânul e rezistent, altfel n-ar mai fi printre noi.

- Slavă Domnului. Neil, cred că eşti aşa de obosit, am zis şi m-a pufnit râsul, cred că de uşurare. Trebuie să te bărbiereşti.

- Da, mă şi duc.

A continuat să mă privească, de parcă îmi făcea porteretul.

- Sau mai bine nu. O să împrumut lama doctorului de la Accidente Uşoare. Mai am ceva de făcut înainte de micul dejun.

- Dar e moarte curată.

- întotdeauna fac aşa.

I-am adus un prosop curat dintr-un set nou pe care sora încă nu-l începuse şi l-am aşteptat.

-Acum mai merge? a întrebat când s-a întors.

îşi recăpătase pielea fină şi culoarea din obraji.

- Mai bine, deşi înainte parcă erai mai interesant. Dar pentru ce te pregăteşti?

Eram atât de aproape unul de celălalt, încât puteam să-i ating obrazul.

- Nu pot să-ţi arăt doar privindu-te, şi m-a cuprins cu mâinile. Clare, îmi dai voie? Te rog!

Sunt lucruri care nu pot fi descrise în cuvinte. Mi-ar trebui ceva asemănător luminilor, bijuteriilor, culorilor, parfumurilor, decorurilor catifelate, ca să exprim cum e să fii sărutată de Neil Sargent în mijlocul holului de la Urgenţe, la ora şapte dimineaţa, într-o superbă zi de octombrie. Alţii au făcut-o pentru mine. Asistent Weaver, Jessie Bloom şi Randy care au intrat pe rând şi care au zis că deasupra noastră parcă se spărgeau focuri de artificii. Eu am adăugat că nu doar deasupra, ci şi înlăuntrul meu.

Neil a plecat la puţin timp după venirea lor. L-am auzit pe Jessie plângându-se în urma lui:

- Cine mi-a folosit lama de ras?

Iar Cathy l-a întrerupt, oarecum îngrijorată:

- Sper că e serioasă treaba. Dacă nu, o să-i distrugă fetei inima aia timidă.

Era interesant de ştiut ce credeau alţii despre mine. Torfy îmi spusese întotdeauna că sunt timidă, dar câte nu spunea ea de obicei? Dacă şi Cathy o spunea, poate că asta fusese problema cu mine. Si nu Ted sau David sau altcineva. Eu eram de vină. Am inspirat adânc aerul rece al dimineţii şi mi-am dat seama că nu voi mai fi niciodată timidă faţă de nimic legat de Neil. Nu după acel sărut. Fusese ca un abandon total, exact cum îmi dorisem.

Mi-am aruncat ochii la tata, înainte de a merge la cină. Sora Duffy avea să înţeleagă motivul pentru care întârziam. Nu arătă aşa de rău pe cât crezusem, deşi stătea nemişcat şi fără pic de culoare. Asistenta Vivian era încă acolo, iar schimbul ei venise mai devreme pentru simplul motiv că profesorul de chirurgie se afla în salonul acela. Si doctorul Hasan de la Intensivă se plimba pe-acolo. Mă făceau să ma simt umilă şi recunoscătoare, şi-am încercat să le-o arăt, dar a ieşit ceva fad.

-O să fie bine, soră, mi-a zis Vivian. O să rămân eu peste noapte cât mai e în stare critică, după care o să-l transfer, la mine în salonul şapte. Fii fără grijă.

Nu accept ochi curioşi, după cum ştii. Si nici doctorul Huxley. Poţi să-l mai vezi înainte de masa de noapte.

-Mulţumesc. Dacă a fost să fie aşa, am încredere că-l vei îngriji la fel cum aş fi făcut-o eu.

-Câtă vorbărie pentru o nimica toată. Vezi că mama ta a stat trează până la ora cinci, acum doarme; n-o trezi. îţi transmite toată dragostea ei. Acum, du-te la masă şi apoi

în pat.

Cred că le-a spus tuturor ce discutasem, chiar şi Jeremy ştia totul când am coborât la Urgenţe în seara aceea.

- Acum o menajezi pe sora Vivian, mi-a zis el. Care dintre noi nu are un plan de acţiune?

-Adevărat, dar ea e un titan, şi totuşi e o asistentă grozavă. Pune pacientul pe primul loc, iar nu locaţia, sau echipa, sau serviciile oferite, sau altceva.. Şi care ar fi fost planul tău de acţiune când m-ai invitat în oraş, mă rog? Oricum nu pot să vin, pentru că o înlocuiesc pe Sally, ea merge la Ken. îmi pare rău.

-A naibii tactică! A fost ultima încercare într-un fel sau altul. N-o să mai am ocazia, păpuşă, după săptămâna care a fost.

-Ştiu. Mi-a şoptit o păsărică. Felicitări!

-Eşti prima care ştie. Mersi. De altfel, nici nu ştiu dacă ai fi acceptat, mai ales că doctorul tău e pus pe fapte mari. Niciunul din noi nu mai are voie să-ţi vorbească, darămite să te scoată în oraş. Am dreptate?

-Da. Eşti cel mai vechi de pe-aici şi trebuie să ştii că tot ce se discută în sufrageria rezidenţilor e sacru şi nu poate fi divulgat asistentelor. E ca o regulă nescrisă, nu?

-Aşa e. Numai că astea nu s-au întâmplat în sufragerie.

-Dar unde?

Deja îmi închipuiam că mă bârfiseră în sala de operaţii, deasupra vreunui pacient.

-La capul tatălui tău, acum vreo jumătate de oră. Face

mari eforturi, să ştii.

Când intrasem eu, tata dormea.

- Serios? Sper că n-a spus toate astea în faţa tatei.

- Ba da. Chiar m-a tras înăuntru, ca să discutăm.

I-a spus tatălui tău să nu-şi facă griji, că te lasă pe mâini bune.

- Măi să fie!, am început să râd. Pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să mă las.

- Nu, dar aşa va fi. Imediat ce mă voi întoarce în sufragerie şi voi anunţa că eşti liberă şi că nu sunt urgenţe.

Am aruncat în el cu un pachet de vată, dar s-a ferit.

- Fii atentă! Dacă mă duc şi raportez asta, o să se supere. Cei ce duc veştile rele sunt luaţi la bătaie, nu.

- Te iau eu la bătaie imediat, s-a auzit vocea lui Neil de lângă mine. Pentru Dumnezeu, du-te şi plimbă-te prin saloanele de ginecologie şi lasă-mi femeia în pace.

Am aşteptat ca Jeremy să plece.

- Femeia ta, Neil? am şoptit tremurând

- Dacă ai să mă accepţi.

M-a tras în biroul sorei şi mi-a ridicat boneta.

- Ce drăguţ. Sunt mult mai frumoase decât cele de hârtie. Mai feminine.

Păcat că şefa nu-l auzea. A pus-o pe masă cu delicateţe. Apoi s-a întors spre mine şi a deschis braţele pentru ca eu să mă pot adăposti în cea mai caldă şi fermă îmbrăţişare.

Am fi putut să prelungim sărutul acela toată noaptea,

dacă n-am fi fost întrerupţi de sirena ambulanţei. Mi-am luat boneta.

- Am atâtea să-ţi spun, dragul meu. Aici nu vom avea niciodată timpul necesar. Dar o să ţin totul minte până când ne vom vedea din nou. El a zâmbit.

- Să nu te surprindă dacă din cusatura rănilor pe care le voi face va reieşi că "Neil o iubeşte pe Clare".

A doua zi, mi-a luat mult timp să-i povestesc totul lui Torfy, în timp ce ea pregătea cabinetul doctorului Martin. Dar nu i-am suflat nicio vorbă despre bal.

- Ce ştii despre trecutul lui? am întrebat-o.

-Al cui? s-a încruntat ea.

-Al lui Neil. Ai spus că Mick.

-A, da. Nu mă referam la Neil, ci la Jeremy. Mi s-a părut că el e cel cu care te-ai simţi în siguranţă. Ai zis că n-ai ieşit cu el niciodată şi.

-Jeremy e foarte "ocupat", să ştii.

- Da?

Atunci mi-am dat seama.

- Ah, uitasem. Eram atât de îngrijorată din cauza tatei încât mi-a scăpat complet. Fii atentă, că până săptămâna viitoare e secret, dar pot să-ţi spun doar că Leila Hamilton nu e rezervată pentru Toby. Era a lui doar ca rezident. Am înţeles eu greşit prima oară.

Torfy a început să sară în sus de bucurie prin cameră. Apoi m-a strâns la piept..

- Cum ai aflat asta?

- N-am aflat eu, ci tata. L-a tras de limbă pe doctorul Hamilton. Şi cum a fost la bal? am întrebat-o într-un final.

Faţa i s-a luminat.

- Nu prea ştiu. Am stat mai mult în maşina lui Toby, şi am glumit. Din câte am înţeles, fie îl interesează Leila, fie e cel mai bun actor de la Fin. Cred că de data asta o să-mi iasă, şi s-a ridicat în fugă de pe scaun.

- Şi eu cred la fel.

S-a oprit, uitându-se la mine.

- Hei, porţi o bonetă veche. Cum de-ţi permiţi?

- Uite că-mi permit. Doar nu-ţi închipui că o să fiu cerută cu aia de hârtie pe cap. Am şi eu mândria mea.

- Dar nu ştii sigur că.

- Nu, dar pot să visez. Iar visul ăsta s-a întâmplat să devină realitate.La naiba! Am uitat că la zece trebuie să mă întorc. O înlocuiesc pe Sally.

- Eşti nebună.

- I-am promis, ca să poată pleca la Londra. Si am uitat să-i spun sorei de asta.

- Nu-mi pasă ce i-ai promis. Nu vii azi la muncă, nici aici şi nici altundeva. Mâine, dacă vrei. Acum, te culci.

- Dar sora.

- E weekendul ei liber. Weaver o schimbă. Pot să stau şi eu până târziu, dacă asta voiai să faci.

- Bine, fie.

Eram prea obosită ca să mă mai cert cu ea.

- Cathy Weaver nu apare până la opt jumătate, dar îi

explic eu. Tu vino mâine după ce dormi bine şi după ce te mai linişteşti.

Tata încă dormea, dar îşi mai revenise; îi opriseră perfuziile şi-i mai eliminaseră din calmante.

- Mi-a spus să-l trezesc dacă vii, dar mi-e teamă s-o fac, mi-a spus Vivian. Oricum, ştiu ce voia să-ţi comunice.

- Ce anume?

- "Ar fi bine să-i spună tânărului aceluia să n-o lungească aşa de mult ca Leile Hamilton". Ai înţeles ceva?

- Da. Poţi să-i răspunzi să nu-şi facă griji; nu cred că al meu e la fel de răbdător ca al Leilei.

- înţeleg.

Pentru o femeie de patruzeci şi ceva de ani, arăta destul de şireată.

- Şi ştii cine e acela, soră Kennedy? Se pare că eşti bine informată.

- Nu comentez. E secret până săptămâna viitoare. Asta dacă n-o scoţi până atunci de la tata.

- Poate c-am s-o fac. E o surpriză?

O auzisem o dată spunând că Jeremy e un burlac înnăscut şi că nu e genul care să se însoare.

- S-ar putea să fie. Pe mine m-a şocat de-a dreptul.

Mi se părea ciudat că nu trebuia să mă mai duc la serviciu în seara aceea. Am coborât la cină, ca să mă întâlnesc cu Torfy. N-a apărut decât la nouă şi arăta răvăşită.

- Nu-mi spune că ştiu. Parcă m-a târât cineva prin

grădina din spatele casei, asta ar spune sora Lamont. Dacă te ajută cu ceva, chiar aşa mă şi simt.

- E de lucru? şi am întins mâna după sosul de salată şi după mirodenii, pe care i le-am aranjat pe tavă. Cine e de gardă?

- Luke Martin şi ştii cât e de încet. Nu putem să-l las cu zece răni odată, nu?

- Cum aşa? O bătaie?

- Nu, un meci sau aşa ceva.. .Oh, uitam, şi s-a scotocit prin buzunar. Am un răvaş pentru tine.

- De la cine? şi-am luat plicul.

- Nu ştiu. Era pe biroul sorei. Cred că vreunul din mulţii tăi admiratori.

L-am desfăcut repede.

- Am o întâlnire.

-în seara asta?

- La zece.

- Cam târziu, nu?

- Unii nu ies până la ora aia, şi dacă a stat să-i cârpească pe toţi cei de la Urgenţe, o să şi vrea să facă o baie.

Torfy zâmbi.

- Eu mă văd cu al meu tot pe la zece; foarte scurt, şi după vocea lui am înţeles că e vorba de un interogatoriu vital. Si ca să nu fim ca două cupluri ce se întâlnesc pe acelaşi colţ de plajă, unde vă vedeţi?

- Oriunde în afară de locurile în care mergeţi voi, am

asigurat-o. Presupun că voi o să fiţi la subsol.

-Unde altundeva? Nu te deranjează nimeni.

-Atunci, n-o să vă deranjăm.

La zece fără un sfert îl aşteptam pe Neil în faţa porţii căminului, acolo unde mă lăsase de două ori. Mi-a venit să râd gândindu-mă la numite lucruri. El era deja acolo, cu motorul pornit.

-Tata e mai bine, nu? l-am întrebat îndată ce am urcat.

-E un pacient model, aşa spune sora Vivian.

-Ce bine. Nu e uşor de mulţumit.

-într-adevăr.

-N-am apucat să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut în seara aceea. N-aş fi putut suporta dacă nu erai tu.

-Ba da. Oamenii se adaptează. Legea lui Parkinson-curajul umple golurile rămase, sau aşa ceva.

Flecăream mai mult decât era nevoie şi mă întrebam dacă şi el făcea la fel. Conducea încet prin împrejurimi, ca şi cum nu se hotărâse unde să mergem.

- Unde mergem, Neil?

- Nicăieri. Sau oriunde e linişte.

- în parc, de exemplu.

- Dar la ora asta e închis.

- Doar pentru maşini. Mai e şi portiţa pentru cei ce se plimbă.

A stat puţin pe gânduri.

- Nu. Dacă mă gândesc mai bine, dacă mergem acolo, n-am să te mai las să te întorci până dimineaţă. Sau am să

te fur, şi n-au să te mai vadă niciodată.

- La cafenea e deschis până la miezul nopţii. Nu prea au clienţi, pentru că dublează preţurile după ora opt.

- La naiba. Opresc chiar aici, şi a tras maşina pe dreapta.

Eram exact în dreptul ferestrei franţuzeşti de la capătul căminului, care aparţinea tocmai camerei şefei. Dar nu i-a păsat şi s-a întors spre mine.

La început nu m-a atins.

- Clare, te iubesc atât de mult. încă din noaptea balului. Dar atunci nu erai pregătită. Trebuia să te eliberezi de anumite chestii? Ai reuşit?

- Ieri noapte. Cel puţin le-am aruncat o dată cu boneta mea de hârtie. La urma urmei, cred c-a fost doar un fel de timiditate. Dar cu tine nu sunt aşa. M-a sărutat. N-a fost un sărut rapid care trece şi gata, ci un sărut prelung. Chiar mai sălbatic decât primul.

După o vreme, m-a întrebat:

- Clare, de ce zâmbeai când ai coborât în parcare?

- îmi reaminteam momentul când mi-ai făcut observaţie că discutasem cu Jeremy timp de douăzeci de minute, duminică noaptea. A fost cam ciudată.

- Care moment? te referi la faptul că eram gelos?

-Nu, nu asta. Ci la faptul că nu aveai de unde să ştii la ce oră plecase dacă nu te-ai fi întâlnit cu el jos. El putea veni de oriunde. Dar ai.

- Bingo! şi-a început să râdă. Da, eram pornit să vin şi

s-o luăm de la capăt. Dar l-am întâlnit la colţul holului şi a trebuit să mă prefac că îl căutam pe el. Nu aveam alt motiv serios pentru care să mă aflu în zonă.

S-a aprins lumina din camera şefei. Am privit-o mergând spre bufet. Doctorul Stillwell a intrat în cameră, a închis uşa şi s-a aşezat cu spatele la şemineu. Ea i-a oferit un pahar de ceva după care a venit la fereastră şi a tras perdelele.

- Ca să vezi, a spus Neil. De unde sare aşchia. Stiam că tipul are bilete la un concert şi s-a tot lăudat că Jim o să stea în locul lui, dar nu ştiam cu cine merge. Uite cum se învârte roata!

- Arată îngrozitor de slabă în rochia aia lungă. E o femeie atrăgătoare, altfel.

- Toţi burlacii convinşi văd luminiţa de la capătul tunelului în acelaşi timp.

- Dar tu?

- Eu? Am văzut-o acum un an, draga mea. Altfel n-aş fi ajuns medic la Fin.

M-am ridicat ca să-l văd mai bine. Lumina de la cămin îi cădea doar pe ochi şi pe linia gurii.

- E absurd. Nu cred că eram chiar aşa de importantă. Nu de pe-atunci.

- Ba da. Mă pregăteam să concurez pentru un post modest la Sheffield, când Mick Bates m-a anunţat că cel de aici e încă liber în caz că mai eram interesat de prietena lui Torfy, adică de tine. îi tot povestisem despre tine. Am

solicitat şi am fost refuzat. Dar m-am gândit că dacă e să te am o să reuşesc, iar dacă nu, am să pic.

Şi-a pus mâna după gâtul meu şi a început să-mi mângâie părul

- Parcă îţi ia foc părul în lumina asta.

- Ştiu, i-am răspuns. Eu iau foc când sunt aproape de tine. A fost superb prima oară când am simţit-o. Am tremurat cam o oră după aceea.

- Când s-a întâmplat?

- în ziua când am fost la cafenea împreună.

- Şi eu tot atunci am avut senzaţia că lucrurile încep să se îndrepte. Că nu-ţi mai este teamă de mine.. .Deci, ajunsesem să-mi spun că nici postul şi nici tu nu sunteţi de mine; am umblat ca un nebun câteva zile. Să-l întrebi odată pe Mick Bates. Nu voiam să merg la Sheffield nici în ruptul capului. Am concurat şi pentru un post de asistent-şef la Londra. Apoi am primit un telefon cum că tipul care mă refuzase aici se îmbolnăvise de febră tifoidă. Nici nu ştii cât de bucuros am fost. în prima mea noapte când m-am luat de Fiske, eram sigur că stricasem totul. Şi mi se întipărise în minte gândul că Gibbon umbla după tine.. .Devenisem posesiv după atâtea frământări în ce te priveşte.

-Jeremy zice că i-ai avertizat pe toţi, am zâmbit eu.

- Stai că-l prind eu! Numai despre logodna lui de săptămâna viitoare se vorbeşte acum.

- Hai să-l prindem din urmă, am şoptit.

-Acum, când ne întoarcem?

- Da, oricum trebuie să-i spun şi lui Torfy.

- Spune-o tuturor, draga mea.

- Dar nu prea putem până nu.

- Am avut grijă de tot. Aşa că închide ochii şi nu-i deschide până nu-ţi spun eu.

Am simţit atingerea rece a metalului pe degetul meu. Apoi l-am auzit cum se întinde ca să aprindă lumina

- Poţi să-i deschizi. Sper să-ţi placă.

Era un inel cu o piatră mare de opal încadrată de diamante micuţe.

- DE unde ai ştiut? E cea mai frumoasă piatră pe care am văzut-o în viaţa mea!

- M-am consultat cu singurele persoane pe care le cunoşteam, cu Torfy şi cu mama ta.

- N-ai pierdut timpul.. .Te iubesc atât de mult, încât mai am puţin şi mă topesc lângă tine; vă trebui să mă aduni.

- Te rog; am ieşit din tură, mi-a ajuns pe ziua de azi. Si dacă spargem gheaţa în seara asta, ar cam fi timpul să mergem. Nu cred că o să începem cu şefa sau cu prietenul ei. Mi-am auzit destule nume, dar chiar spărgător de momente intime nu sunt.

La Torfy lumina era stinsă, dar puţin mi-a păsat. Nu dormea, mai ales dacă tocmai venise de la întâlnirea cu Toby. Am dat buzna şi am aprins becurile.

- Dumnezeule, mi-a zis de după cearşafuri, eram sigură că e asistenta-şefă care patrulează prin cămin. Nu

dormeam; am stins doar lumina ca să vă văd. Cred că nu sunteţi normali- să staţi chiar la fereastra şefei! Apoi a început să râdă.

- Ce crezi?

- Dar tu?, am răspuns. Mâinile noastre stângi au ţâşnit înainte simultan. Al ei era un smarald sângeriu montat pe o bijuterie antică. Aproape la fel de frumos ca al meu.

Cred că era trecut de ora unu când am terminat de băut ceaiul pe care ea îl făcuse. M-am dus la culcare. Dimineaţă aveam să împărtăşesc vestea şi celorlalţi de la Urgenţe, iar luni, sorei Lamont, asta dacă nu avea să afle mai repede. Totuşi, sora a aflat de la mine.

- Deci, asta se întâmplă când faci de gardă! mi-a zis ea. Presupun că-ţi ţii inelul după gât, legat cu un bandaj, aşa cum fac şi ceilalţi. Hai, arată-mi-l! L-am scos pe după nasturi.

- Unii cred că le aduce ghinion. Eu nu sunt aşa.

-E drăguţ. Ghinion? Uite, ţi-am adus foaia matricolă. Mi se pare mie sau tocmai am auzit că doctorul Sargent preia postul doctorului Huxley când acesta se va retrage la anul? Ghinion zici?

- Serios? am făcut eu ochii mari. Sunteţi sigură?

- Scuze, se pare că încă nu ţi-a spus. Dar s-a aflat abia în după-amiaza asta. Fă-te că nu ştii nimic, altfel.

-Altfel ce, soră? şi mi-am înfundat inelul la loc.

- Altfel nu mai vin la nunta ta, Kennedy! Acum, du-te la pacienţii doctorului Huxley, e foarte aglomerat.în plus,

chirurgul e încă angajat temporar.

Am zburat imediat în direcţia aceea. Horace deja îmi pregătise dosarele.

- Ce bine, Horace. Să-mi aminteşti să-ţi arăt ceva înainte să plec.

- Prea bine, soră. Vezi că niciun doctor nu a ajuns încă. Cred că nu mai durează mult.

-Ar fi bine!

Am văzut-o pe Lamont că vine spre mine.

-încă ceva, soră. Mi s-a spus că puteţi purta din nou bonetele vechi.

- Eu o port pe-a mea încă de vineri, şi i-am arătat-o.

-Aşa să faci întotdeauna, draga mea, l-am auzit pe Neil din spatele ei. Altfel o să trebuiască să schimbi trei pe zi. Bună seara, soră Lamont.

- Bună seara, doctore Sargent. Te rog să nu pierzi timpul bârfind cu asistentele mele, şi ridică din colţurile gurii. Eşti de groază! Dar fără îndoială,o să fii un bun curant.

- Ce vrea să spună? l-am întrebat după ce ea plecase.

-îţi spun mai târziu. Trimite-i pe primii doi pacienţi, soră Kennedy.

- Da...doctore.

După consultaţii, în cabinet am rămas doar noi doi şi cu dr. Huxley. Neil se uita pe geam.

- Ce păcat, soră, toarnă cu găleata. Si era o lună aşa de frumoasă. Ne-am uitat unul la celălalt şi-am pufnit în râs. în

ce ne privea, încă
mai era o lună frumoasă.

- Plouă, doctore? Nici nu remarcasem.

- Nici eu.

- Câtă dragoste văd ochii me., scutură Huxley din cap. Nu, nu, nu mă luaţi în seamă. Sunt sigur că aveţi lucruri mai bune de făcut.

Aveam.

Sfârşit